Çağdaş Öğretiler (New Age) Dizisi: 10

SÖZ YAYIN

CARLOS CASTANEDA

İÇTEN GELEN ATEŞ

TÜRKÇESİ: ESRA GÜL



ÇAĞDAŞ ÖĞRETİLER (NEW AGE) DİZİSİ: 10

Özgün Adı:
THE FIRE FROM WITHIN

Copyright © Carlos Castaneda, 1981
Türkiye Temsilcisi Kesim Ajans
Yayın Hakkı © 1998 SÖZ YAYIN OYUNAJANS LTD.



P.K. 7 Levent
80622 İstanbul

•

Büro Telefonları: (0 212) 293 10 40 & (0 212) 244 02 26 • Büro Faksı: (0 212) 245 41 02

ISBN 975-7190-14-04

Birinci Basım
Mayıs 1998

Kapak:
Mario Toral

Baskı ve Cilt:
Mart Matbaacılık Sanatları Tic. ve San. Ltd. Şti.
İstanbul (0 212) 212 03 39 (Pbx)

Carlos Castaneda, doğaüstü güçleri nedeniyle Güneybatılı sıradan halkın korktuğu ve çekindiği bir Yaqui Kızılderilisi olan Don Juan'la ilk tanıştığında, California Üniversitesi'nde, Meksika'nın Sonora yöresindeki Kızılderililerin kullandığı çeşitli sağaltıcı bitkiler üzerinde bilgi toplayan bir lisansüstü antropoloji öğrencisiydi. Don Juan'ın gizli bilgisi Carlos Castaneda'yı Batı uygarlığının kullandığı kavramların ötesindeki büyü ve sihir, güzellik ve dehşet gibi kavramların yönettiği bir dünyaya yöneltti.

Castaneda'nın don Juan ile, usta ve çömezi olarak geçirdiği ilk beş yılı anlatan birinci kitabı, *Don Juan'ın Öğretileri*'ni, *Bir Başka Gerçeklik*, *Ixtlan Yolculuğu*, *Erk Öyküleri*, *İkinci Erk Çemberi* ve *Kartal'ın Armağanı* izledi.

USTA ÖĞRETMENİM H.Y.L.'YE,
ERKEMİ TAZELEMEME YARDIMCI OLDUĞU,
YETERLİLİK VE ESENLİĞİN DİĞER BİR YOLUNU
ÖĞRETTİĞİ İÇİN DUYDUĞUM HAYRANLIĞI VE
GÖNÜL BORCUMU DİLE GETİRMEK İSTERİM.

İçindekiler

7
Çevirenin Önsözü
9
Önsöz
13
1 Yeni Görücüler
23
2 Ufak Tiranlar
42
3 Kartal'ın Yayılımları
57
4 Farkındalık Parıltısı
71
5 İlk Dikkat
85
6 İnorganik Varlıklar
110
7 Birleşim Noktası
128
8 Birleşim Noktasının Konumu
141
9 Aşağı Kayış
157
10 Büyük Yayılım Bantları
166
11 İz Sürme, Niyet ve Rüya Görme Konumu
181
12 Nagual Julian
199
13 Yeryüzünün Desteği
212
14 Yuvarlanış Kuvveti
224
15 Ölüme Meydan Okuyanlar
247
16 İnsan Kalıbı
260
17 Rüya Gören Bedenin Yolculuğu
275
18 Algı Engelinin Yıkılması
283
SONSÖZ

212
14 Yuvarlanış Kuvveti

224
15 Ölüme Meydan Okuyanlar

247
16 İnsan Kalıbı

260
17 Rüya Gören Bedenin Yolculuğu

275
18 Algı Engelinin Yıkılması

283
SONSÖZ

ÇEVİRENİN SÖZÜ

Carlos Castaneda Club (CCC)

CCC kurma fikri, okurlarımızla sürdüregeldiğim güzel ilişkileri, onların kendi aralarında da gerçekleştirebilmeleri isteğinden doğdu. İdeal olarak, iç açıcı ortamlarda bir araya gelerek iletişimimizi yakınlaştırabilmemiz elbet ilk amacım olarak sürüyor. Aslında bunu kimi okurlarımızla yapmışlığım var ve hâlâ da yapıyorum. Ne var ki, gönül, hiç kimseyi dışarıda bırakmak istemiyor. Buna en yakın çözüm, okurlarımızın kendi bulundukları yörelerde, Castaneda okurlarıyla bir araya gelebilmeleri. Umarım, burada vereceğim bilgiler, sizleri birbirinize yakınlaştırmakta yararlı olur. Düşüncelerinizi bana yazın.

S. Serap Akaş 0212-244 02 79

Tevfik Akmuslu 0232 343 45 03; 0522 827 16 59; Fax: 0232-339 46 22;
Çağrı: 133-261 85 21

Meral Altındal 0212-252 68 77

Arzu Aslaneli 0212-510 30 68

Can Aslaneli 0212-510 30 68

Hasan Serkan Altınkaya 0224-524 86 00'dan 291;
E-mail: Borusangqc@turk.net

Deniz Başpınar 0312-215 03 87
Bedros Çevikoğlu 0212-638 17 57; 638 17 76
Burhan Elmas 0216-374 07 62
Sona Ertekin 0312-229 41 02
Erkan Mehmet Gencol 0232-422 21 55; Fax: 0232-421 32 02
Hakan Gencol 0232-422 21 55; Fax: 0232-421 32 02
Tuğba Günvar 0232-422 51 89; 381 29 28
Şeref Kalpakçı 0216-372 28 24
Sertaç Kartal 0212-249 26 20; 0212-661 34 39
Nariç Kula 0212-257 02 41
Akın Metinoğlu 0232-484 43 30/510
Yaman Olgaç 0252-316 37 74
Kemal Ozanoğlu 0212-267 08 78
Sibel Özdemir (2/8 Sok. 74/10 Oyak Sitesi, Üçkuyular-İzmir)
Özge Özköprülü (1. Cad. 117/3 Bahçelievler-06490 Ankara)
Koray Öztürk 0312-484 05 96
Faruk Paksoylu 0212-573 99 82
Erkan Şimşek (Kitapevi: Topçu Sok. 7/A Kaş-Antalya)
Gül Ay Taner 0232-227 31 14
Mert Topçu 0212-259 05 10
Begüm Üçer (Lise Cad. Çotak Sitesi, Elif Apt. No:73/7)
Leyla Üstel 0212-260 42 90
Erkut Yeğenoğlu (Tavuskuşu Sok. 23/20, Dikmen-06460 Ankara)
İfakat H. Yılmaz 0232-259 53 55
Nâsır Yılmaz 0232-259 53 55
Abidin Yılmazkaya 0216-316 83 20

Nevzat Erkmen
14 Mayıs 1998
Sıraselviler-İstanbul

Önsöz

Meksikalı Kızılderili büyücü don Juan Matus'la çömezlik ilişkimi ayrıntılarıyla uzun uzadıya yazmış bulunuyorum. Don Juan'ın anlamamı ve içselleştirmemi istediği kavram ve uygulamaların yabancılığından dolayı, öğretilerini bir anlatı, yaşananların bir hikâyesi olarak, olduğu gibi anlatmaktan başka çarem yok.

Don Juan'ın öğretme düzeni, insanda iki tür farkındalık olduğu düşüncesine dayanıyordu. Onları sağ yan ve sol yan olarak adlandırmıştı. Birincisini, günlük hayatın gerektirdiği olağan farkındalık olarak tanımlıyordu. İkincisi, dediğine göre, insanın, büyücü ve görücü olarak işlev görmesi için gereken farkındalık durumu olan, bilinmeyen yandı. Bu nedenle don Juan yönergesini, sağ yan için öğretiler ve sol yan için öğretiler olarak ikiye ayırmıştı.

Sağ yan öğretilerini olağan farkındalığım sırasında vermişti; bu öğretileri tüm kitaplarımda anlatmıştım. Olağan farkındalık durumundayken don Juan bana bir büyücü olduğunu söylemişti. Hatta beni başka bir büyücüyle, don Genaro Flores'le tanıştırmış ve bu birlikteliğin doğası gereği, mantıken, beni çömezleri kabul ettikleri sonucuna varmıştım.

Çömezliğim, don Juan ve don Genaro'nun uygulamama yol açtıkları akıl almaz bir edimle sona ermişti. Beni doruğu yassı bir dağın tepesinden boşluğa atlatmışlardı.

O dağın doruğunda neler olduğunu anlatılarımdan birinde aktar-

mıştım. Don Juan'ın sağ yan öğretilerinin son sahnesi, don Juan'ın kendisi; don Genaro; iki çömez, Pablito ve Nestor ile benim tarafımdan oynanmıştı. Pablito, Nestor ve ben o doruktan boşluğa atlamıştık.

Bundan sonraki yıllarda, yok oluşla kaçınılmaz bir biçimde burun buruna geldiğim o anda, don Juan ve don Genaro'ya duyduğum tam güvenin, tüm ussal korkularımı silmeye yettiğini düşündüm. Artık böyle olmadığını, bunun sırrının don Juan'ın sol yan öğretilerinde yattığını ve don Juan, don Genaro ve yoldaşlarının bu öğretileri iletmek için muazzam bir özdenetim ve sebat sergilediklerini biliyorum.

Don Juan'ın, sol yan öğretileri sırasında tam olarak ne yaşadığımı ve beni böylesi anlaşılmaz bir eyleme, yani boşluğa atlamaya neyin bu denli istekli kıldığını anımsamam neredeyse on yılımı aldı.

Don Juan, kendisinin, don Genaro'nun ve yoldaşlarının gerçekte bana ne yaptıklarını ve kim olduklarını sol yan öğretilerinde açıklamıştı. Bana büyücülüğü değil, kendilerindeki eski bir bilginin üç niteliğini: *farkındalık, iz sürme* ve *niyette* ustalaşmayı öğretmişlerdi. Ve onlar büyücü değil, görücüydüler. Ve don Juan yalnızca bir görücü değil, bir nagualdı da.

Don Juan, nagual ve *görme* konularını, sağ yan öğretilerinde yeterince açıklamıştı bana. *Görmeyi*, insanların algı alanlarını, şeylerin yalnızca dış görünümünü değil, özünü de tayin edecek denli genişletme yetisi olarak anlamıştım. Görücülerin, insanı ışık saçan bir yumurtaya benzeyen bir erke alanı olarak *gördüklerini* de açıklamıştı. İnsanların büyük çoğunluğunun erke alanlarının iki bölüme ayrıldığını söylemişti. Çok az erkek ve kadının ise dört, kimi zaman da üç bölümü vardı. Bunlar, sıradan insanlara oranla daha esnek olmalarından dolayı, *görmeyi* öğrenmelerinin ardından nagual olabilirlerdi.

Don Juan, sol yan öğretileri sırasında bana *görmenin* ve nagual olmanın zorluklarını açıklamıştı. Nagual olmanın, salt *görmeyi* öğrenmiş esnek insan olmaktan daha karmaşık ve ulaşılması zor bir şey olduğunu söylemişti. Nagual olmak, önder olmayı, öğretmen ve kılavuz olmayı içeriyordu.

Bir nagual olarak, don Juan, nagual birliği olarak da bilinen, Cecilia, Delia, Hermelinda, Carmela, Nelida, Florinda, Zuleica ve Zoila adındaki sekiz kadın görücüyle; üç erkek görücüden, Vicente, Silvio Manuel ve Genaro; ve dört ulak ya da haberciden, Emilito, John Tuma, Marta ve Teresa'dan oluşan görücüler grubunun önderiydi.

Don Juan, nagual birliğinin önderliğini yapmanın yanı sıra, yeni nagual birliği adıyla bilinen bir dizi çömez görücüye de öğretmenlik ve kılavuzluk yapıyordu. Bu birlik Pablito, Nestor, Eligio ve Benigno adlarında dört genç erkekten ve Soledad, la Gorda, Lidia, Josefina ve Rosa adlarında beş kadından oluşuyordu. Ben, nagual kadın Carol'la birlikte yeni nagual birliğinin bir bakıma önderiydim.

Don Juan'ın, sol yan öğretilerini bana aktarabilmesi için, ileri farkındalık olarak bilinen, benzersiz bir algısal duruluk durumuna girmem gerekiyordu. Onunla birlikte olduğum yıllar boyunca, sırtımda okkalı tokatlar patlatarak bir çok defa bu duruma geçmemi sağlamıştı.

Don Juan, çömezlerin, ileri farkındalık durumundayken günlük yaşamdaki kadar doğal davranabileceklerini, bununla birlikte zihinlerini benzersiz bir kuvvet ve durulukla herhangi bir şey üzerinde yoğunlaştırabildiklerini açıkladı. Ancak ileri bilinçliliğin doğası onun normal anımsama süreci yoluyla kullanılmasına olanak vermiyordu. Bu durumdan, çömezin günlük farkındalığına sızanlar ise ancak zorlu bir çaba sonucu anımsanabiliyordu.

Nagual birliğiyle olan ilişkilerim, bu anımsama zorluğunun bir örneğiydi. Don Genaro dışındaki üyelerle yalnızca ileri bilinçlilik durumunda bir araya geliyordum; bu nedenle de günlük yaşantımda onları, bir rüyanın silik kişilikleri olarak bile anımsamıyordum. Onlarla her buluşmam, neredeyse bir ritüele dönüşmüştü. Arabamla, don Genaro'nun Meksika'nın güneyindeki küçük bir kasabada yer alan evine giderdim. Hemen ardından, don Juan bize katılır ve üçümüz don Juan'ın sağ yan öğretilerine kendimizi kaptırırdık. Daha sonra, don Juan farkındalık düzeyimi değiştirir ve beraberce diğer on beş görücünün yaşadığı, yakındaki daha büyük bir kasabaya giderdik.

İleri bilinçliliğe her girişimde, iki yanım arasındaki farka hayret etmişimdir. Her seferinde gözlerimin önünden bir perde kalkmış, sanki daha önce yarı körmüşüm de şimdi *görebiliyormuşum* gibi hissederdim. O anlarda beni saran özgürlüğü, benzersiz neşeyi yaşadığım başka hiçbir şeyle karşılaştıramam. Bununla birlikte, korkutucu bir hüzün ve özlem duygusu da özgürlük ve neşe duygusuna eşlik ederdi. Don Juan bana hüzün ve özlem olmadan bütünlük olmayacağını, çünkü bunlar olmadan sağduyu ve sevecenliğin de olamayacağını söylemişti. Sevecenlikten yoksun bilgelik ve sağduyusuz bilgi yararsızdır, derdi.

Sol yan öğreti düzeni, don Juan ile diğer bazı görücü izdeşlerinin, bana bilgilerinin üç yüzünü açıklamalarını gerektiriyordu: *farkındalık-*

ta ustalaşma, *iz sürmede* ustalaşma ve *niyette* ustalaşma.

Bu çalışma, don Juan'ın tüm öğreti derleminin farkındalıkta ustalaşma bölümüyle ilgili; bu derlemle, beni bir boşluğa atlamak gibi şaşırtıcı bir eyleme hazırlamıştı.

Burada anlattığım deneyimler ileri farkındalıkta gerçekleştiği için, günlük hayat dokusuna sahip olamadılar. Elimden geldiğince kurguya dönüştürmeden anlatmama karşın dünyasal içerikten yoksunlar. İleri farkındalıktaki kişi, çevresi hakkında pek az bilinçli oluyor, çünkü kişinin tüm konsantrasyonu o anki eylemin ayrıntılarında yoğunlaşıyor.

Bu durumda söz konusu olan, doğal olarak, bilinçlilikteki ustalaşmanın açıklamasıdır. Don Juan, farkındalıktaki bu ustalaşmayı, eski Toltec görücülerinin çok, çok eski geleneklerinin çağdaş bir uyarlaması olarak görüyordu.

Bu eski geleneğe ayrılamayacak denli bağlı olduğunu hissetmesine karşın kendisini yeni dönem görücülerden sayıyordu. Ona bir keresinde yeni dönem görücülerin ana özelliğinin ne olduğunu sorduğumda onların tamamıyla özgürlük savaşçısı olduklarını, *farkındalıkta*, *iz sürme* ve *niyette* eriştikleri ustalıkla diğer ölümlü insanlar gibi ölüme yakalanmayıp bu dünyadan ayrılacakları anı ve ne şekilde gideceklerini kendilerinin seçtiğini söyledi. O anda içten gelen bir ateşle çıra gibi yanıp tükeniyor ve sanki hiç var olmamışçasına dünyanın yüzünden siliniyor, özgürleşiyorlardı.

1

Yeni Görücüler

Don Juan'ı aramak amacıyla dağlara doğru giderken, Güney Meksika'daki Oaxaca kentine varmıştım. Sabah erkenden kentin dışına doğru yola koyulduğumda, şehir meydanından geçmem gerektiği hissine kapıldım ve onu, orada, en sevdiği bankında geçmemi beklermiş gibi oturur buldum.

Ona katıldım. Bana, şehirde iş için bulunduğunu, yerel bir pansiyonda kaldığını, geçirmesi gereken iki günü daha olduğunu ve istersem onunla kalabileceğimi söyledi. Benim neler yaptığım ve akademik hayattaki sorunlarım hakkında konuştuk biraz.

Her zaman yaptığı gibi, en beklemediğim bir anda sırtıma vurdu ve bu vuruş beni ileri bir farkındalık durumuna geçirdi.

Çok uzun bir süre sessizce oturduk. Sabırsızlıkla konuşmaya başlamasını bekledim, ama başladığında şaşkınlıktan donakaldım.

"İspanyollar Meksika'ya gelmeden çok zaman önce," dedi "olağandışı Toltec görücüleri vardı, akıl almaz işler yapabilen insanlar. Binlerce yıl öncesine dayanan bir bilgi zincirinin son halkasıydılar."

"Toltec görücüleri -kasvetli, gayretli, güçlü büyücüler; sırları ortaya çıkaran ve gizli bilgileri elde ederek insanları etkileyip, kurbanlarının farkındalıklarını seçtikleri herhangi bi şey üzerine sabitleştirerek aldatan, alışılmadık insanlardı."

Don Juan sustu ve bana dikkatle baktı. Bir soru sormamı beklediğini anladım, ama ne sormam gerektiğini bilmiyordum.

"Bi noktanın önemini vurgulamak lazım," diye devam etti, "kurbanlarının farkındalıklarını nasıl sabitleştireceklerini biliyorlardı. Bunu yakalayamadın. Bahsettiğimde, hiçbi şey ifade etmedi sana. Bu şaşırtıcı değil. Kabullenmesi en zor şeylerden biri, farkındalığın yönlendirilebilmesidir."

Kafam karışmıştı. Beni bir şeye doğru yönelttiğini biliyordum. Yeni bir öğretiye başladığı zamanlar kapıldığım o tanıdık endişeyi hissettim.

Hissettiklerimi ona söyledim. Belirsizce gülümsedi. Genellikle, güldüğünde, mutluluğunu belli ederdi; bu sefer kesinlikle zihninin bir şeylere takıldığı belliydi. Konuşmaya devam edip etmemesi gerektiğini tartar gibiydi. Gözlerini yeniden dikerek, incelercesine bedenimin üzerinde ağır ağır dolaştırdı. Sonra, memnun kalmış olmalı ki, başını salladı ve bütün savaşçıların kendilerini bir başlarına kalmaya uygun bulmalarından evvel denemek zorunda oldukları son alıştırma için hazır olduğumu söyledi. Her zamankinden çok hayret ve merak içindeydim.

"Farkındalık hakkında konuşacağız," diye sürdürdü sözlerini. "Toltec görücüleri, farkındalığı kullanma sanatını biliyorlardı. Aslında, o sanatın en üstün ustalarıydılar. Kurbanla-

rının farkındalığının nasıl sabitleştirileceğini bildiklerini söylerken, gizli bilgi ve gizli uygulamaları sayesinde farkında olmanın gizini ortaya çıkarabildiklerini kastetmiştim. Uygulamalarından yeteri kadarı bugüne kadar gelmiştir, ama şanslıyız ki değişmiş olarak. Şanslıyız diyorum çünkü o uygulamalar, anlatacağım gibi, eski Toltec görücülerinin özgürlüğüne değil, felaketine neden oldu."

"O uygulamaları sen de biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, tabii ki," diye cevap verdi. "O teknikleri bilmememiz gibi bir şey söz konusu olamaz, ama bu onları biz de uyguluyoruz anlamına gelmez. Bizim başka görüşlerimiz var. Biz yeni bi dönemdeniz."

"Ama sen kendini büyücü saymıyorsun don Juan, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, saymıyorum," dedi. "Ben *gören* bi savaşçıyım. Aslında, hepimiz *los nuevos videntes* -yeni görücüleriz. Eski görücüler, büyücüydüler.

"Sıradan bi insan için," diye devam etti, "büyücülük olumsuz bi iştir, ama aynı zamanda akıl almazdır da. Bu yüzden, normal farkındalığında bizi büyücü olarak algılaman için cesaretlendirdim seni. Böyle olması önerilir. Bu, daha çok ilgi duyulmasına yol açar. Ama bizim için büyücü olmak, çıkmaz bi sokağa girmeye benzer."

Ne demek istediğini sordum, ama bu konuda konuşmayı reddetti. Farkındalığın açıklaması sırasında bunun hakkında daha fazla konuşacağını söyledi.

Sonra ona Tolteclerin bilgilerinin kökenini sordum.

"Tolteclerin bilgi yoluna ilk çıkışları erk bitkileri yiyerek başladı," diye cevapladı. "Meraktan mı, açlıktan mı yoksa yanlışlıkla mı yedikleri belli değil. Bazılarının deneyimlerini çözümlemeleri sadece zaman işiydi. Bana kalırsa, bilgi yolundaki ilk insanlar çok cesur fakat çok kusurluydular."

"Bu tamamen senin tahminin, değil mi don Juan?"

"Hayır, bu bi tahmin değil. Ben bi görücüyüm ve *görmemi* o zamana odakladığımda, olanların hepsini biliyorum."

"Geçmişte olan şeylerin ayrıntılarını *görebiliyor musun*?" diye sordum.

"*Görmek*, bilmenin garip bi hissidir," diye cevap verdi, "bi şeyi şüphenin gölgesi olmadan bilmektir. Bu durumda, o insanların neler yaptığını, salt *görebildiğim* için değil, birbirimize bu kadar sımsıkı bağlı olduğumuz için de biliyorum."

Don Juan sonra bana kullandığı 'Toltec' sözcüğünün benim anladığım anlama gelmediğini de söyledi. Benim için anlamı bir kültür, Toltec İmparatorluğu idi. Onun içinse, 'Toltec' 'bilgi adamı' demekti.

Bahsettiği zaman, İspanyol Fethi'nden yüzyıllar, belki bin yıl evveldi, bütün bilgi adamları geniş bir coğrafi alanda yaşıyorlardı, Meksika vadisinin kuzey ve güneyine dağılmışlardı, ve belirli iş kollarında çalışıyorlardı; sağaltım, büyü yapmak, hikâye anlatmak, dans etmek, falcılık, yiyecek ve içecek hazırlamak gibi. Bu iş kolları bu insanları diğer sıradan insanlardan ayıran belirli bir bilgeliği besliyordu. Toltecler, aynı zamanda, günlük hayatın kalıplarına da doktor, sanatçı, öğretmen, rahip, veya tüccar olarak uyuyordu. Meslekleri, kesin kontrol altındaki düzenli kardeşlik birliği altında uyguluyor, o kadar uzmanlaşıp etkili oluyorlardı ki Toltec coğrafi yöreleri dışındaki yerlerdeki grupları dahi yönetiyorlardı.

Don Juan, en sonunda -yüzyıllarca erk bitkileriyle uğraştıktan sonra- *görmeyi* öğrendiklerinde bu adamlardan en girişken olanlarının diğer bilgi adamlarına da aynı şeyi öğretmeye başladıklarını söyledi. "Ve bu onların sonunun başlangıcı oldu. Zaman geçtikçe görücülerin sayısı arttı, ama içlerini saygı ve korkuyla dolduran *gördüklerine* karşı takıntıları o kadar yoğunlaştı ki, bu onları bilgi adamı olmaktan çıkarttı. *Görme* ve tanık oldukları yabancı dünyaları kontrol etme konusunda olağaüstü ustalaşmaları da kâr etmedi. *Görme* onların dayanıklılığını azalttı ve *gördüklerini* kafalarına takmalarına yol açtı.

"Bu kaderden kaçabilen görücüler de olmuştu, tabii," diye devam etti don Juan, "*görmelerine* rağmen bilgi insanı ol-

maktan çıkmayan büyük insanlar. Bazıları *görmeyi* olumlu olarak kullanmak için çabaladı ve bunu izdeşlerine öğretti. İnanıyorum ki onların yönetimi altında, kimi şehirlerin nüfusunun tamamı diğer dünyalara gitti ve bi daha geri gelmedi.

"Fakat sadece *görebilen* görücüler tamamen başarısızdı ve yaşadıkları topraklar işgal edildiğinde onlar da herkes kadar savunmasızdılar."

"Şu fatihler," diye sürdürdü, "Toltec dünyasını ele geçirdiler -onlar her şeyi sahiplendiler- ama hiçbi zaman *görmeyi* öğrenemediler.

"Neden öğrenemediklerini düşünüyorsun *görmeyi* ?" diye sordum.

"Çünkü Toltec görücülerinin yaptıkları işlemleri, Toltec iç bilgeliğine sahip olmadan taklit ettiler. Bugün dahi Meksika'nın her tarafında bu fatihlerin takipçisi, Toltec yolunu uygulayan birçok büyücü var, ama bunlar ne yaptıklarını da neden bahsettiklerini de bilmezler, çünkü onlar görücü değiller."

"O fatihler kimdi, don Juan?"

"Diğer Kızılderililer," dedi. "İspanyollar geldiğinde, eski görücüler yüzyıllar önce gitmişti, ama, yeni bi dönemde yerlerini sağlamlaştırmaya başlayan yeni bi görücü kuşağı vardı."

"Yeni bir görücü kuşağıyla ne demek istiyorsun?"

"İlk Tolteclerin dünyası parçalandıktan sonra, kurtulan görücüler geri çekilip uygulamalarını gözden geçirdiler. İlk yaptıkları şey *iz sürme*, *rüya görme* ve *niyeti* anahtar işlemler olarak koymak ve erk bitkilerinin kullanımının önemini azaltmaktı; muhtemelen bunun bize verdiği ipucu, gerçekten onlara erk bitkileriyle birlikte ne olduğudur.

"Yeni dönem tam oturmaya başlayacakken İspanyol fatihler ülkeyi silip süpürdüler. Neyseki, yeni görücüler bu tehlikeyle başa çıkmaya tamamen hazırlardı. Onlar çoktan *iz sürme* sanatının fevkalade uygulayıcıları olmuşlardı.

Don Juan'ın dediğine göre boyunduruk altında geçen ve

yüzyıllar alan bu süre, yeni görücülerin becerilerini mükemmelleştirebilmeleri için gerekli ideal şartları sağlamış. Garip tir ki, bu zamanın ağır insafsızlık ve baskısı yeni görücülerin becerilerinde yeni kurallar geliştirebilmeleri için gerekli dürtüyü vermiş. Ve yaptıklarını hiç yaymamışlar, bu durum yüzünden de bulduklarını haritalamak konusunda yalnız kalmışlar.

"Fetih sırasında çok sayıda yeni görücü var mıydı?" diye sordum.

"En başta vardı. Sonuna doğru birkaç tane kalmıştı. Gerisi yok edilmişti."

"Ya günümüzde, don Juan?"

"Birkaç tane var. Her tarafa yayılmış durumdalar, anlıyorsun ya."

"Onları tanıyor musun?"diye sordum.

"Böylesine basit sorular cevaplaması en zor olanlarıdır," diye yanıtladı. "Çok iyi tanıdığımız birkaçı var. Fakat onlar bizim gibi değiller, çünkü bilginin yeni görücülerin tavsiye ettiği *iz sürme*, *rüya görme*, ve *niyet* gibi özellikleri yerine dans etmek, sağaltım, büyü yapmak, konuşmak gibi başka bazı belirgin yanlarına yoğunlaştılar. Bütünüyle bizim gibi olanlarla bizim yolumuz kesişmez. Fetih sırasında yaşayan görücüler, İspanyollarla karşılaştıklarında yok edilmekten kurtulmayı başardılar. O görücülerden her biri bi neslin temelini attı. Ve hepsi soylarını sürdüremedi, o yüzden az sayıda izdeş topluluk var."

"Tam bizim gibi olan kimse tanıyor musun?" diye sordum.

"Çok az," diye kısaca yanıtladı.

Sonra ona, bu konuya duyduğum hayati ilgiyi vurgulayarak verebileceği tüm bilgileri vermesi için sorular sordum; beni doğrulayacak ve onaylayacak insanların işimleri ve adreslerini bilmek en önemlisiydi.

Don Juan hiç oralı olmuşa benzemiyordu. "Yeni görücülerin geçtiği onaylamanın çok azıydı," dedi. "Yarısı kemikle-

rini onay odasında bıraktı. Şimdi onlar, yalnız kuşlar. Bırakalım öyle kalsınlar. Konuşabileceğimiz tek şey bizim yolumuz. Bunun hakkında, sen ve ben canımız ne kadar isterse konuşabiliriz."

Tüm görücü topluluklarının aynı zamanda ve aynı biçimde başladığını açıkladı. On altıncı yüzyılın sonlarına doğru, her nagual kendini ve görücü grubunu diğer görücülerle açık temasa geçmekten bilerek uzak tutmuş. Bu belirgin ayrı kalmaların sonucu olarak bireysel nesiller oluşmuş. Bizim neslimizin, on dört nagual ve yüz yirmi altı görücüden oluştuğunu söyledi. Bu on dört nagualdan bazısının en az yedi, bazısının on bir, kiminin de on beş tane görücüsü varmış.

Bana, öğretmeninin -ya da onun adlandırdığı haliyle, velinimetinin- nagual Julian ve Julian'dan öncekinin de nagual Elias olduğunu söyledi. Ona, on dört nagualın hepsinin ismini bilip bilmediğini sordum. Kim olduklarını öğrenmem için sırasıyla sayarak hepsinin ismini söyledi. Ayrıca kendi velinimetinin grubundaki on beş görücüyle, velinimetinin öğretmeni, nagual Elias ve onun grubundaki on bir görücüyü kişisel olarak tanıdığını da belirtti.

Don Juan, 1723 yılında bir dış etkenin sonucu olarak üzerimize gelen ve gidişatımızı tamamen farklılaştıran büyük bir değişiklik yüzünden, bizim topluluğumuzun oldukça sıradışı olduğuna dair beni temin etti. Olayı şu anda tartışmak istemese de o zamanın yeni bir başlangıç sayıldığını; o zamandan itibaren topluluğu yöneten sekiz nagualın, onlardan önceki altısından aslen farklı olduklarını anlattı.

Don Juan'ın işleri olmalıydı ki ertesi gün öğlene dek görmedim onu. Bu arada, kente onun üç çömezi gelmişti, Pablito, Nestor ve la Gorda. Pablito'nun halı döşeme işi için alet ve malzeme alışverişi yapıyorlardı. Onlara katıldım ve işleri tamamlaları için yardım ettim. Sonra hepimiz pansiyona geri döndük.

Don Juan odama geldiğinde dördümüz oturmuş konuşu-

yorduk. Yemekten sonra ayrılacağımızı, ancak yemekten önce benimle özel olarak konuşacağı şeyler olduğunu söyledi. İkimizin şehrin meydanında bir gezintiye çıkmasını ve sonra da hepimizin bir lokantada buluşmasını istiyordu.

Pablito ve Nestor ayağa kalktılar ve bizle buluşmadan önce yapacak birkaç işleri olduğunu söylediler. La Gorda hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

"Ne hakkında konuşacaksınız?" lafı çıkıverdi ağzından, ama çabucak hatasını anladı ve kıkırdadı.

Don Juan ona garip bir bakış fırlattı ama bir şey söylemedi.

Don Juan'ın sessizliğinden cesaret alan la Gorda onu da yanımıza almamızı önerdi. Bizi hiç rahatsız etmeyeceğine söz verdi.

"Bizi rahatsız etmeyeceğine eminim," dedi don Juan, "ama gerçekten ona söylemem gerekenlerin hiçbirini duymanı istemiyorum."

La Gorda'nın kızdığı ortadaydı. Kızardı ve don Juan'la ben odadan çıkarken sıkıntı ve gerginlikle bulutlanmış yüzünü buruşturdu. Ağzı açık, dudakları kupkuruydu.

La Gorda'nın bu durumu beni endişelendirdi. Hakikaten rahatsız oldum. Hiçbir şey söylemedim ama Don Juan duygularımı fark etmiş gibiydi.

"La Gorda'ya yatıp kalkıp şükretmen gerekir," dedi aniden. "Kendine verdiğin önemi yok etmene yardımcı oluyor. Sen her ne kadar fark edememiş de olsan, o senin hayatının ufak tiranı."

Sinirim yatışıncaya kadar meydanda dolaştık. Sonra yine onun en sevdiği banka oturduk.

"Eski görücüler gerçekten de çok şanslıydılar," diye başladı don Juan, "çünkü harika şeyler öğrenmek için yeterli zamanları vardı. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki bizim bugün hayal bile edemeyeceğimiz kerametler biliyorlardı."

"Onlara bütün bunları kim öğretmişti?" diye sordum.

"Her şeyi görerek kendileri öğrendiler," diye cevapladı.

"Bizim neslimizdeki şeylerin çoğu onlar tarafından oluşturuldu. Yeni görücüler, eski görücülerin hatalarını düzelttiler, ama bildiğimiz ve yaptığımızın temeli Toltec zamanında kayboldu."

Açıklamaya girişti. Öğretim açısından, en basitlerinden biri ve bir o kadar da önemli bulgu, dediğine göre, insanın iki tür farkındalığı olduğu bilgisiydi. Eski görücüler onlara, insanın sağ ve sol yanı derlermiş.

"Eski görücüler şunu bulmuştu," diyerek sürdürdü, "bilgilerini öğretmenin en iyi yolu, çömezlerini sol yana kaydırarak yükseltilmiş farkındalık durumuna geçirmekti. Esas öğrenme orada olur.

"Çok genç çocuklar çömez olarak verilirdi, eski görücülerin yanına," dedi don Juan, "ki hayatın başka şeklini tanıyamasınlar. Bu çocuklar, karşılığında, zamanı gelince başka çocukları çömez olarak aldılar. Yüzyıllarca süren sola ve sağa kaydırma yoğunlaşmalarından sonra açığa çıkarmış olmaları gereken şeyleri bi düşünsene."

Benim için bu kaydırmaların ne kadar şaşırtıcı olduğunu belirttim. Benim tecrübemin onunkine yakın olduğunu söyledi. Velinimeti, nagual Julian, onun içinde derin bir bölünmüşlük yaratmış, bunu bir çeşit farkındalıktan ötekine ileri ve geri taşıyarak yapmış. Yükseltilmiş farkındalıkta yaşadığı görüş keskinliği ve özgürlük, normal durumundaki farkındalığındaki uslamlamalarına, savunmalarına, kızgınlığına ve korkusuna tamamıyla ters düşüyormuş.

Eski görücüler, bu kutupsallığı kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için yaratırlarmış; bununla, çömezlerinin büyücülük tekniklerini öğrenmesi için gereken yoğunlaşmaya zorlarlarmış. Fakat yeni görücüler, dediğine göre, bunu çömezlerini insanda bilinmeyen imkânlar olduğuna inandırmak için kullanıyorlarmış.

"Yeni görücülerin en büyük başarısı," diyerek devam etti don Juan, "farkındalığın gizinin açıklamasıdır. Hepsini birkaç kavram ve eylem halinde toparlayıp ileri farkındalık sırasında çömezlere öğretilecek hale getirdiler."

Söylediğine göre yeni görücülerin öğretim metodunun değeri, ileri farkındalık sırasında olanları kimsenin anımsamamasından ileri geliyordu. Anımsamadaki başarısızlık, eğer devam edeceklerse, kendilerine verilen bütün açıklamaları anımsamaları gereken savaşçılar için aşılamaz bir engel oluşturuyordu. Yıllarca süren çaba ve disiplinden sonra savaşçılar yeniden anımsayabiliyorlardı. O zamana dek, onlara öğretilen kavramlar ve yöntemleri içselleştirmiş ve yeni görücülerin sahip olmalarını istedikleri gücü kazanmış oluyorlardı.

2

Ufak Tiranlar

Don Juan, farkındalıkta ustalaşma konusunu benimle aylar sonrasına kadar konuşmadı. O sıralar, nagual topluluğunun yaşadığı evdeydik.

"Hadi, bi yürüyüş yapalım seninle," dedi elini omzuma atarak. "Hatta daha iyisi, kentin meydanına bi dolu insanın olduğu yere gidelim ve orada oturup konuşalım."

Benimle konuşmasına şaşırmıştım. Birkaç gündür evde kalıyorduk ve neredeyse bana bir merhaba bile dememişti .

Don Juan ve ben evden çıkacağımız sırada la Gorda yolumuzu kesip kendisini de yanımıza almamızı istedi. Hayır, yanıtını kabul etmemeye kararlı görünüyordu. Don Juan çok sert bir sesle benimle özel konuşması gerektiğini söyledi.

"Benim hakkımda konuşacaksınız, değil mi?" dedi la

Gorda, sesinden ve tavırlarından, kuşkusu ve hışmı farkediliyordu. "Haklısın," diye yanıtladı don Juan kuru bir ses tonuyla. Sonra dönüp bakmadan, önünden geçerek yürüdü.

Peşi sıra gittim ve konuşmadan, kent meydanına kadar yürüdük. Oturduğumuzda ona, la Gorda'yla ilgili konuşacak ne gibi bir şey olduğunu sordum. Evden çıkarken üzerimize diktiği tehditkar bakışlar hala canımı sıkıyordu.

"La Gorda ya da başkasından söz edecek değiliz," dedi. "Yalnızca kendisine verdiği devasa önemi kışkırtmak için öyle söyledim. İşe de yaradı. Bize çok sinirlendi. Eğer onu iyi tanımışsam eminim şimdi oturmuş kendisiyle konuşuyor, kırılan özgüvenini onarmaya çalışıyor ve reddedilmenin, aptal yerine konmanın haklı öfkesini dindirmeye çalışıyordur. Burada, bu bankta otururken çıkıp gelirse hiç şaşmam."

"Eğer La Gorda'dan söz etmeyeceksek, ne konuşacağız peki?" diye sordum.

"Oaxaca'da başladığımız konuşmayı sürdüreceğiz," dedi. "Farkındalığın açıklamasını anlamak, farkındalık düzeyleri arasında yapacağın gidiş gelişlerde yüksek çaba ve isteklilik göstermeni gerektirecek. Tartışmamız boyunca senden tam yoğunlaşmanı ve sabırlı olmanı istiyorum."

Yakınmayla karışık, geçen iki gün boyunca benimle konuşmak istememesinden ne denli rahatsızlık duyduğumu söyledim. Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında bir an için bir gülümseme belirip kayboldu. Bana, la Gorda'dan daha iyi olmadığını göstermekte olduğunu ayırt ettim.

"Kibrini kışkırtıyordum," dedi kaşlarını çatarak. "Kendini fazla önemseme en büyük düşmanımız bizim. Bi düşün bakalım bunu -bizi güçsüz düşüren, dostlarımızın yaptıklarına ve yapmadıklarına duyduğumuz gücenme duygusudur. Kibir, zamanımızın çoğunu başkaları tarafından yapılanlara alınarak geçirmemizi sağlar.

"Yeni görücüler, kibri savaşçılar olarak yaşamlarımızdan silmemiz için elimizden geleni yapmamızı önerirler. Ben bu öneriyi uyguladım ve bütün çabamla sana en çok kibri yaşa-

mımızdan çıkardığımız an incitilemez hale geleceğimizi göstermeye çalıştım."

Ben onu dinlerken gözleri birden parlayıverdi. Tam onun bir kahkaha koyvermek üzere olduğunu ve bunun bir sebebi olmadığını düşündüğüm an sağ yanağıma çarpan sert bir tokatla yerimden sıçradım.

Ayağa fırladım. La Gorda eli hala havada arkamda duruyordu. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

"Şimdi hakkımda söyleyeceğin ne varsa söyleyebilirsin, daha haklı sebepler bulman kaydıyla tabii " diye bağırdı. "Bununla beraber söyleyeceklerini yüzüme söyle!"

Bu çıkış onu tüketmiş olmalıydı ki, betona oturup ağlamaya başladı. Don Juan yüzünde anlaşılmaz bir neşeyle kılını kıpırdatmadan oturuyordu. Bense, sinirden kaskatı kesilmiştim. La Gorda bana bir baktı ve sonra don Juan'a dönüp zayıf bir sesle onu kınamaya hakkımız olmadığını söyledi.

Don Juan öyle bir kahkaha kopardı ki neredeyse yerinden yuvarlanacaktı. Gülmekten konuşamıyordu bile. İki ya da üç kez bana bir şeyler söylemeye çalıştıysa da sonunda kalkıp kahkaha sarsıntıları içinde yürüyerek uzaklaştı.

Gözlerimi dikmiş la Gorda'ya bakıyordum -o anda gözümde tüm değerini yitirmişti- don Juan'ın peşinden gitmek üzereydim ki bana olağanüstü bir şey oldu. Don Juan'ı bu denli neşelendiren şeyin ne olduğunu fark ettim. La Gorda ve ben korkunç benzeşiyorduk. Kibrimiz muazzam boyutlardaydı. Yediğim tokatın verdiği şaşkınlık ve öfkeyle, la Gorda'nın kızgınlık ve kuşku duyguları tümüyle aynıydı. Don Juan haklıydı. Kibrin yükü korkunç ağırdı.

Bunun üzerine coşkuyla, gözlerimden yaşlar akarak peşinden koştum. Onu yakaladım ve neyin ayırdına vardığımı anlattım. Gözleri muziplik ve neşeyle parlıyordu.

"La Gorda konusunda ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Hiçbi şey," diye yanıtladı. "Böylesi aymalar her zaman kişiseldir."

Konuyu değiştirdi ve söyleşimizi evinde, geniş bir odada

rahat koltuklara oturarak ya da sundurmanın çevrelediği arka avluda sürdürmemize ilişkin yoralar olduğunu söyledi. Açıklamasını ne zaman evde sürdürecek olsa bu iki yerin bizden başka herkese kapalı olacağını ekledi.

Eve döndük. Don Juan, la Gorda'nın ne yaptığını herkese anlattı. Görücülerin alay etmekten duyduğu haz, la Gorda'nın durumunu iyice zorlaştırıyordu.

"Kibrin üstesinden nezaketle gelinmez," yorumunu yaptı don Juan, la Gorda'nın haline üzüldüğümü söylememin ardından.

Derken, herkesin odayı terk etmesini istedi. Oturduk ve açıklamalarına yeniden başladı.

Görücülerin, eski ve yeni olarak iki kategoriye ayrıldığını söyledi. İlk kategori, özdenetim uygulamasına istekli ve etkinliklerini yararlı amaçlara yöneltebilen, böylece diğer görücülere ve genelde insanlığa yararlı olanlardan oluşuyordu. İkincisini ise, özdenetime veya yararlı amaçlara önem vermeyenler oluşturuyordu. Görücüler, ikinci kategoriye girenlerin kibir sorununu aşamadıkları düşüncesinde birleşiyordu.

"Kibir, basit ve masum bi şey değildir," diye açıkladı. "Bi yandan bizde iyi olan her şeyin özüdür, öte yandan da çürümüş her şeyin özü. Kibrin çürümüş yanından kurtulmak ustalıklı bi taktik gerektirir. Çağlar boyunca görücülerin takdirini en fazla bunu başarabilenler kazanmıştır."

Kibrimi silme düşüncesinin, kimi zamanlar bana hoş gelse de çok anlaşılmaz bir şey olmasından yakındım. Ona, bu konuya ilişkin sözlerini çok belirsiz bulduğum için uygulayamadığımı söyledim.

"Kim bilir kaç kez söyledim sana," dedi, "bilgi yolunu izlemek isteyen kişinin düşlem gücünün yüksek olması gerekir diye. Görüyorsun ya, bilgi yolundaki hiçbi şey bizim istediğimiz kadar anlaşılır değil."

Duyduğum rahatsızlık, kibir konusunda söylediklerinin bana katolik söylemi çağrıştırdığını söylememe neden oldu. Yaşamım boyunca günahların kötülüğünü dinlemekten gına

gelmişti.

"Savaşçılar kibirle taktik gereği savaşırlar, ilkeleri yüzünden değil," diye yanıtladı. "Senin yanlışın, benim söylediklerimi ahlaki yönden almanda."

"Bence oldukça ahlaklı bir insansın sen, don Juan," diye direttim.

"Sen benim kusursuzluğumun ayırdına vardın, hepsi bu," dedi.

"Kusursuzluk da kibirden kurtulma gibi belirsizliği yüzünden benim için değeri olmayan bir kavram" diye ekledim.

Don Juan gülmekten kırılırken ondan kusursuzluğu açıklamasını istedim.

"Kusursuzluk, erkenin doğru kullanımından başka bi şey değildir," dedi. "Söylediklerimin ahlakla zerre kadar alakası yok. Ben, beni kusursuz kılan erkeyi biriktirdim. Bunu anlaman için senin de yeterince erke biriktirmen gerekir."

Uzun süre sessiz kaldık. Söylediklerini düşünmek istiyordum. Birdenbire yeniden konuşmaya başladı.

"Savaşçılar, taktik listeleri oluştururlar," dedi. "Yaptıkları her şeyi sıralarlar. Böylelikle rahatlamak ve erkelerini artırmak amacıyla bunlardan hangilerini değiştirebileceklerine karar verirler."

Tuttukları listenin, ne var ne yok her şeyi kapsaması gerekeceğini belirttim. Sabırla, sözünü ettiği taktik listesinin, yaşamak ve esenlik için öz oluşturmayan, davranışsal kalıplardan oluştuğunu anlattı.

Hayatta kalma ve esenliğin sonsuz biçimde yorumlanabilecek konular olduğunu, dahası neyin öz, neyin gereksiz olduğuna da karar verilemeyeceğini belirtme fırsatını kaçırmadım.

Konuştukça hızımı yitiriyordum. Sonunda söylediklerimin boşunalığının farkına varıp sustum.

Bunun arkasından, don Juan savaşçıların taktik listesinde kibri, erkeyi en çok tüketen ve dolayısıyla kökünden yok edilmesi gereken bir eylem olarak andıklarını söyledi.

"Savaşçılar için en önemli meselelerden biri, bu erkeyi bilinmeyenle yüzleşmek için serbest bırakmaktır," diye sürdürdü don Juan. "Bu erkeyi yeniden yönlendirmenin adı da, kusursuzluktur."

Bu konudaki en etkin taktiğin, *iz sürmenin* tartışmasız ustaları olan Fetih dönemi görücüleri tarafından geliştirildiğini söyledi. Kendi içlerinde etkileşen altı öğeden oluşuyordu bu taktik. Bunlardan beşine savaşçılığın özellikleri deniyordu; *denetim, disiplin, sabır, zamanlama* ve *istenç*. Kibrini kaybetmek için savaşan savaşçının dünyasının parçalarıydı bunlar. Belki de en önemlisi olan altıncı öğe ise, dış dünyaya aitti ve adı *ufak tiran*dı.

Sessizce anlayıp anlamadığımı sorarcasına bana baktı.

"Kafam gerçekten karıştı," dedim. "La Gorda'nın benim yaşamımın ufak tiranı olduğunu söyleyip duruyorsun. Nedir bu ufak tiran peki?".

"Ufak tiran bi işkencecidir," diye açıkladı. "Savaşçının ölüm kalım erkini elinde tutan ya da en basiti rahatsız ederek çılgına çeviren birisi."

Don Juan konuşurken muzipçe gülümsedi. Yeni görücülerin kendi ufak tiran sıralamalarını oluşturduklarını söyledi; bu kavram onların en ciddi ve önemli bulgularından biriydi ancak yeni görücüler bunda bile mizahi bir yan bulmayı becermişlerdi. Yaptıkları her sınıflandırmada, biraz kara mizah anlayışı olduğu konusunda beni temin etti, çünkü mizah, insan bilinçliliğinin zoraki listelemeler ve hantal sınıflandırmalar yapmasını engellemenin tek yoluydu.

Yeni görücüler, uygulamalarının ışığında evrenin ilk ve tek yöneticisi olan erkenin sınıflandırmasını yaparken, bunun başlıca kaynağına basitçe 'tiran' demeyi uygun bulmuşlardı. Despotların ve yetke meraklılarının geri kalanı doğal olarak tiran sınıflandırmasının kesinlikle altında kalıyordu. Her şeyin kaynağıyla karşılaştırıldığında en korkulacak zorba insanların başında soytarılar geliyordu; sonuç olarak bunlar *pinches tiranos*, ufak tiranlar olarak adlandırıldılar.

Önemsiz ufak tiranların iki alt sınıfı olduğunu söyledi. İlk alt sınıf, eziyeti yapan ve yayan ama genelde ölüme neden olmayan ufak tiranlardan oluşuyordu. Bunlara ufacık tiranciklar, *pinches tiranitos* adı veriliyordu. İkincisi ise sonsuz sıkıntı verenlerden oluşuyordu. Bunlara ise ufak tefek tiranlar, *repinches tiranitos* ya da mini minnacık tiranlar *pinches tiranitos chiquititos* adı veriliyordu.

Sınıflandırmaların komik olduğunu düşündüm. İspanyolca terimlerle doğaçlama yaptığına emindim. Böyle olup olmadığını sordum.

"Hiç de değil," diye yanıtladı, eğlenirmiş gibi. "Yeni görücüler, sınıflandırma işinde müthiştiler. Genaro ise hiç kuşkusuz en müthişlerinden biri; eğer onu dikkatle izlersen, yeni görücülerin kendi sınıflandırmaları konusunda tam olarak ne hissettiklerini anlarsın.

Benimle makara geçip geçmediğini sorarken şaşkınlığıma kükrercesine güldü.

"Aklımdan bile geçmez," dedi gülümseyerek. "Bak, Genaro yapabilir bunu ama ben, sınıflandırmalar konusunda neler hissettiğini bildiğim için yapmam. Yeni görücüler korkunç saygısız insanlardı."

Ufak tiranların da ayrıca dört sınıfa ayrıldıklarını ekledi. Biri tiranlığını sertlik ve şiddetle işkence yaparak gösterirken, bir diğeri ortalığı karıştırıp dayanılmaz sıkıntı yaratarak, bir başkası hüzünle insan üstünde baskı kurarak gösteriyordu. Ve sonuncusu da savaşçıları kızgınlıktan kudurtarak işkence yapıyordu.

"La Gorda kendine has bi sınıf," diye ekledi. "Numaracı, ufacık bi tiran o. Sinirden kızıp kudurmana neden oluyor. Tokatlıyor bile seni yahu! Böylece sana yansızlığı öğretiyor."

"Mümkün değil!" diye karşı çıktım.

"Yeni görücülerin taktiğinin tüm parçalarını bi araya getiremedin henüz," dedi. "Hele bunu bi başar, ufak tiran kullanmanın ne denli etkili ve akıllıca bi şey olduğunu anlarsın. Taktik yalnızca kibirden kurtarmakla kalmaz, savaşçıları bil-

gi yolunda, önemli olan tek şeyin kusursuzluk olduğu nihai kavrayışına da hazırlar."

Yeni görücülerin akıllarındakinin ölümcül bir manevra olduğunu ve buna göre de ufak tiranı dağın doruğu, savaşçının özniteliklerini yse o dorukta buluşan dağcılar gibi düşündüklerini söyledi.

"Genellikle sadece dört öznitelik oyuna dahil olur," diye sürdürdü, "Beşinci, istenç, savaşçıların son karşılaşması için, deyim yerindeyse, idam mangasına, karşı saklı tutulur."

"Niye böyle yapılır?"

"Çünkü istenç başka bi katmana, bilinmeyene aittir. Öteki dördü, tamamıyla ufak tiranların yerleştiği yere, bilinene aittir. Aslında insanları ufak tiranlara dönüştüren şey de bilinenin takınaklı bir şekilde yönlendirilişidir."

Don Juan, savaşçıların beş özniteliğinin tümünün kendi aralarında ilişkiye yalnızca kusursuz savaşçı olan ve istenç üzerinde ustalaşan görücülerce sokulabileceğini açıkladı. Böyle bir ilişki, günlük yaşam sahnesinde yürütülemeyecek kadar üstün bir manevraydı.

"Dört öznitelik, ufak tiranların en kötüsünün üstesinden gelmeye yeter de artar bile," diye sürdürdü. Tabii yeter ki o ufak tiran bulunabilsin. Dediğim gibi ufak tiran dışsal etkendir, denetleyemediğin tek unsur ve belki de içlerinde en önemlisi. Velinimetim, yoluna ufak tiran çıkan savaşçı talihli savaşçıdır, derdi. Yani karşına bi tane çıkarsa şanslısın, çünkü aksi takdirde gidip senin bulman gerekir."

Fetih dönemi görücülerinin başardıkları en büyük işlerden biri üç aşamalı ilerleme adını verdikleri bir oluşumdu. Ufak tiranlarla karşı karşıya kalan görücüler İnsan doğasını anlamış olduklarından, kendilerine hâkim olmayı becerebildikleri takdirde sarsılmadan, bilinmeyenle de yüzleşebilecekleri, hatta bilinemeyenin varlığına bile dayanabilecekleri gibi su götürmez bir sonuca varmışlardı.

"Sıradan insan ise bunun tersyüz edilmesi gerektiğini düşünür," diye devam etti. "Bilinmeyenle yüzleşebilen bi görü-

cü, ufak tiranlarla da kolayca yüzleşebilir. Lakin bu böyle değil. Eski zamanların o müthiş görücülerinin sonunu getiren de bu sanı oldu zaten. Şimdilerde daha iyi biliyoruz bunu. Savaşçı tinini, erk eylemleri olarak, hiçbi şeyin zor kişilere meydan okumak kadar çelikleştiremeyeceğini biliyoruz. Savaşçılar, bilinemeyenin baskısına dayanacak sağduyu ve dinginliğe yalnızca bu koşullar altında ulaşabilirler."

Şiddetle karşı çıktım ona. Tiranların kurbanlarını umarsızlaştıracaklarını ya da en az kendileri kadar acımasızlaştıracaklarını düşündüğümü söyledim. Bu tür kurbanların uğradıkları bedensel ve tinsel işkencelerin etkileriyle ilgili sayısız çalışmanın yapıldığına dikkatini çektim.

"Fark, az önce söylediğin şeyde yatıyor," diye sertçe karşılık verdi. "Onlar kurban, savaşçı değil. Bi zamanlar ben de senin gibi hissetmiştim. Fikrimi neyin değiştirdiğini söyleyeceğim sana, ama önce Fetih'le ilgili sözlerime dönelim. O zamanın görücüleri daha mükemmel bi ortam bulamazlardı. İspanyollar, görücülerin yeteneklerinin sınırlarını zorlarcasına denemelerini sağlayan ufak tiranlardı; bu fatihlerle kapışan görücüler her şeyle yüzleşebilecek yetiye sahip hale geldiler. Talihliydiler. O zamanlar ülke, ufak tirandan geçilmiyordu.

"Böylesi bereketli yılların ardından her şey oldukça değişti. Ufak tiranlar hiçbi zaman o eski çaplarına ulaşamadılar; sınırsız yetkeleri yalnızca o zamana özgüydü. Üstün bi görücünün oluşumundaki en önemli unsur, sınırsız yetkeye sahip bi ufak tirandır."

"Ne yazık ki günümüzde görücülerin değerli bi tiran bulmaları için bayağı uğraşmaları şart. Çoğu zaman ufak tefek bi tiranla idare etmeleri gerekiyor."

"Sen kendine bi ufak tiran bulabildin mi, don Juan?"

"Şansım vardı. Kral bi tanesi beni buldu. Aslına bakarsan seninle aynı duygular içindeydim o zamanlar; ne kadar şanslı olduğumun farkında değildim."

Don Juan, kendi çilesinin, velinimetiyle karşılaşmasından birkaç hafta önce başladığını söyledi. Yeni yirmisine erişmiş

o zamanlar. Bir şeker fabrikasında iş bulmuş. Her zaman güçlü olduğu için kolayca kas gücü gerektiren işler bulabilirmiş. Bir gün ağır şeker çuvallarını taşıdığı bir sıra, bir kadın çıkagelmiş. Çok iyi giyimli ve her halinden varsıl olduğu anlaşılan bir kadınmış. Don Juan, onun ellilerinde, oldukça buyurgan görünüşlü bir kadın olduğunu söyledi. Don Juan'a bakmış ve ustabaşıyla konuşup gitmiş. Derken ustabaşı don Juan'ın yanına yaklaşıp bir ücret karşılığında onu patronun evinde çalışması için önerebileceğini söylemiş. Don Juan, adama parasının olmadığını söylemiş. Ustabaşı gülmüş ve kaygılanmamasını, çünkü maaşların ödeneceği gün yeterince parasının olacağını söylemiş. Don Juan'ın sırtını sıvazlayıp patron için çalışmanın büyük bir onur olduğu konusunda kendisine güvence vermiş.

Don Juan, kazandığını o gün harcayan, cahil bir Kızılderili olarak kendisine söylenen her şeye inanmakla kalmayıp talihin ona güldüğünü düşündüğünü söyledi. Ustabaşına, ne kadar para isterse kendisine ödeyeceğine söz vermiş. Ustabaşı taksit taksit ödeyeceği yüklü bir tutar istemiş.

Bunun hemen ardından da ustabaşının bizzat kendisi, don Juan'ı patronun kasabadan oldukça uzak olan evine götürmüş ve onu irikıyım, esmer, çirkin ve bir yığın soru soran bir başka ustabaşına teslim etmiş. Adam, don Juan'ın ailesiyle ilgili sorular sormuş. Don Juan hiç akrabası olmadığını söylemiş. Bu, adamın öylesine hoşuna gitmiş ki, çürük dişlerini göstere göstere gülmüş bile.

Don Juan'a yüklü bir ücret ödeyeceklerine ilişkin söz vermiş hatta para bile biriktirebileceğini, çünkü hiç para harcamasına gerek olmadığını, evde yatıp, evde yiyeceğini söylemiş.

Adamın gülüşü ürkünçmüş. Don Juan, oradan hemen kaçması gerektiğini hissetmiş. Kapıya doğru koşmuş lakin adam elinde bir tabancayla yolunu kesmiş. Tabancayı don Juan'ın midesine dayamış. "Geberinceye dek çalışmak için buradasın," demiş. "Sakın aklından çıkarma bunu." Demir bir çubukla don Juan'ı dürterek onu evin yan tarafına götürmüş ve

gün doğumundan batımına kadar aralıksız çalışan adamlarına bir göz attıktan sonra don Juan'a, kocaman iki ağaç kütüğünü topraktan kazıp çıkarma işini vermiş. Yeniden kaçmaya kalkarsa ya da yetkililere gitmeyi denerse onu vuracağını -ölmez de kurtulursa mahkemede don Juan'ın patronu öldürmek istediğine ilişkin yemin edeceğini söylemiş. "Ölene dek burada çalışacaksın," demiş. "Sonra bir başka Kızılderili gelip senin işini sürdürecek, şu an senin ölü bir Kızılderilinin yerini aldığın gibi."

Don Juan, evin kaleye benzediğini, her yerde pala kuşanmış silahlı insanların dolandığını söyledi. Böylece çalışmaya koyulmuş ve başına gelenleri düşünmemeye çabalamış. Günün sonunda, adam geri gelmiş ve onu mutfağa kadar tekmeleyerek götürmüş, çünkü don Juan'ın gözlerindeki meydan okuyan bakıştan hoşlanmamış. Kendisine boyun eğmezse kollarının kirişlerini ayırmakla tehdit etmiş.

Mutfakta yaşlı bir kadın yemek getirmişse de, üzüntüden ve korkudan don Juan'ın boğazından bir lokma bile geçmemiş. Yaşlı kadın ise olabildiğince yemesini salık vermiş. Güçlü olması gerektiğini, çünkü işinin hiçbir zaman bitmeyeceğini söylemiş. Yerini aldığı adamın daha bir gün önce öldüğünü söyleyerek uyarıda bulunmuş. Adam artık çalışamayacak kadar zayıf düştüğünden ikinci kattaki pencerelerin birinden düşüp ölmüş.

Don Juan patronun yerinde üç hafta çalıştığını ve ustabaşının günün her anında kendisini tehdit ettiğini söyledi. Onu, bıçağının, tabancasının ve demir çubuğunun tehdidini üstünden eksik etmeden en tehlikeli koşullar altında, düşünülebilecek en zor işlerde çalıştırmış. Onu her gün sinirli damızlık atların barındığı ahırları temizliğe göndermiş. Don Juan, her günün başlangıcında, o günün dünyadaki son günü olduğunu düşünürmüş. Hayatta kalmak da artık onun için yalnızca, ertesi gün de aynı cehennemi yaşamak anlamına geliyormuş.

Don Juan'ın biraz izne çıkmak istemesi, sonu yaklaştıran şey olmuş. Şeker fabrikasındaki ustabaşına ödeme yapması gerektiğini öne sürmüş. Diğer ustabaşı bir dakika bile işinin

başından ayrılamayacağını, çünkü orada çalışmanın verdiği ayrıcalıkla gırtlağına kadar borç içinde olduğunu söylemiş.

Don Juan, suyunun kaynadığının farkına varmış. Adamın çevirdiği dolabı anlamış. O ve öteki ustabaşı işbirliği yaparak aşağı tabakadan Kızılderilileri fabrikadan çiftliğe götürüp öldüresiye çalıştırıyor, kazançlarını da aralarında paylaşıyorlarmış. Bunun farkına varmak onu öylesine sinirlendirmiş ki bağıra çağıra mutfaktan çıkıp evin içine dalmış. Ustabaşı ve diğer işçiler şaşkınlık içinde kalakalmışlar. Tam ana kapıya varıp kendisini dışarı atmak üzereymiş ki ustabaşı yetişip onu göğsünden vurmuş. Öldüğünü düşündüğü için de, onu orada bırakıp gitmiş.

Don Juan, ölümün yazgısında olmadığını söyledi, onu orada bulan velinimeti iyileşene dek bakmış ona.

"Velinimetime öykünün tümünü anlattıktan sonra," dedi don Juan, "heyecanını zorlukla bastırabildi. 'O ustabaşı gerçek bir ödül' dedi. 'Kaçırılamayacak kadar iyi. Günün birinde o eve geri dönmelisin."

"Milyonda bi bulunacak türden, sınırsız erk sahibi bi ufak tirana rastladığım için ne kadar şanslı olduğumu söyleyip durdu. Yaşlı adamın kaçık olduğunu sandım. Tabii neden söz ettiğini yıllar sonra anladım."

"Bu şimdiye kadar dinlediğim en tüyler ürpertici hikâyelerden birisi," dedim.

"Gerçekten geri döndün mü o eve?"

"Tabii ki döndüm, üç yıl sonra. Velinimetim haklıydı. Onun gibi bi ufak tirana ancak milyonda bi rastlanabilirdi ve bu fırsat kaçmazdı."

"Geri dönüşünü nasıl ayarladın?"

"Velinimetim, savaşçılığın öğelerinden dördünü: *denetim, disiplin, zamanlama* ve *sabrı* kullanarak bi taktik geliştirdi."

Don Juan, velinimetinin kendisine o iblisle görüşmesinin ne gibi yararlar sağlayacağını açıklarken yeni görücülerin bilgi yolundaki dört adımı nasıl ele aldıklarını da anlattığını söy-

ledi. İlk adım, çömez olma kararıydı. Çömezler, kendileri ve dünya hakkındaki görüşlerini değiştirdikten sonra ikinci adımı atıyor, kendi üzerlerinde mutlak denetim ve disiplin sağlayarak savaşçı oluyorlardı. Sabır ve zamanlamanın özümsenmesinin ardından sıra üçüncü adıma, bilgi adamı olmaya geliyordu. Bilgi adamları, *görmeyi* öğrenerek dördüncü adımı attıklarında artık görücü oluyorlardı.

Velinimeti, don Juan'ın bilgi yolundaki ilk iki öğeyi; denetim ve disiplini çok az da olsa edinecek derecede ilerlediğini vurgulamış. Don Juan, bu iki öğenin içsel bir duruma özgü olduğunu açıkladı. Bir savaşçı özüne yönelirmiş, ne var ki bencilce olmazmış bu, özün sürekli biçimde ve tümüyle incelenmesiyle ilgiliymiş.

"O zamanlar öteki iki öğenin esamesi okunmuyordu bende," diye sürdürdü don Juan. "Sabır ve zamanlama öyle tam anlamıyla içsel bi durum değil. Bilgi adamının alanına girer bunlar. Velinimetim, taktiği bağlamında bunları da gösterdi bana."

"Bu, ufak tiranın karşısına tek başına çıkamazdın, anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Tek başıma üstesinden gelebilecek olduğuma emindim de bunu ustalıkla ve zevkle başarabileceğimden kuşku duymuşumdur hep. Velinimetim bu karşılaşmayı sırf yönetmekle müthiş keyifleniyordu. Bi ufak tiranı dize getirme düşüncesi yalnızca savaşçının tinini pekiştirmekle kalmaz, aynı zamanda haz ve mutluluk verir bu."

"Anlattığın türde bi canavardan kim keyif alabilir ki?"

"Yeni görücülerin, Fetih sırasında karşılaştıkları hakiki canavarların yanında bi hiçti o. Görünen o ki, görücüler tiranlarının keyfini sonuna kadar çıkarmışlar. Onlar kişinin bi savaşçı olması koşuluyla en berbat tiranla uğraşmanın bile zevk vereceğini kanıtladılar."

Don Juan, sıradan insanların tiranlarla savaşımı sırasında düştüğü en büyük hatanın, mücadelesini dayandıracak bir taktik kurmamak olduğunu söyledi; sıradan insanların kendi-

lerini aşırı ciddiye almaları ölümcül bir kusurmuş; hem kendi eylem ve duyguları, hem de tiranınkiler her şeyden önemliymiş onlar için. Savaşçılarınsa hem çok iyi düşünülmüş taktikleri varmış, hem de kibirden kurtulmuşlar. Gerçekliğin, yaptığımız yorumdan başka bir şey olmadığını anlamak onları bundan kurtarmış. Yeni görücülerin, sığ düşünceli İspanyollara karşı olan üstünlüğü de bu bilgiymiş.

Don Juan, ufak tiranlar kendilerini ölesiye ciddiye alırken, savaşçıların bunun kıyısından bile geçmemelerinin farkına varmakla bile, ustabaşını dize getirebileceğine inandığını söyledi.

Velinimetinin taktiğini uygulayan don Juan, aynı şeker fabrikasında yeniden işe girmiş. Geçmişte orada çalıştığını kimsecikler anımsamamış; o fabrikaya gündelikçi işçiler gelir ve hiç iz bırakmadan giderlermiş.

Don Juan, velinimetinin taktiği uyarınca her kim olursa olsun, bir başka kurban aramaya gelenlerin önünde istekli görünmeliymiş. Sonunda, aynı kadın yıllar önce yaptığı gibi gelip onu işaret etmiş. Don Juan, bedensel açıdan bu kez eskisinden de güçlüymüş.

Aynı şeyler yinelenmiş. Ne var ki bu kez taktiğe göre, birinci ustabaşına ödeme yapmayı reddetmiş. Buna alışık olmayan adam gafil avlanmış. Don Juan'ı işten çıkarmakla tehdit etmiş. Don Juan da doğrudan hanımefendinin evine gidip onunla konuşacağını söyleyerek korkutmuş onu. Don Juan, fabrikanın sahibinin eşinden başkası olmayan kadının, bu iki ustabaşının çevirdikleri dolabın farkında olmadığını biliyormuş. Ustabaşına, kadının nerede oturduğunu bildiğini, çünkü bir zamanlar onun evine yakın tarlalarda şekerkamışı kesimi işinde çalıştığını söylemiş. Ustabaşı, pazarlık etmeye koyulmuş ama don Juan hanımefendinin evine gitmeyi kabul etmeden önce adamdan para talep etmiş. Ustabaşı teslim olmuş ve ona bir miktar para vermiş. Don Juan, bu teslim oluşun kendisini eve yönlendirmek için düşünülmüş bir kurnazlık olduğunun tümüyle ayırdındaymış.

"Yine kendisi götürdü beni eve," dedi don Juan. "Şeker

fabrikasının sahiplerine ait eski bi konaktı. Bu varsıl insanlar, ya olup bitenleri biliyor ve buna önem vermiyor ya da farkına varamayacak kadar kayıtsız davranıyorlardı.

"Gider gitmez kadını bulmak için eve koştum. Onu buldum ve dizüstü çöküp, ellerini öptüm ve teşekkür ettim. İki ustabaşı mosmor olmuştu."

"Evdeki ustabaşı yine aynı yolu izledi. Fakat bu defa onunla baş etmek için gereken donanıma, yani denetim, disiplin, sabır ve zamanlamaya sahiptim. Olaylar velinimetimin öngördüğü gibi gerçekleşti. Denetimim, adamın en eşekçe istemlerini bile yerine getirmeme yardımcı oldu. Bu türden bi olayda bizi en çok yoran şey kibrimizin yaralanması ve zarar görmesidir. İnsanlardaki en ufak gurur parçası bile böyle davranışlar sonunda kişinin kendini değersiz hissedip yıkılmasına neden olur."

"Benden istediği her şeyi memnuniyetle yerine getirdim. Neşeli ve güçlüydüm. Gururum ya da korkum umurumda değildi. Kusursuz bi savaşçı olarak bulunuyordum orada. Adamın teki seni ayaklarının altında çiğnemeye hazırlanırken tinine ince ayar çekmenin adı, denetimdir."

Don Juan, velinimetinin taktiğinin eskisi gibi başına gelenlere üzülmek yerine ivedilikle adamın güçlü noktalarını, zayıflıklarını, davranış aksaklıklarını saptamayı gerektirdiğini açıkladı.

Adamın en güçlü noktalarının, vahşi doğası ve cesareti olduğunu görmüş. Don Juan'ı gün ortasında herkesin gözü önünde vurmuştu. En büyük zayıflığı ise işini sevmesi ve bunu tehlikeye atmak istememesiymiş. Bu yüzden ne olursa olsun, don Juan'ı evin arazi sınırları içinde gündüz vakti vuramazmış. Aile babası olması ise onun diğer zayıf yanıymış. Evin yakınlarında bir barakada yaşayan bir eşi ve çocukları varmış.

"Bi araba kötek yerken tüm bu verileri bi araya getirmenin adına da disiplin derler," dedi don Juan. "Tam bi zebaniydi. Aman vermezdi. Yeni görücülere göre, mükemmel bi ufak

tiranda acıma duygusu bulunmaz."

Don Juan, savaşçılığın kendisinde henüz bulunmayan öteki iki öğesinin; sabır ve zamanlamanın, velinimetinin taktiğinde kendiliğinden yerini almış olduğunu söyledi. Sabır, dinginlikle -acele etmeden, kaygı duymadan- beklemek, olacakları yalınlık ve neşeyle ertelemekti.

"Her gün yerlerde süründüm," diye sürdürdü don Juan, "kimi zaman kamçı altında inledim. Yine de mutluydum. Bu adamın davranışlarından nefret etmeden günden güne yaşamamı sağlayan şey velinimetimin taktiğiydi. Bi savaşçıydım ben. Beklediğimi biliyordum, ne beklediğimi de. Savaşçılığın büyük zevki işte buradadır."

"Velinimetimin taktiğinin, üst düzey insanların koruması altında, adamı dizgeli bir biçimde daha yüksek bir gücün ardına saklanıp rahatsız kılmayı amaçladığını ekledi, tıpkı yeni nesil görücülerin Fetih sırasında kendilerini Katolik Kilisesi'nin ardına gizlemeleri gibi. Aşağı kademeden bir rahip, kimi zaman bir soyluya oranla daha fazla erk sahibi olabilirmiş."

Don Juan'ın kalkanı, kendisini işe aldığı için her gördüğünde önünde diz çöktüğü hanımmış. O'nu her gördüğünde önünde diz çöker ve kendisinin bir azize olduğunu söylermiş. Kadına aziz patronun bir resmini kendisine vermesi için yalvarıp, böylece onun sağlık ve esenliği için dua edebileceğini bile söylemiş.

"Verdi de," diye devam etti don Juan. "Bu, ustabaşını hiddetten kudurttu. Geceleyin uşaklarla birlikte dua ettiğimizi görünce hele, neredeyse kalp krizi geçirecekti. Beni öldürmeye ondan sonra karar verdi sanırım. Yaptıklarımı sürdürmeme izin veremezdi."

"Karşı önlem alarak, evin tüm hizmetlileriyle birlikte, şöyle tespihli mehpihli bi dua töreni düzenledim. Hanımefendi tam bi dindar olduğuma emindi artık."

"Tabii bundan sonra bırak rahat uyumayı yerimde yatamaz oldum. Her gece çatıya tırmanıyordum. Oradan iki kez

katil bakışlı ustabaşının beni aradığını gördüm."

"Gündüzleri belki ezilerek ölürüm umuduyla beni aygırların ahırlarına gönderdi. Fakat, kalın tahtadan yapılmış bi pano vardı elimde ve bunu köşelerden birine dayayıp ardında korunabiliyordum. Adam bunu hiçbi zaman bilemedi çünkü ahır onun midesini bulandırıyordu -bu, ustabaşının zayıf noktalarından biriydi, olayların göstereceği gibi en ölümcülü belki de."

Don Juan, zamanlamanın gemlenen her şeyi koyvermeyi yöneten nitelik olduğunu söyledi. Denetim, disiplin ve sabır ardında her şeyin biriktiği bir baraja benzermiş. Zamanlama da bu barajın kapağıymış.

Adamın tek bildiği, zorbalıkla korku salmakmış. Şiddeti dindirilse, çaresiz kalacakmış. Don Juan, adamın kendisini evin görüş alanında öldürme gözüpekliğini gösteremeyeceğinin farkındaymış. Böylece, bir gün diğer işçilerin gözü önünde, hanımın da görebileceği bir yerde, adama hakaret etmiş. Patronun eşinden ölesiye çekinen ustabaşına korkak demiş.

Velinimetinin taktiği, böyle bir anı kollayarak ufak tiranı hazırlıksız yakalamayı gerektiriyormuş. Beklenmedik şeyler hep böyle gelişirmiş. En sefil köle, birden tiranla dalga geçer, onu kızdırır, önemli tanıklar önünde onu küçük düşürür ve tirana kendini toplama fırsatı bile vermeden kaçıp gidermiş.

"Bi an sonra, adam öfkeden deliye döndüğü sırada ben hanımın önünde saygıyla diz çöküyordum," diye sürdürdü.

Don Juan, kadın içeriye girince adamın ve arkadaşlarının onu yapılması gereken işleri bahane ederek evin arkasına çağırdıklarını söyledi. Adamın öfkeden beti benzi atmış. Don Juan, sesinin tınısından ustabaşının aklından geçenleri okumuş. Buyruğa boyun eğmiş gibi görünüp bir anda ahırlara doğru koşmaya başlamış. Atların yapacağı gürültü patırtıya sahiplerinin gelip neler olduğuna bakacağını umuyormuş. Adamın, ona ateş etmeye çekineceğini biliyormuş. Bu, çok gürültü koparırmış ve adamın işinden olma endişesi çok güçlüymüş. Don Juan, ayrıca ustabaşının sabrı taşmadıkça atların

bulunduğu yere gitmek istemeyeceğini de biliyormuş.

"En vahşi aygırın bağlı olduğu bölüme attım kendimi," dedi don Juan, "ve öfkeden gözü kararan ufak tiran da bıçağını çekip peşim sıra atladı. Doğruca, beni koruyan tahtanın ardına vardım. At adama bi tek çifte vurdu ve her şey bitti."

"O evde altı ayım geçti ve bu süre boyunca savaşçılığın dört öğesini uyguladım. Bunlar sayesinde başardım. Ne kendim için üzüldüm, ne de çaresizlik nedeniyle tek bi damla yaş döktüm. Neşeli ve huzurluydum. Denetim ve disiplinim en keskin halini almıştı, sabır ve zamanlamanın kusursuz savaşçılara neler sağlayabileceğini yakından görmüştüm. Bi kez bile olsun adamın ölmesini de istememiştim."

"Velinimetim, çok ilginç bi şeyi açıkladı bana. Sabır, savaşçının yapmaya hakkı olduğunu bildiği bi şeye tüm tiniyle gem vurmasıdır. Tabii bu savaşçının gidip herhangi birisine düzen hazırlaması ya da eski hesapların peşine düşmesi anlamına gelmez. Sabır bağımsızdır. Savaşçı, denetim, disiplin ve zamanlamaya ulaşmışsa, sabır kim neyi hak ediyorsa onu bulmasını sağlar."

"Ufak tiranların kazandıkları, kendileriyle mücadele eden savaşçıları yok ettikleri olur mu?" diye sordum.

"Elbette. Fetih'in ilk yıllarında savaşçılar sinek gibi öldü. Bi çoğu katledildi. Ufak tiranlar, salt canları istediği için birilerini öldürürlerdi. Görücüler ulviyete bu tarz bi baskı altında ulaştılar."

Don Juan, hayatta kalan görücülerin işte o dönemde yeni yöntemler aramak için sınırlarını zorlamaya başladıklarını söyledi.

"Yeni görücüler, ufak tiranları," dedi don Juan, gözünü benden ayırmadan bakarak, "yalnızca kibirden kurtulmak için değil, bu dünyadan çıkmak gibi çok karmaşık bi manevrayı başarmak için de kullandılar. Farkındalıkta ustalaşma konusunu konuştukça bu uygulamayı daha iyi anlayacaksın."

Don Juan'a, ufacık denilen ufak tiranların günümüzde, bizim zamanımızda savaşçıları yenip yenemeyeceklerini merak

ettiğimi söyledim.

"Her zaman," diye yanıtladı. "Sonuçları uzak geçmişteki denli korkutucu olmasa da. Bugün, savaşçıların kendilerini toparlayıp geri dönme gibi bi şansları var. Ama bu sorunun bi de öteki yüzü var. Ufak tefek tiran tarafından yenilmek ölümcül değil ama ezicidir. Bunun mecazi olarak taşıdığı ölümcüllük derecesi, gerçekten ölmekle neredeyse eşittir. Yani, ufak tefek bi tirana rastlayan savaşçılar kendi başarısızlık ve değersizlik duygularına yenik düşerler. Bu da yeterince ölümcül geliyor bana."

"Yenilgi anlayışın ne?"

"Ufak tiranla aynı duruma düştün mü yenilmişsindir. Öfkeyle, denetimsiz ve disiplinsiz, sabrını koruyamadan davranmak yenilmektir."

"Peki savaşçılar yenildikten sonra ne olur?"

"Ya kendilerini yeniden toplarlar ya da bilginin peşinden gitmeyi bırakıp yaşamlarının sonuna kadar ufak tiran saflarındaki yerlerini alırlar."

3

Kartal'ın Yayılımları

Ertesi gün, don Juan'la ben Oaxaca şehrine giden yol boyunca yürüyüşe çıktık. O saatlerde yolda in cin top oynuyordu. Saat öğleden sonra iki idi.

Keyifle ilerlerken, don Juan birdenbire konuşmaya başladı. Ufak tiranlarla ilgili konuşmamızın farkındalık konusuna bir girişten başka bir şey olmadığını söyledi. Ben, o konuşmanın bende yepyeni bir bakış açısı yarattığını belirttim. Ne demek istediğimi açıklamamı istedi.

Bunun, birkaç sene önce Yaqui Kızılderililerileriyle ilgili yaptığımız tartışma hakkında olduğunu söyledim. Sağ yan öğretileri sırasında bana, Yaqui Kızılderililerinin, baskı altında olmalarının yararlı yanlarını bulabildiklerini anlatmaya çalışmıştı. Ateşli bir şekilde yaşadıkları perişan durumun hiç-

bir yararı olamayacağını savunmuştum. Ve kendisinin de bir Yaqui olarak bu bariz haksızlığa nasıl karşı çıkmadığını anlamadığımı söylemiştim.

Dikkatle dinlemişti. Tam, kendi görüşünü savunacağından emin olduğumda, Yaqui Kızılderililerinin yaşadıkları şartların hakikaten perişan olduğunu onaylamıştı. Fakat, tüm insanlığın yaşam şartlarının durumu ürkütücüyken Yaquileri diğerlerinden ayırmamızın yararsızlığına değinmişti.

"Yalnızca zavallı Yaqui Kızılderilileri için üzülme," demişti, "insanlık adına üzül. Yaqui Kızılderilerinin şanslı olduğunu bile söyleyebilirim. Onlar baskı altında kaldılar ve bu sebeple bazıları sonunda galip geldiler. Ama baskı yapanların, kıyıcıların, onları ezen ufak tiranların cehennemde bile şansları yok."

Hemen ona ardı ardına politik sloganlarla cevap vermiştim. Söylemeye çalıştığı noktayı hiç anlamamıştım. Bana tekrar ufak tiranlar kavramını açıklamaya çalışmış ama konu bir kulağımdan girip diğerinden çıkmıştı. Ancak şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

"Hiçbi şey yerine oturmadı daha," dedi söylediklerime gülerek. "Yarın, olağan farkındalığına döndüğünde, şu anda ayırdına vardıklarını anımsamayacaksın bile."

Yoğun bir üzüntü duydum, söylediğinin doğru olduğunu biliyordum.

"Sana, bana olan olacak," diye devam etti. "Velinimetim, nagual Julian, ufak tiranlar hakkında senin anladıklarını benim de ileri farkındalıkta anlamamı sağlamıştı. Ve sonuçta, günlük hayatımda, sebebini bilmeden fikrimi değiştirmeye başladım."

"Her zaman baskı altında kalmıştım, kıyıcılarıma karşı hakikaten garezim vardı. Kendimi ufak tiranların dostluğunu ararken bulduğumdaki şaşkınlığımı bi düşün. Kafayı üşüttüm sandım."

Yol kenarında toprak kaymasıyla bazı kaya parçalarının yarı gömülü olduğu bir yere geldik; don Juan o tarafa yürü-

yüp yassı bir kayanın üstüne oturdu. Tam karşısına gelecek şekilde oturmamı imledi. Sonra daha başka bir giriş yapmadan farkındalıkta ustalaşmayı açıklamaya başladı.

Farkındalıkla alakalı eski ve yeni tüm görücülerin keşfettikleri bir gerçekler dizisi olduğunu ve böyle gerçeklerin, anlaşılabilmeleri için belirgin bir sıralamayla düzenlendiğini söyledi.

Farkındalıkta ustalaşmanın, tüm bu gerçekler silsilesinin içselleştirilmesiyle meydana geldiğini açıkladı. İlk gerçek dedi, dünya ile olan aşinalığımızın bizi, algıladığımız üzre kendi başlarına ve kendileri olarak varolan nesnelerle çevrili bir dünyada olduğumuzu sanmaya zorlamasıdır. Oysa, aslında, mevcut olan şey nesneler dünyası değil, Kartal'ın yayılımlarının bir evrenidir.

Sonra bana, Kartal'ın yayılımlarını açıklamadan önce, bilinen, bilinmeyen ve bilinemeyenden bahsetmesi gerektiğini söyledi. Farkındalıkla ilgili gerçeklerin çoğu eski görücüler tarafından keşfedilmiş. Fakat ayarlandıkları düzenceyi yeni görücüler oluşturmuş. Ve bu düzence olmadan o gerçekler neredeyse kavranılamazmış.

Bir düzence arayışına girişmemeleri eski görücülerin en büyük hatalarından biri olmuş. Bunun ölümcül bir sonucu; bilinmeyenle, bilinemeyenin aynı şey olduğunu sanmalarıymış. Bu yanlışı düzeltmek yeni görücülere düşmüş. Onlar sınırlar koyup, bilinmeyeni insandan gizlenmiş, üzeri örtülü korkutucu bir bağlam, fakat yine de insanın ulaşabileceği bir şey olarak tanımlamışlar. Bilinmeyen, belirli bir zaman sonunda bilinen olurmuş. Bilinemeyense, betimlenemez, düşünülemez, anlaşılamazmış. Hiçbir zaman bilinmeyecek olmasına rağmen yine de orada, göz kamaştırıcı ve aynı zamanda enginliğiyle korkutucuymuş.

"Görücüler ikisi arasındaki farkı nasıl ayırırlar?" diye sordum.

"Basit bi kuralı vardır," dedi. "Bilinmeyen söz konusu olduğunda, insan maceraperesttir. Bize umut ve mutluluk ver-

mek, bilinmeyenin bi özelliğidir. İnsan kendini dinç, keyifli hisseder. Hatta arttırdığı zihin kavrayışı bile çok tatmin edicidir. Yeni görücüler, insanın en iyi bilinmeyende olduğunu *görmüşlerdi.*"

Ne zaman bilinmeyen sanılan bilinemeyen çıksa sonuç felaket olmuş. Görücüler tükendiklerini, kafalarının allak bullak olduğunu hissetmişler. Korkunç bir baskı onları ele geçirmiş. Bilinemeyenin hiçbir erke verici etkisi olmadığından bedenleri esnekliğini yitirmiş, mantık ve sağduyuları amaçsızca uzaklaşıp gitmiş. İnsanın bilinemeyende ulaşabileceği bir şey olmadığından aptalca hatta tedbirle bile ona karışmamak gerekmiş. Yeni görücüler, onunla en hafif bağlantı için dahi aşırı bir ceza ödemeye hazırlıklı olmaları gerektiğini algılamışlar.

Don Juan, bana yeni görücülerin aşmaları gereken çok büyük geleneksel engeller olduğunu açıkladı. Yeni dönem başladığında hiçbiri, sayısız geleneklerinden hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu bilmiyormuş. Belli ki, eski görücülerin yaptığı bir şeyler yolunda gitmemiş, fakat yeni görücüler neyin yürümediğini bilemiyorlarmış. Onlar, işe geçmişteki öncülerinin yaptıklarının tamamının hatalı olduğunu varsayarak başlamışlar. Bu çok eski görücüler varsayımda ustaymışlar. Onlar sadece *görme* becerilerinin kendilerini koruyacağına inanmışlar. İstilacılar onların canına okuyup korkunç ölümlerle hayatlarına son verene kadar dokunulmaz olduklarını düşünmüşler. Çok eski görücülerin, yaralanamaz olduklarından kesinlikle emin olmaları dışında hiçbir savunmaları yokmuş.

Yeni görücüler zamanlarını neyin yolunda gitmediğine değin fikir yürüterek kaybetmemişler. Bunun yerine bilinmeyeni, bilinemeyenden ayıracak çizgeyi oluşturmuşlar.

"Bilinmeyenin çizgesini nasıl yaptılar don Juan?" diye sordum.

"Denetimli *görme* kullanarak," diye yanıtladı.

Ben, aslında bilinmeyenin çizgesini yapmak için ne ge-

rektiğini sormak istediğimi söyledim.

Bilinmeyeni çizgeye dökmenin, onu algımıza açmak olduğunu söyledi. Düzenli bir şekilde *görmeyi* uygulayarak, yeni görücüler, bilinmeyenle bilinenin aslında aynı yapıda olduğunu çünkü ikisinin de insanın algı alanı sınırlarında olduğunu bulmuşlar. Görücüler, esasında, herhangi bir an bilineni bırakıp, bilinmeyene girebiliyorlarmış.

Bizim algı kapasitemizin ötesinde kalansa bilinemeyenmiş. Onunla, bilinenebilecek arasındaki fark hayati önem taşıyormuş. Bilinemeyenle karşılaşıldığında, ikisini birbirine karıştırmak, görücüyü en tehlikeli duruma sokuyormuş.

"Eski görücülere bu olduğunda," diye sürdürdü don Juan, "yöntemleri zıvanadan çıktı sandılar. Orada olanın çoğunun, bizim anlayışımız dışında olabileceği hiç akıllarına gelmedi. Sonunda bedelini ağır ödedikleri korkunç bi yargı hatasıydı onlarınki."

"Bilinmeyenle, bilinemeyen arasındaki farkın ayırdına varılınca ne oldu?" diye sordum.

"Yeni dönem başladı," diye cevapladı. " Bu fark, eski ile yeni arasındaki sınırdır. Yeni görücülerin tüm yaptıklarının kökünde bu farkı anlamaları yatar."

Don Juan'a göre, *görme* eski görücülerin dünyasının yıkımı ile yeni görüşün yapılanmasında en önemli etken olmuş. *Görme* sayesinde yeni görücüler belli yadsınamaz gerçekleri keşfetmiş, onları belli, kendileri için devrimci, insanın doğası ve dünya hakkında sonuçlara ulaşmak için kullanmışlar. Yeni döneme imkân yaratan bu sonuçlar, Don Juan'ın bana açıkladığı farkındalıkla ilgili gerçeklerdi.

Don Juan, şehir merkezinde ufak bir gezinti için ona katılmamı istedi. Yolda, makinelerden ve hassas aletlerinden bahsettik. Aletlerin, duyularımızın devamı olduğunu söyledi ve ben de bu kategoride sayılmayacak aletler olduğunu, çünkü bizim fizyolojik olarak yapmamıza olanak olmayan işlevleri yerine getirdiklerini söyledim.

"Duyularımız her şeyi yapabilir," diye belirtti.

"Hiç fazla düşünmeden, uzaydan gelen radyo dalgalarını alabilen aletler olduğunu söyleyebilirim," dedim. "Bizim duyularımız radyo dalgalarını alamaz."

"Benim başka bi görüşüm var," dedi. "Ben, duyularımızın etrafımızı saran her şeyi alabileceğini düşünüyorum."

"Ya ultrasonik tınılar?" diye direttim. "Bizim onları duyabilecek bir organımız yok."

"Görücülerin kanaatine göre, biz kendimizin ancak ufak bi parçasını ortaya çıkarabildik," diye cevapladı.

Sanki bundan sonra ne söylemesi gerektiğine karar verirmiş gibi bir süre düşüncelere daldı. Sonra gülümsedi.

"Farkındalık hakkındaki ilk gerçek, sana söylediğim gibi," diye başladı, "etrafımızdaki dünyanın tam olarak düşündüğümüz gibi olmadığıdır. Biz onu bi özdek dünyası olarak düşünüyoruz ama o öyle değil."

Sözlerinin etkisini ölçermiş gibi durakladı. Öncülünü kabul ettiğimi çünkü her şeyin bir erke alanına indirgenebileceğini söyledim. Sadece bir gerçeği sezdiğimi ve bir şeyden sonuç çıkarmanın onu doğrulamak olmadığını söyledi. Benim onaylamam ya da onaylamamamla değil, bu gerçeğin altında yatanı anlamaya çalışmamla ilgileniyordu.

"Erke alanlarına tanık olamazsın," diye sürdürdü konuşmasını. "Tabii, sıradan bi insan olarak. Tabii eğer onları *görebilsen*, bi görücü olursun ki bu durumda farkındalıkla ilgili gerçekleri açıklıyor olurdun. Demek istediğimi anlayabildin mi?"

Uslamlamayla ulaşılan sonuçların, hayatımızın akışını değiştirmede çok az veya hiç etkisi olmayacağını söyleyerek devam etti. Açık kanaatteki sayısız insanın her seferinde kanaatlerinin tam tersine davranmalarından ve davranışlarının tek izahı olarak da hata yapmanın insana has olduğunu söylemelerinden söz etti.

"İlk gerçek dünyanın göründüğü gibi olduğu ve aslında olmadığıdır," diyerek devam etti. "Algımızın inanmaya zor-

ladığı kadar katı ve gerçek değil, ama bi serap da değildir. Dünya söylendiği gibi bi yanılsama değildir; bi taraftan gerçektir, diğer taraftan değildir. Buna çok dikkat et, bunu sadece kabul etmen değil, anlaman lazım. Biz algılarız. Bu zor bi olgu. Ama ne algıladığımız aynı tür bi olgu değil, çünkü ne algılayacağımızı öğreniriz."

"Dışarda bi şey duyularımızı etkiler. Gerçek olanın parçası budur. Gerçek olmayan parça duyularımızın orada olduğunu söylediğidir. Mesela bi dağı ele alalım. Duyularımız onun bi madde olduğunu söylüyor. Boyu, rengi, biçimi var. Hatta dağ kategorileri var ve sonuna kadar belirginler. Bunda hiç yanlış yok; aklımıza hiç duyularımızın sadece yüzeysel bi rol oynadığı için noksan olduğu gelmiyor. Duyularımız öyle algılıyor, çünkü farkındalığımızın bi niteliği onu öyle yapmaya zorluyor."

Yine onu onaylamaya başladım, ama istediğim için değil, çünkü tam olarak bakış açısını anlamamıştım. Daha çok, tehdit edici bir duruma tepki veriyordum. Beni durdurdu.

" Kullandığım terim 'dünya'," diye devam etti don Juan, "çevremizdeki her şeyi anlatmak için. Daha iyi bi terimim var tabii, ama senin için bayağı anlaşılmaz olabilir. Görücüler, orada bi madde dünyası olduğunu düşünmemizin sebebi farkındalığımızdır, der. Fakat esasında gerçekte oradaki akışkan, sürekli hareket halinde ve yine de değişmeyen, sonsuza dek sürecek olan Kartal'ın yayılımlarıdır."

Tam ona Kartal'ın yayılımlarının ne olduğunu soracakken, eliyle işaret ederek beni durdurdu. Eski görücülerin bize bıraktığı en önemli mirasın, tüm hisseden varlıkların varoluş nedeninin farkındalığın arttırılması olduğunun keşfi olduğunu söyledi. Don Juan buna muazzam bir keşif diyordu.

Yarı ciddi bir tonda, insanlığı her zaman meşgul etmiş şu soruya daha iyi bir cevap bilip bilmediğimi sordu: varoluş sebebimiz. Hemen savunmaya geçerek mantıksal olarak cevaplanamayacağından, sorunun anlamsız olduğunu ileri sürdüm. Bu konuda tartışmak için dini inanışlardan bahsetmemiz gerektiğini ve bunun da konuyu inanç meselesine dönüştürece-

ğini söyledim.

"Eski görücüler salt inançtan söz etmiyorlardı," dedi. "Yeni görücüler kadar becerikli olmasalar da ne *gördüklerini* bilecek kadar becerikliydiler. Sana bu soruyla göstermeye çalıştığım, yalnızca mantığımızla, beynimizde vızırdayan bu soruya, varoluş sebebimize bi cevap bulunamayacağı. Her cevap vereceğinde, konu inanç meselesine dönüşür. Eski görücüler yeni bi yol tercih ettiler ve sadece inançla ilgili olmayan bi cevap buldular."

Eski görücülerin, tarifsiz tehlikeler göze alarak, tüm hisseden varlıkların kaynağı olan tanımlanamaz gücü gerçekten gördüklerini söyledi. Ona Kartal demişler, çünkü mümkün olan birkaç kısa bakış anında, siyah-ve-beyaz, sonsuz boyutlarda Kartal'a benzeyen bir şey *görmüşler.*

Onlar, farkındalığı bağışlayanın da Kartal olduğunu *görmüşler.* Kartal, hisseden varlıklar yaratıyormuş ki onlar yaşasın ve verdiği yaşamla farkındalığı zenginleştirsin. Ayrıca aynı zenginleşmiş farkındalığı, hisseden varlıklar ölüm anında terk edip gittikten sonra yiyip yutanın da Kartal olduğunu *görmüşler.*

"Eski görücüler için," diye devam etti don Juan, "farkındalığın arttırılmasının varoluşun sebebi olduğunu söylemek, inanç veya inançsızlık meselesi değildi. Bunu *görmüşlerdi.*"

"Hisseden varlıkların farkındalığının, ölüm anında uçup, ışık saçan saydam bi top pamuk gibi Kartal'ın gagasından içeri tüketilmek üzere süzüldüğünü *görmüşlerdi.* Eski görücüler için bu, hisseden varlıkların sadece Kartal'ın besini olan bilinci zenginleştirmek için yaşadıklarına kanıttı."

Don Juan kısa bir iş seyahatine gitmesi gerektiğinden, açıklamalarına ara verdi. Nestor, onu arabayla Oaxaca'ya götürdü. Yola çıkışlarını seyrederken, don Juan'la birlikteliğimizin başlarında ne zaman iş gezisinden bahsetse başka bir şey kastettiğini düşündüğüm geldi aklıma. Sonuçta, söylediğini, anlatmak istediğinin ayırdına vardım. Ne zaman böyle

bir yolculuğa çıkacak olsa, kusursuzca dikilmiş üç parçalı takımlarından birini giyer ve tanıdığım yaşlı Kızılderililiden başka her şeye benzerdi. Ona bu incelikli başkalaşımıyla ilgili birkaç laf etmiştim.

"Bi nagual herhangi bi şey olabilecek kadar esnek biridir," demişti. "Bi nagual olmak için, diğer şeylerin yanında, kişinin savunulacak bi davası olmamalıdır. Bunu anımsa-bunu defalarca tekrarlayacağız."

Buna, mümkün olan her yoldan kaç kere değinmiştik: gerçekten de savunacak bir davası yokmuş gibi görünüyordu ama Oaxaca'daykenki yokluğu sırasında içime bir kurt düştü. Birdenbire, bir nagualın savunacak bir davası olduğunun ayırdına vardım -Kartal'ın tasviri ve ne yaptığı, fikrimce, tutkulu bir savunma gerektiriyordu.

Bu soruyu don Juan'ın bazı arkadaşlarına sormayı denedim ama sorularımı geçiştirdiler. Bana, don Juan açıklamalarını bitirene kadar bu tür tartışmalardan uzak durmamı söylediler.

Döndüğü an oturup konuştuk ve ben de bunu ona sordum.

"Bu gerçekler tutkuyla savunulacak şeyler değildir," diye yanıt verdi. "Onları savunmaya çalıştığımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Bu gerçekler, savaşçıların haz ve aydınlanması için bi araya getirilmiştir, özel duygularına kullanmaları için değil. Sana bi nagualın savunacak davası olmadığını söylediğimde, başka şeylerin dışında bi nagualın takıntıları olmadığını söylemek istedim."

Ona, öğretilerini takip edemediğimi çünkü Kartal'ın tasvirine ve ne yaptığına aklımın takılıp kaldığını söyledim. Tekrar tekrar bu fikrin ne denli dehşete düşürücü olduğunu belirttim.

"Bu sadece bi fikir değil," diye cevapladı. "Bu bi gerçek. Ve fena halde korkutucu bi gerçek, bana sorarsan. Yeni görücüler sadece fikirlerle oyun oynamıyordu."

"Ama Kartal ne gibi bir kuvvet olabilir?"

"Buna nasıl cevap verileceğini bilemem. Kartal, görücü-

ler için, sana yerçekimi ve zaman nasıl gerçekse o kadar gerçek ve aynı onlar kadar soyut ve kavranmaz."

"Dur biraz, don Juan. Onlar soyut kavramlar ama doğrulanabilir gerçek bir olayı ifade ediyorlar. Tümüyle onlara adanmış bilim dalları bile var."

"Kartal ve yayılımları da aynen öyle doğrulanabilir," dedi don Juan. "Ve yeni görücülerin bilimi de işte bunu yapmaya adanmıştır."

Ondan, Kartal'ın yayılımlarını açıklamasını istedim.

Kartal'ın yayılımlarının kendi içinde değişmez bir şey olduğunu, var olan, bilinebilecek ve bilinemeyecek her şeyi kapsadığını söyledi.

"Kartal'ın yayılımlarının ne olduğunu sözcüklerle betimlemenin bi yolu yok," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Bi görücü onlara tanık olmalıdır."

"Sen kendin tanık oldun mu, don Juan?"

"Tabii ki oldum ama yine de sana ne olduklarını söyleyemem. Onlar bi varlık, neredeyse bi çeşitler kütlesi, göz kamaştırıcı duyular yaratan bi baskı. Onlar ancak bi anlık yakalanabilir, Kartal'ın da sadece kısa bi anlık görüntüsünün yakalanabileceği gibi."

"Kartal, yayılımların kaynağıdır diyebilir misin, don Juan?"

"Kartal'ın yayılımların kaynağı olduğunu söylemeye gerek bile yok."

"Görsel olarak da böyle mi olduğunu sormak istemiştim."

"Bu Kartal'ın görselliği ile ilgili bir şey değil. Bi görücü tüm vücuduyla duyumsar Kartal'ı. Hepimizin içinde bizi tüm bedenimizle tanık yapacak bi şey vardır. Görücüler, Kartal'ı *görme* eylemini basit kavramlarla açıklar; insan Kartal'ın yayılımlarından oluştuğundan, O'nu görebilmesi için insanın sadece parçalarını eski haline döndürmesi gerekir. Sorun insanın farkındalığından çıkar; farkındalık dolaşıp karmaşıklaşır. En önemli anda, basitçe yayılımların kendilerini kabulleneceği durumda insanın farkındalığı yorum yapmaya

zorlanır. Sonuç Kartal'ın ve Kartal'ın yayılımlarının görsüsüdür. Ama Kartal da, Kartal'ın yayılımları da yoktur aslında. Orada olan hiçbi canlının havsalasının alamayacağı bi şeydir."

Ona yayılımların kaynağına, kartalların genelde önemli özellikleri olduğundan mı Kartal dendiğini sordum.

"Bu basitçe, bilinemeyenin silikçe bilinene benzemesi durumudur," diye yanıtladı. "Anlatımlarda, kesinlikle Kartal'ın olmayan özelliklerde doldurulmaya çalışılmıştır. Ama bu hep kolay etkilenen insanlar büyük sağduyu gerektiren edimler yerine getirdiğinde olmuştur. Ne de olsa her türden görücü bulunur."

"Yani, değişik tür görücüler olduğunu mu süylüyorsun?"

"Hayır. Görücü olmayı beceren sayısız embesil var demek istiyorum. Görücüler, kusurlarla dolu insanlardır ya da daha doğrusu kusurlarla dolu insanlar da görücü olma yetisindeler. Aynen sefil biçok insanın fevkalade bilim adamları olmaları gibi.

"Sefil görücülerin özelliği, dünyanın kerametini unutmaya yatkın olmalarıdır. *Görmeleri* gerçeğinden fazlasıyla etkilenir ve bunun kendi dehalarının önemi ile ilgili olduğuna inanırlar. Bi görücünün, insanın durumunun yılmaz gevşekliğini aşabilmesi için bi erdem örneği olması gerekir. *Görmekten* daha önemli olan görücünün *gördüğüyle* ne yaptığıdır."

"Bununla ne kastediyorsun, don Juan?"

"Şu bikaç görücünün bize yaptığına bi bak. Onların, bizi yöneten ve ölüm anında yiyen Kartal görsüsüne saplanıp kaldık."

Bu yaklaşımda belirli bir gevşeklik olduğunu ve kişisel olarak bu yiyip yutan şey düşüncesinden pek haz etmediğini söyledi. Ona göre, bilincimizi bir mıknatısın demir parçacıklarını çektiği gibi çeken bir kuvvetin varlığı daha yerinde bir anlatım olurmuş. Ölüm anında, tüm varlığımız bu büyük kuvvetin çekimiyle ayrışıyormuş.

Bu olayın, tasvir edilemez bu edimin, yemek gibi sıradan

bir şey haline sokulmasını ve Kartal'ın bizi tıkınması olarak yorumlanmasını gülünç buluyordu.

"Ben çok sıradan bir adamım," dedim. "Bizi yiyip bitiren bir Kartal tasviri üzerimde büyük bir etki yaptı."

"Gerçek etki, kendin *gördüğün* ana kadar ölçülemez," dedi. "Ama kulağına küpe olması gereken görücü olduktan sonra da kusurlarımızın bizimle olacağıdır. O kuvveti *gördüğünde*, ona Kartal diyen gevşek görücüleri benim gibi onaylayabilirsin. Onaylamayabilirsin de. Kavranamaz olana, insanca özellikler atfetme zaafına karşı koyabilir ve onun için gerçekten yepyeni, daha uygun bi isim üretebilirsin."

"Kartal'ın yayılımlarını *gören* görücüler, onlara sıklıkla emirler derler," dedi don Juan. "Onlara, yayılımlar demeye alışmış olmasam emirler de diyebilirdim. Benimki velinimetimin tercihine karşı bi tepkiydi: Onun için onlar emirdir. Ben bu terimin, onun gibi güçlü bi kişiliğe benden daha fazla uyduğunu düşünürüm. Ben şahsi olmayan bi şey istedim. 'Emirler' bana çok insani geldi, ama esasında onlar gerçekten emirdir."

Don Juan, Kartal'ın yayılımlarını *görmenin* felakete davet olduğunu söyledi. Yeni görücüler, kısa zamanda bunun zorluklarını görmüşler ve ancak çizgelerini yapmaya çalışırken büyük sıkıntılar atlatıp bilinmeyeni bilinemeyenden ayırdıktan sonra her şeyin Kartal'ın yayılımlarından ibaret olduğunu anlamışlar. Bu yayılımların ancak ufak bir parçasına insan farkındalığıyla ulaşılabiliyormuş ve bu ufak parça daha da azalarak günlük yaşamımızın sınırlamalarıyla cüzi bir orana iniyormuş. Kartal'ın yayılımlarının bu cüzi oranı, bilinen, insan farkındalığının ulaşabileceği ufak parça, bilinmeyen ve geriye kalan hesaplanamaz alan da bilinemeyenmiş.

Yeni görücülerin, gerçekçiliğe yatkın olduklarından, yayılımların zorlayıcı erkinden hemen haberdar olduklarını, söyleyerek devam etti. Onlar, tüm yaşayan canlıların ne olduklarını hiçbir zaman bilmeden Kartal'ın yayılımlarını uygulamaya zorlandıklarının farkına varmışlar. Ayrıca, organizmaların sırf belirgin bir sınıra kadar yayılımı anlamak üzere

oluşturulduğunu ve her canlı türünün kesin bir sınırı olduğunu da fark etmişler. Yayılımlar, organizmalar üzerinde büyük baskı uyguluyorlarmış ve bu baskı sayesinde organizmalar kendi algılanabilir dünyalarını oluşturuyorlarmış.

"Bizim durumumuzda, insan olarak," dedi don Juan, "biz yayılımları uyguluyoruz ve onları gerçeklik olarak yorumluyoruz. Ama, insanın duyumsadığı Kartal'ın yayılımlarının o kadar az bi parçası ki, algımıza fazla güvenmemiz gülünç ve yine de bizim için algımıza aldırmamak, olanaksız. Yeni görücüler, bunu zor yoldan, heybetli tehlikelere davetiye çıkardıktan sonra buldular."

Don Juan, büyük odada her zamanki yerinde oturuyordu. Normalde, bu odada hiç mobilya olmazdı -insanlar yerlerde yaygılar üzerinde otururlardı- ama nagual kadın Carol, burayı rahat koltuklarla, onun ve benim sırayla İspanyolca konuşan şairlerin eserlerini don Juan'a okuma toplantılarımız için döşemişti.

Ben oturur oturmaz, "Ne yaptığımızın farkına varmanı istiyorum," dedi. "Farkındalıkta ustalaşmayı tartışıyoruz. Bahsettiğimiz gerçekler, bu ustalaşmanın kurallarıdır."

O kuralları, sağ yan öğretilerinde olağan farkındalığıma görücü yandaşlarından biri olan Genaro'nun yardımıyla gösterdiğini ve Genaro'nun farkındalığımla yeni görücülerin meşhur mizah anlayışı ve umursamazlığıyla oynadığını ekledi.

"Sana, Kartal'dan bahsetmesi gereken Genaro'dur," dedi, "sadece onun bakışı fazla saygısızca. O, o gücü Kartal diye adlandıran görücülerin ya çok aptal olduklarını ya da koca bi şaka yaptığını düşünüyor, çünkü kartallar sırf yumurta değil, defi hacet de bırakır."

Don Juan güldü ve Genaro'nun yorumu bu kadar yerinde olduğu için kendini gülmekten alıkoyamadığını söyledi. Eğer Kartal'ı tasvir edenler yeni görücüler olsaydı, tasvirin kesinlikle şaka ile karışık yapılacağını ekledi.

Don Juan'a, bir düzeyde Kartal'ı bana haz veren şairane bir imge olarak aldığımı başka bir düzeyde de tam söylendiği gibi aldığımı ve bunun beni dehşete düşürdüğünü söyledim.

"Savaşçıların, hayatlarındaki en büyük kuvvetlerden biri korkudur," dedi. "Onları öğrenmeye teşvik eder."

Bana, Kartal tasvirinin eski görücülerden geldiğini hatırlattı. Yeni görücüler, tasvir, karşılaştırma ve varsayımın her çeşidinden geçmişler. Onlar, doğrudan kaynağa gitmek istiyorlarmış ve sonuçta ona varmak için sınırsız tehlikeler göze almışlar. Kartal'ın yayılımlarını görmüşler. Ama, Kartal'ın tasvirini hiç kurcalamamışlar. Onlar, Kartal'ı *görmenin* çok fazla erke tükettiğini ve eski görücülerin bilinemeyene doğru kıt kanaat, anlık bir bakış için fazlasıyla ağır bedeller ödediklerini hissetmişler.

"Eski görücüler, Kartal'ın tasvirini nasıl yapabildiler?" diye sordum.

"Öğreti amacıyla bilinemeyen hakkında en az rehber bilgi derlemine ihtiyaçları vardı," diye yanıtladı. "Olan her şeyi, yöneten kuvvetin kabataslak bi tasviriyle çözümlediler. Ama yayılımların tasviriyle değil, çünkü yayılımlar hiçbi şekilde karşılaştırma diline çevrilemiyordu. Bireysel görücüler, bazı yayılımlar hakkında yorumlar yapmanın önüne geçemeyebilirler, fakat bunlar kişisel kalır. Yani başka bi deyişle, yayılımların, Kartal'da olduğu gibi aniden açıklanabilecek bi bakış açısı yoktur."

"Yeni görücüler bayağı soyut kalıyorlar," diye yorum yaptım. "Aynı çağdaş felsefeciler gibiler."

"Hayır. Yeni görücüler dehşetengiz pratik insanlardı," diye cevapladı. "Ussal kuramları birbirine karıştırmakla uğraşmadılar."

Asıl, eski görücülerin soyut düşünürler olduğunu söyledi. Onlar kendilerine ve zamanlarına yakışan anıtsal soyutluk yapıları dikmişler. Ve aynen çağdaş felsefeciler gibi bunların birbiriyle olan bağlantılarını tam denetleyememişler. Halbuki

yeni görücüler uygulamacılığı iyice özümsediklerinden, yayılımların akışını ve insan ve diğer canlıların kendi algılanabilir dünyaları için bunu nasıl kullandıklarını *görebiliyorlarmış*.

"O yayılımlar, insanlar tarafından nasıl kullanılıyor, don Juan?"

"O kadar basit ki sana aptalca gelecek. Bi görücü için, insanlar ışık saçan varlıklardır. Bu parlaklık, Kartal'ın yayılımlarının parçası olan yumurtamsı kozamızla kılıflanmıştır. İşte bu parça, bu az sayıdaki, kılıflanmış yayılımlar, biz insanları oluşturur. Algılamak, kozanın içindeki yayılımlarla, dışardakileri birbiriyle karşılaştırmaktır."

"Örneğin görücüler, herhangi bi canlının içindeki yayılımları *görür* ve bunların dışardaki hangi yayılımlarla uyabileceğini söyleyebilir."

"Yayılımlar, ışın şavkı gibi midir?" diye sordum.

"Hayır. Hiç değildir. Bu çok basit olurdu. Onlar tanımlanamaz bi şeydir. Yine de, kişisel yorumum onların ışık lifçikleri gibi olduklarıdır. Olağan farkındalığın kavrayamadığı, lifçiklerin farkındalığıdır. Bunun ne demek olduğunu sana söyleyemem, çünkü ne söylediğimi bilmiyorum. Sana, kişisel yorumumla tüm söyleyebileceğim, lifçikler kendilerinin farkındadır, canlı ve titreşim halindedirler, onlardan o kadar çok vardır ki sayılarının anlamı yoktur ve her biri kendi içinde bi sonsuzluktur."

4

Farkındalık Parıltısı

Don Juan, don Genaro ve ben, çevredeki dağlardan bitki toplamaktan yeni dönmüştük. Don Genaro'nun evinde, masanın çevresinde otururken, don Juan farkındalık düzeyimi değiştirmemi sağladı. Don Genaro bana bakıyordu ve kıkırdamaya başladı. Farkındalığımın iki yanı olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğünü söyledi. Onunla olan ilişkim bunun en belirgin örneğiydi. Sağ yanımda, saygı duyulan ve korkulan don Genaro'ydu, anlaşılmaz eylemleri beni hem hazla dolduran hem de öldürücü dehşete sokan bir büyücü. Sol yanımdaysa, adına 'don' eklenmeden anılan alelade Genaro veya Genarito'ydu, benim yaptıklarımla veya yapmaya çalıştıklarımla uyumlu, tamamıyla anlaşılır, cana yakın ve yumuşak bir görücü.

Bu fikrine katıldım ve sol yanımda, varlığıyla dahi beni yaprak gibi titreten kişinin don Juan'ın en gizemli yandaşlarından biri olan Silvio Manuel olduğunu ekledim. Ayrıca don Juan gerçek bir nagual olarak keyfi standartların ötesinde ve bence, her iki durumda da saygın ve hayranlık uyandırıcıydı.

"Fakat ondan korkulur mu?" diye sordu Genaro titreyen bir sesle.

"Çok korkulur," diyerek ince bir sesle araya girdi don Juan.

Hepimiz güldük, ama don Juan ve Genaro o kadar kendilerini kaybettiler ki bilmediğim bir şeyi sakladıklarından şüphelendim hemen.

Don Juan beni kitap gibi okuyordu. Ara konumda, sol yan farkındalığa tamamıyla geçmeden önce, fevkalade bir yoğunluğa ulaşmak olanaklıydı ama aynı zamanda insan akla gelebilecek her türlü etkiye de açıktı. Ben, şüphenin etkisindeydim.

"La Gorda her zaman bu konumda," dedi. "Güzelce öğreniyor, fakat koca bi baş belası. Yoluna çıkan herhangi bi dürtüden etkilenmeden yapamıyor, tabii keskin bi yoğunlaşma gibi iyi şeyler de dahil olmak üzere."

Don Juan, yeni görücülerin geçiş döneminin en iyi öğrenme zamanı olduğunu ve bu zamanda savaşçıların gözetilmeleri ve uygun değerlendirebilmeleri için açıklamaların verilmesi gerektiğini keşfettiklerini açıkladı. Eğer sol yana girmeden önce hiç açıklama yapılmazsa harika büyücüler olabiliyor fakat eski Toltecler gibi zayıf görücüler oluyorlarmış.

Özellikle kadın savaşçılar sol yanın cazibesine kapılıyormuş. O kadar atik oluyorlarmış ki sol yana hiç bir çaba göstermeden, genellikle kendi iyilikleri için çabucak geçebiliyorlarmış.

Uzun bir sessizlikten sonra, don Genaro uyuyakaldı. Don Juan konuşmaya başladı. Yeni görücülerin farkındalıkla ilgili ikinci doğruyu açıklamak üzere bazı terimler uydurmak zorunda kaldıklarını söyledi. Velinimeti bu kavramların bazıla-

rını kendisine göre değiştirmişti ve don Juan da hangi terim kullanılırsa kullanılsın gerçekler *görerek* doğrulandığı müddetçe hiç fark etmeyeceği konusunda rehberlik eden görücülerin izinden gitmişti.

Hangi terimleri değiştirdiğini merak ediyordum ama tam olarak nasıl soracağımı bilemedim. Onun değiştirme hakkı veya yeteneği olup olmadığını sorguladığımı sandı ve ancak önerdiğimiz terimler mantığımızda oluşursa, günlük hayatın olağan kabullenişini anlatabileceğini açıkladı. Diğer yandan, görücüler bir kavram öne sürdüklerinde bu bir mecaz değilmiş, çünkü *görmekten* kaynaklanırmış ve görücülerin ulaşabileceği her şeyi kapsarmış.

Ona terimleri neden değiştirdiğini sordum.

"Bi nagualın görevi, her zaman en iyi biçimde açıklama yapmaktır," diye yanıtladı. "Zaman her şeyi değiştirir ve her nagual *görmesini* betimleyecek yeni sözcükler, yeni düşünceler bi araya getirmek zorundadır."

"Bir nagualın, fikirlerini günlük yaşam dünyasından aldığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Bi nagualın her zaman, *görmeye* dair yeni yollardan konuştuğunu söylemek istiyorum," dedi. "Örneğin, yeni nagual olarak senin, farkındalık algıyı artırır, demen gerekir. Böylelikle velinimetimin söylediğini söylemiş olursun, ama başka bi şekilde."

"Yeni görücüler, algının ne olduğunu söyler, don Juan?"

"Onlar, algının bi bağlanış durumu olduğunu söylerler: kozanın içindeki yayılımlar, dışarıda onlara uyanlarla bağlanırlar. Bağlanış, farkındalığın tüm canlılar tarafından işlenmesini sağlar. Görücüler bunu, onları, yaşayan canlıları gerçekten oldukları gibi -parlak, beyaz ışık köpüğü gibi görünen varlıklar olarak- *gördükleri* için ifade eder."

Ona, kozanın içindeki yayılımlarla dışındakilerin, algıya ulaşmak için nasıl uyduğunu sordum.

"İçerdeki yayılımlar ve dışardaki yayılımlar," dedi, "aynı ışık telcikleridir. Hisseden varlıklar bu telciklerden, mikros-

kobik ışık noktalarından yapılmış, sonsuz yayılımlara ilişmiş minnacık köpüklerdir."

Yaşayan varlıkların saydam ışıltısının, Kartal'ın yayılımlarının parlak koza içindeki belirgin bir parçasından yapıldığını açıklayarak devam etti. Görücüler, algıyı *gördüklerinde,* Kartal'ın yayılımlarının ışıltısıyla o yaratığın kozası dışındaki ışıltının, koza içindeki yayılımların ışıltısını parlattığına tanık olurlarmış. Dışarıdaki ışıltı içeridekini çeker; onu hapseder ya da sabitleştirirmiş. Bu sabitlenme, her bir varlığın farkındalığıymış.

Görücüler, kozanın dışındaki yayılımların içerdeki yayılım parçalarına nasıl bir baskı uyguladıklarını da *görürlermiş.* Bu baskı, her varlığın farkındalık derecesini belirlermiş.

Ona, koza dışındaki Kartal yayılımlarının içerdekilere nasıl baskı uyguladığını sordum.

"Kartal'ın yayılımları, ışık telciklerinden fazladır," diye cevapladı. "Her biri sınırsız birer erke kaynağıdır. Bunu şöyle düşün: Koza dışındaki bazı yayılımlar içerdekilerle aynı olduğundan erkeleri devamlı bi baskı gibidir. Ama koza, ağı içindeki yayılımları yalıtır ve bu yüzden baskıyı yönetir."

"Sana, eski görücülerin farkındalık idaresi sanatında usta olduklarından bahsetmiştim," diye devam etti. "Şimdi ekleyebileceğim onların bu sanatta ustalaşmasının nedeninin insanın kozasının yapısını yönetmeyi öğrenmiş olmalarıdır. Farkında olmanın gizini ortaya çıkardıklarını söylemiştim. Bununla, farkındalığın yaşayan varlıkların kozasındaki bi parıltı olduğunu *gördüklerini* ve ayırt ettiklerini söylemek istiyorum. Buna haklı olarak, farkındalık parıltısı dediler."

Eski görücülerin insanın farkındalığını kozanın geri kalanından çok daha yoğun, kehribar rengi saydam, ışıldayan bir parıltı olarak *gördüklerini* açıkladı. Bu parıltı, kozanın en sağında, boylu boyunca uzanan, dar, yatay bir bantmış. Eski görücülerin ustalığı bu parıltıyı hareket ettirebilmeleriymiş, orijinal yerinden, kozanın yüzeyinden genişliğince kozanın içine yayabilmeleriymiş.

Susup hala derin bir uykuda olan Genaro'ya baktı.

"Genaro, açıklamalara aldırmaz," dedi. "O, yapar. Velinimetim onu sürekli çözülmez sorunlarla yüz yüze bıraktı. Böylece sol yana rahatça girdi ve bunun hakkında fazla düşünecek, merak edecek bi durumu olmadı."

"Böyle olmak daha mı iyidir, don Juan?"

"Belli olmaz. Onun için mükemmel. Sen ve benim için tatminkar olmazdı, şu ya da bu şekilde bi açıklamaya ihtiyaç duyardık. Genaro veya benim velinimetim yeni görücülerden çok eskilere benzerler: farkındalık parıltısıyla istediklerini denetler ve yaparlar."

Oturduğumuz yaygıdan kalkıp, kollarını ve bacaklarını esnetti. Konuşmaya devam etmesi için ısrar ettim. Gülümsedi ve dinlenmem gerektiğini, konsantrasyonumun azaldığını söyledi.

Kapı çalındı. Uyandım. Karanlıktı. Bir an nerede olduğumu çıkaramadım. İçimde bir şey, sanki bir parçam hala uykudaymışçasına çok uzaklardaydı, yine de tamamen uyanıktım. Açık pencereden gelen ay ışığı, görebilmeme ancak yetiyordu.

Don Genaro'nun kalkıp kapıya gittiğini gördüm. Onun evinde olduğumun ayırdına vardım. Don Juan yerdeki bir yaygıda, derin bir uykudaydı. Üçümüzün dağlara yaptığımız yolculuktan sonra ölü gibi yorgun dönüp uyuyakaldığımız apaçık ortadaydı.

Don Genaro, gaz lambasını yaktı. Onu takip edip mutfağa gittim. Birisi ona sıcak çorbayla bir yığın mısır ekmeği getirmişti.

"Sana kim yemek getirdi?" diye sordum. "Senin için yemek yapan bir kadın mı var burada?"

Don Juan da mutfağa gelmişti. İkisi de sırıtarak bana baktılar. Her nedense gülümsemeleri beni dehşete düşürüyordu. Hatta, don Juan sırtıma vurup beni ileri farkındalık durumuna geçirdiğinde neredeyse dehşetten çığlık atacaktım. O za-

man, belki de uykudayken ya da uyanırken günlük farkındalığa geri dönmüş olduğumu anladım.

Sonra, tekrar ileri farkındalığa geçtiğimde tattığım duygular, ferahlama, kızgınlık ve belirgin bir hüznün karışımıydı. Tekrar kendim olduğum için içim rahatlamıştı çünkü bu anlaşılmaz durumları kendi öz benliğim saymaya başlamıştım. Bunun basit, tek bir nedeni vardı -bu durumda iken kendimi bütün hissediyordum; hiçbir şeyim eksik değildi. Kızgınlık ve hüzün, güçsüzlüğe tepkiydi. Her zamankinden fazla varlığımın sınırlarının farkındaydım.

Don Juan'a yaptığımı nasıl yapabildiğimi sordum. İleri farkındalık durumunda geriye bakıp hakkımdaki her şeyi hatırlıyordum; iki durumda da yaptıklarımın dökümünü yapabilirdim; hatta anımsama konusundaki yetersizliğimi bile hatırlıyordum. Ama olağan, gündelik farkındalığıma döndüğümde ileri farkındalıkta yaptığım herhangi bir şeyi hayatım buna bağlı olsa bile hatırlamıyordum.

"Dur, dur biraz," dedi. "daha bi şey hatırlamış değilsin. İleri farkındalık yalnızca bi ara durumdur. Arkasında sayısız başka şeyler vardır ve hayatın buna bağlı olsa bile bunları hatırlamana olanak yok."

Haklıydı. Neden bahsettiğinden hiç haberim yoktu. Açıklaması için yalvardım.

"Açıklaması gelecek." dedi. "Uzun bi süreç olsa da sonunda oraya geleceğiz. Uzun çünkü ben de senin gibiyim; anlamak istiyorum. Açıklamalara bulaşmayan velinimetimin tam tersiyim. Onun için sırf eylem vardı. Bizi anlaşılmaz sorunlarla karşı karşıya bırakır ve çözmemizi beklerdi. Bazılarımız hiçbi şey çözemedi ve eski görücüler gibi olup çıktı: tamamen eylemci ve gerçekte bilgisiz."

"O anılar hafızamda kalmış mı?" diye sordum.

"Hayır. Bu çok basit olurdu." diye cevapladı. "Görücülerin eylemleri insanı zihin ve beden olarak ayırmaktan daha karmaşıktır. Sen ne yaptığını ya da neye tanık olduğunu unuttun çünkü eylem halindeyken unuttuğun *görüyor* olduğundu."

Son söylediklerini yeniden yorumlamasını istedim.

Sabırla, unuttuğum her şeyin günlük farkındalığımın geliştiği ve yoğunlaştığı bir durumda yer aldığını, bunun da varlığımın diğer tüm alanlarının kullanıldığı bir durum olduğunu açıkladı.

"Unuttuğun her şey, tüm varlığının o alanlarında yakalanmış," dedi. "O diğer alanları kullanmak *görmektir*."

"Kafam her zamankinden daha fazla karıştı, don Juan," dedim.

"Suç sende değil," dedi. "*Görmek*, her şeyin çekirdeğini çırılçıplak ortaya koymak, bilinmeyene tanık olmak ve bilinemeyene de göz atmaktır. Böyle olduğundan kimseye rahat vermez. Görücüler, çoğunlukla varoluşun anlaşılmaz derecede karmaşık olduğunu bulguladıklarında dağılırlar ve olağan farkındalığımız kısıtlamalarıyla onu kavramayı daha da zorlaştırır.

Konsantrasyonumun tam olması gerektiğini tekrarladı, anlamak çok önemliydi, yeni görücülerin en çok değer verdiği şey derin, hissiyatsız aymalardı.

"Örneğin, geçen gün," diye devam etti, "la Gorda ve senin kibrinizi anladığında aslında gerçekte hiçbi şey anlamamıştın. Duygusal bi patlama yaşadın, o kadar. Bunu şundan söylüyorum, ertesi gün, hiçbi şeyin ayırdına varmamış gibi, kibrin yeniden doludizgin tırmanmıştı.

"Eski görücülere de aynısı oldu. Onlar duygusal tepkilere kapıldılar. Ama ne *gördüklerini* anlama zamanı geldiğinde, yapamadılar. Anlamak için sağduyuya gereksinim duyulur, duygusallığa değil. Ayırdında oldukları için ağlayanlara dikkat et çünkü onlar hiçbi şeyin ayırdına varamamışlardır."

"Bilgi yolunda, ölçülü anlayışta olmayanlar için dile gelmeyecek tehlikeler vardır," diye devam etti. "Sana, yeni görücülerin, farkındalığın gerçeklerini sıraladıkları düzeni *görerek* -lakin gözlerinle değil- destekleyeceğin bi yolu ana hatlarıyla göstereceğim.

Uzun bir sessizlik oldu. Bana gözlerini dikmişti. Kesin-

likle ona bir soru sormamı bekliyordu.

"Herkes, *görmenin* gözlerle yapıldığını sanma yanılgısına düşer," diye devam etti. "Ama bu kadar yıl sonra bile *görmenin* gözle alakası olmadığının hala ayırdına varamamana şaşırma. Bu yanlışın yapılması olağan."

"Peki nedir *görmek* o zaman?" diye sordum.

"*Görmek*, bağlanmaktır," diye yanıtladı. Ve ben de ona, algı bağlanmadır dediğini hatırlattım. Sonra bana, her zamanki yayılım bağlanmalarının, günlük dünyanın algılanması için kullanıldığını, ama yayılım bağlanmalarının sıradan hayatta hiçbir zaman kullanılmayanlarının *görmek* olduğunu açıkladı. Böyle bir bağlanma gerçekleştiğinde *görürüz* dedi. *Görmek*, o yüzden, sıradışı bir bağlanma sonucu oluştuğundan birinin bakabileceği bir şey olamazmış. Sayısız defalar *görmeme* rağmen gözlerime önem vermemenin hiç aklımdan geçmediğini söyledi. *Görmenin*, sunuluşuna ve betimine yenik düşmüştüm.

"Görücüler gördüklerinde, yeni bi bağlanma olurken bi şey her şeyi açıklar," diye devam etti. " Bu kulaklarına neyin ne olduğunu söyleyen bi sestir. Bu ses yoksa görücünün meşguliyeti *görme* değildir."

Bir anlık duraklamadan sonra, *görme* sesini açıklamaya devam etti. *Görmenin* duyma olduğunu söylemenin aynı derecede hatalı olduğunu söyledi, çünkü bundan çok daha fazlasıydı, fakat görücüler bu yeni bağlanış için sesi ölçü olarak kullanmayı tercih etmişlerdi.

Görme sesinin çok gizemli, açıklanamaz bir şey olduğunu söylüyordu. "Kişisel fikrim, *görme* sesinin sadece insana ait olduğudur," dedi. "Bunun nedeni konuşmanın insana özgü olması olabilir. Eski görücüler, bu sesin insanlığa çok yakın bi üstün varlığın, insanın koruyucusunun olduğuna inandılar. Yeni görücülerse, insanın kalıbı dedikleri bu varlığın bi sesi olmadığını bulguladılar. *Görme* sesi, yeni görücüler için oldukça anlaşılmaz bi şeydi; Kartal'ın kanatlarında, harpistin parmaklarının harp üstünde gezdiği gibi gezinen farkındalık

parıltısı derler buna."

Daha fazla açıklama yapmayı, sonradan açıklamalarını yaptıkça her şeyin netleşeceğini söyleyerek reddetti.

Don Juan konuşurken tüm konsantrasyonumu öylesine ona vermişim ki sofraya oturduğumu dahi hatırlamıyordum. Don Juan konuşmayı kesince çorba tabağının boş olduğunu fark ettim.

Genaro ışıldayan bir gülümsemeyle bana gözlerini dikmişti. Tabağım önümde masadaydı ve o da boştu. Sanki yeni yemeyi bitirmişim gibi sadece azıcık çorba artığı vardı içinde. Ne yemek yediğimi ne de masaya gidip oturduğumu anımsamıyordum.

"Çorbayı beğendin mi?" diye sordu Genaro ve gözlerini kaçırdı.

Beğendiğimi söyledim, çünkü anımsamakta çektiğim zorluğu kabul etmek istemiyordum.

"Benim damak zevkim için biraz fazla acılıydı," dedi Genaro. "Sen de hiç acılı yemezsin, onun için sana dokunmayacağını umarım. Keşke iki porsiyon yemeseydin. İleri farkındalıkta daha bi iştahlı oluyorsun sanırım, ha?"

Herhalde haklıydı. Susuzluğumu bastırmak ve boğazımı yumuşatmak için koca bir sürahi su uzattı. Ciddiyetle hepsini içtiğimde ikisi de uluyarak kahkahalara boğuldular.

Birdenbire, neler olduğunu anlayıverdim. Ayırt edişim fizikseldi. Sanki tam gözlerimin ortasında bir kibrit yakılmış gibi bir ışık çaktı beynimde. Genaro'nun beni tiye aldığını o zaman anladım. Yemek yememiştim. Don Juan'ın konuşmalarına o kadar kapılmıştım ki onun dışında her şeyi unutmuştum. Önümdeki tabak Genaro'nundu.

Yemekten sonra don Juan farkındalık parıltısıyla ilgili konuşmaya devam etti. Genaro yanımda oturup sanki bu açıklamaları daha önce hiç duymamışcasına dinledi.

Don Juan, dışardaki yayılımlar denen kozanın dışındaki yayılımların baskısının koza içerisindeki yayılımlara baskısı-

nın, tüm hisseden varlıklarda aynı olduğunu söyledi. Fakat bu baskının sonuçları apayrıydı, çünkü kozalar baskıya akla gelebilecek her şekilde tepki gösteriyordu. Yine de belirli sınırlar içerisinde bazı benzerlikler vardı.

"Şimdi," diye devam etti, "görücüler dışardaki yayılımların baskısının içerdeki, her zaman hareket eden yayılımları yendiğini ve hareketini kestiğini görünce, saydam varlığın o anda farkındalıkla sabitlendiğini bilirler.

"Dışardaki yayılımların, kozanın içerisindeki yayılımları yendiğini ve durdurduğunu söylemekle görücülerin anlatılamaz bir şey *gördüğünü*, hiç şüphelenmeden bunun anlamını bildiklerini söylemek istiyorum. Bu da *görme* sesinin, içerdeki yayılımların tamamıyla durduğu ve dışardakilerden bazılarıyla uyduğunu onlara söylediği anlamına geliyor."

Görücülerin, doğal olarak, farkındalığın bizim dışımızdan geldiğine, gerçek gizemin içimizde olmadığına inandıklarını, söyledi. Yaratılış olarak dışardaki yayılımlar, koza içindeki yayılımları sabitlemek için yapılmışlardı, farkındalığın numarası sabitleyici yayılımları içimizdekilerle birleştirmesi için bırakmasıymış. Görücüler, eğer bunun olmasına izin verirsek gerçekten olmamız gereken şey olacağımıza inanıyorlarmış -akışkan, devamlı hareket halinde, ölümsüz.

Uzun bir sessizlik oldu. Don Juan'ın gözlerinde yoğun bir parlaklık vardı. Bana, çok derinden bakar gibiydiler. Gözlerinden her birinin bağımsız birer pırıltı noktası olduğu hissine kapıldım. Bir an için görünmez bir güce, içten gelen, onu tüketmeye *niyetlenen* bir ateşe, karşı çabalar gibi göründü. Bu geçince konuşmasını sürdürdü.

"Her bi hisseden varlığın farkındalık derecesi," diye devam etti, "dışardaki yayılımların baskısının ne kadarını onun taşıması için bırakabileceğine bağlıdır."

Don Juan, uzun bir aradan sonra açıklamaya devam etti. Görücüler, farkındalığın, döllenme anından itibaren yaşantımız boyunca arttığını , zenginleştiğini *görmüşler*. Görücüle-

rin, örneğin, bir böceğin veya bir insanın farkındalığının döllenme anından itibaren şaşırtıcı farklılıkla fakat eşit tutarlılıkta büyüdüğünü *gördüklerini* söyledi.

"Farkındalık, döllenme anından mı yoksa doğum anından itibaren mi gelişir?" diye sordum.

"Farkındalık, döllenme anından itibaren gelişir," diye cevapladı. "Sana her zaman cinsel erkenin çok önemli olduğunu ve büyük dikkatle denetlenip kullanılması gerektiğini söylemişimdir. Ama sen her zaman darılıp denetimle ilgili söylediklerimi ahlaki açıdan söylüyorum sandın; bense erkeyi biriktirip başka tarafa yönlendirmeyi anlatmak istemiştim."

Don Juan Genaro'ya baktı. Genaro başını sallayarak onayladı.

"Genaro sana velinimetimiz nagual Julian'ın cinsel erkeyi biriktirmek ve başka tarafa aktarmakla ilgili söylediklerini anlatacak," dedi don Juan.

"Nagual Julian, seks yapmak bir erke meselesidir, derdi," diye başladı Genaro. "Mesela, onun hiçbir zaman seks yapma problemi olmadı, çünkü her zaman tonlarca erkesi vardı. Ama bana sadece şöyle bir bakıp benim ufaklıkla sadece işememi salık verdi. Bana seks için yeterince erkem olmadığını söyledi. Ebeveynlerimin beni yaparken çok sıkkın ve çok yorgun olduklarını söyledi: ben çok sıkıcı bir cinsel birleşme -*cojida aburrida* - sonucu olmuşum. Ben böyle doğdum, sıkkın ve yorgun. Nagual Julian, benim gibi insanların hiç seks yapmamasını tavsiye eder; böylece sahip olduğumuz kıt erkeyi biriktirebiliriz."

"Aynı şeyi Silvio Manuel ve Emilito'ya da söyledi. Diğerlerinin yeterli erkesi olduğunu görmüş. Onlar sıkıcı seks sonucu olmamış. Onlara cinsel erkeleriyle istediklerini yapabileceklerini söylemiş ama kendilerini denetleyip Kartal'ın emrini, seksin farkındalığın parıltısına bağışlanması için kullanılmasını anlamalarını tavsiye etmiş. Hepimiz anladığımızı söylemiştik."

"Bi gün, hiçbi uyarıda bulunmadan, kendi velinimeti na-

gual Elias'ın yardımıyla öbür dünyanın perdelerini açtı ve hiç tereddüt etmeden hepimizi içine itti. Silvio Manuel'in dışında hepimiz orada neredeyse ölecektik. Öbür dünyanın etkisine dayanacak erke yoktu bizde. Silvio Manuel dışında hiçbirimiz nagualin tavsiyesine uymamıştık."

"Öbür dünyanın perdesi nedir?" diye sordum don Juan'a.

"Genaro'nun söylediği işte -bi perde," diye cevapladı don Juan. "Ama herzamanki gibi konu dışına çıkıyorsun. Şu anda Kartal'ın seksle ilgili emrinden bahsediyoruz. Kartal'ın emri cinsel erkenin hayat yaratmak için kullanılmasıdır. Cinsel erke yoluyla Kartal farkındalık bağışlar. Yani hisseden varlıklar cinsi ilişkiye girdiğinde, kozanın içindeki yayılımlar farkındalığı yeni yarattıkları varlığa bağışlamak için ellerinden geleni yapar."

Seks eylemi sırasında, çiftlerin kozaları içine kapatılan yayılımların esaslı bir tahrik geçirdiğini ve eylemin zirvesinde her iki eşten gelen birer parça farkındalık parıltısıyla kozalardan ayrılan yayılımların birbiri içinde eriyip birleştiğini söyledi.

"Seks ilişkisi her zaman farkındalığın bağışlanmasıdır, her ne kadar bu bağış sağlamlaştırılamasa da," diye devam etti. "İnsanların kozaları içindeki yayılımlar eğlencelik ilişki diye bi şey bilmezler."

Genaro, masanın karşısındaki iskemlesinden bana eğilip alçak bir sesle, kafasını söylediklerini vurgulamak istercesine sallayarak konuştu.

"Nagual sana gerçeği söylüyor," dedi ve bana göz kırptı. "Şu yayılımlar hakikaten bilmezler."

Don Juan gülmemek için kendini zor tuttu ve insanın yanılgısının varoluşun sırrına tamamıyla kayıtsız kalması ile hayatı ve farkındalığı bağışlamak gibi asil bir eylemi, kendi isteği doğrultusunda oynayabileceği fiziksel bir dürtü sanması olduğunu söyledi.

Genaro, müstehcen hareketler yapıp, pelvisini çevirip duruyordu. Don Juan başını salladı ve anlatmak istediğinin aynen

bu olduğunu söyledi. Genaro, farkındalığın açıklamasına dair bu ilk ve tek katkısını takdirinden dolayı ona teşekkür etti.

İkisi de, çılgınca güldüler ve eğer velinimetlerinin, farkındalığın açıklaması hakkında ne kadar ciddi olduğunu bilebilseydim onlarla güleceğimi söylediler.

Ciddiyetle don Juan'a tüm bu anlattıklarının sıradan bir insanın gündelik dünya akışına göre ne anlama geldiğini sordum.

"Genaro'nun yaptığını mı soruyorsun?" diye yapmacık bir ciddiyetle sordu bana.

Neşeleri bulaşıcıydı. Yatışmaları uzun sürerdi. Erke seviyeleri her zaman o kadar yüksekti ki yanlarında yaşlı ve dermansız kalıyordum.

"Hakikaten bilmiyorum," diye cevap verdi don Juan sonunda. "Tek bildiğim bunun savaşçılar için ne demek olduğudur. Onlar, gerçekten sahip olduğumuz tek erkenin yaşam bağışlayan seks erkesi olduğunu bilirler. Bu bilgi onları sürekli sorumluluklarının bilincinde tutar.

"Eğer savaşçılar *görmek* için yeterince erke istiyorlarsa, cinsel erkeleri konusunda tutumlu olmaları gerekir. Nagual Julian'ın bize verdiği ders buydu. Bizi bilinmeyene ittiğinde hepimiz neredeyse ölüyorduk. Her birimiz *görmek* istediğimizden tabii ki farkındalık parıltımızı harcamaktan kaçındık."

Bu inancı dile getirdiğini daha önce de duymuştum. Ne zaman söylese bir tartışmaya girerdik. Ben bunu sekse sofu bir bakış tarzı saydığımdan protesto etmek ve karşı görüşü savunmak zorunda hissederdim.

Karşı görüşlerimi yineledim. Gözlerinden yaşlar akana dek güldüler.

"İnsanın doğal duyarlılığıyla ne yapılabilir?" diye sordum don Juan'a.

"Hiçbi şey," diye cevapladı. "insanın duyarlılığının yanlış bi tarafı yok. Yanlış olan, insanın sihirli tabiatı hakkındaki cahilliği ve kayıtsızlığı. Pervasızca yaşam-bağışlayan seks gü-

cünü harcaması ve çocuk sahibi olmaması hatadır, ama çocuk sahibi olarak farkındalığın parıltısını tüketeceğini bilmemesi de hatadır."

"Görücüler, çocuk sahibi olmanın farkındalık parıltısını tükettiğini nasıl bilirler?" diye sordum.

"Çocuk sahibi olduklarında, ebeveynlerin farkındalık parıltısının sönüp, çocuğunkinin arttığını görürler. Fazla hassas ve zayıf ebeveynlerde farkındalığın parıltısı neredeyse yok olur. Çocuklar farkındalıklarını geliştirdikçe, ebeveynlerin parlak kozasında, parıltının alındığı yerin tam orada kocaman, koyu bir leke oluşur. Bu genellikle kozanın orta bölümündedir. Bazen bu lekeler vücudun üstüne konmuş gibi bile görülebilir."

Ona farkındalık parıltısı hakkında insanlara daha dengeli bir anlayış sağlamak konusunda herhangi bir şey yapılıp yapılamayacağını, sordum.

"Hiçbi şey," dedi. "En azından görücülerin yapabileceği hiçbi şey yok. Görücüler, yargılamayan tarafsız tanıklar olarak, özgür olmayı amaçlar; yoksa daha fazla ayarlanmış bi dönemi başlatmanın sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalırlardı. Bunu kimse yapamaz. Yeni dönem, eğer gelecekse, kendiliğinden gelmeli."

5

İlk Dikkat

Ertesi gün güneş doğarken kahvaltımızı ettik, sonra don Juan farkındalığımı değiştirmemi sağladı.

"Bugün, orijinal bi yere gidelim," dedi don Juan Genaro'ya.

"Nasıl istersen," dedi Genaro kaba bir sesle. Bana bir bakıp duymamı istemezmiş gibi alçak bir sesle de ekledi, "Gitmek zorunda mı... belki de fazla olur..."

Birkaç saniye içinde dehşet ve şüphem katlanılmaz bir boyuta vardı. Terliyordum, nefesim kesiliyordu. Don Juan yanıma gelip denetleyemediği keyifli bir ifadeyle Genaro'nun benimle dalga geçerek eğlendiğini ve ilk görücülerin binlerce yıl önce yaşadığı yerlere gideceğimizi söyledi.

Don Juan benimle konuşurken Genaro'ya baktım. Yavaş-

ça kafasını bir yandan öbür yana sallıyordu. Neredeyse fark edilemez bir hareketle don Juan'ın bana doğruyu söylemediğini ima ediyordu. Histeriye yakın, sinirli bir çılgınlık durumuna girdim -ve ancak Genaro bir gülme krizine girince kendime geldim.

Duygusal dengemin bu kadar kolay bozulmasına, bir başa çıkılamaz boyutlara tırmanıp, bir ortadan kalkmasına, şaştım.

Don Juan, Genaro ve ben, Genaro'nun evinden sabah erkenden ayrıldık ve yakın çevredeki çorak tepelere doğru yollandık. Hafif meyilli, yeni biçilmişe benzeyen bir mısır tarlasındaki kocaman yassı bir kayanın üstüne oturduk.

"İşte burası orijinal yer," dedi don Juan bana. "Açıklamalarım sırasında buraya birkaç defa daha geleceğiz."

"Geceleri çok garip şeyler olur burada," dedi Genaro. "Nagual Julian burada bir dost yakalamıştı. Hatta daha da doğrusu, dost..."

Don Juan, kaşlarıyla fark edilir bir hareket yapınca Genaro cümlesini yarım bıraktı. Bana gülümsedi.

"Korkutucu hikayeler için daha çok erken," dedi Genaro. "Karanlığı bekleyelim."

Ayağa kalkıp, omurgası geriye doğru bükülü, parmak uçları üstünde yürüyüp sürünerek kayanın her tarafını dolanmaya başladı.

"Velinimetinizin burada bulduğu dost hakkında ne anlatıyordu?" diye don Juan'a sordum.

Hemen yanıtlamadı. Genaro'nun maskaralıklarını izlemek onu kendinden geçirmişti.

"Farkındalığın gelişmiş bi kullanımına değiniyordu," dedi sonunda, gözlerini Genaro'dan ayıramadan.

Genaro, kayanın etrafında bir tur tamamladı ve geri gelip yanıma oturdu. Zorlukla, hırıltıyla soluyordu, nefes nefese kalmıştı.

Don Juan, Genaro'nun yaptığına hayran olmuş görünüyordu. Yine beni makaraya alarak eğleniyorlar, hakkında hiç-

bir şey bilmediğim bir şeyler tasarlıyorlar hissine kapıldım.

Birden, don Juan açıklamalarına başladı. Sesi beni yatıştırdı. Kayda değer birçok zahmetten sonra, görücüler erişkin insanların bilinçliliğinin, büyüme sürecinde olgunlaştığını, daha yoğun ve karmaşık bir şeye dönüştüğünü bunun için de artık farkındalık olarak adlandırılamayacağı sonucuna varmışlar ve bunu, dikkat olarak adlandırmışlar.

"Görücüler, insanın farkındalığının geliştirilip büyüdüğünü nasıl bilirler?" diye sordum.

İnsanın büyümesi sırasında belirli bir zamanda, kozasının içindeki yayılımlar bandı çok aydınlanır; insanlar deneyim kazandıkça parıldamaya başlarmış. Bazı anlarda, bu yayılımlar bandının parıltısı o kadar artarmış ki dışardaki yayılımlarla birbirine kaynaşırmış. Bu tür bir gelişmeyi *gören* görücüler, farkındalığın hammadde ve dikkatin de olgunlaşmanın sonucu olduğunu çıkarsamışlar.

"Görücüler dikkati nasıl betimler?" diye sordum.

"Dikkatin, canlı olma süreci içinde farkındalığın geliştirilmesi ve çalıştırılması olduğunu söylerler," diye yanıtladı.

Tanımların tehlikesinin, meseleleri anlaşılır kılmak için basitleştirmesi olduğunu söyledi; bu durumda, dikkatin tanımlanmasıyla insan, sihirli, mucizevi bir başarıyı sıradan bir şeye dönüştürme riski taşıyormuş. Dikkat, insanın en büyük, tek başarısıymış. Ham, hayvansal farkındalıktan tüm insani seçenekleri kapsayana dek gelişiyormuş. Görücüler, insani olanakların tümünü genişletip onu daha da mükemmelleştirmişler.

Görücülerin görüşüne göre seçenek ve olanakların özel bir önemi olup olmadığını öğrenmek istedim.

Don Juan, insan seçeneklerinin kişi olarak bizim seçebileceğimiz her şey olduğunu, söyledi. Bunlar günlük alan derecemizle; bilinenle ilgiliymiş ve esasında bu sebeple sayı ve saha olarak oldukça sınırlıymış. İnsanın olanakları, bilinmeyene aitmiş. Onlar bizim seçebileceğimiz değil bizim ulaşabileceklerimizmiş. İnsanın seçeneklerine bir örneğin de, in-

san vücudunun maddeler arasında bir madde olduğuna inanmamız olduğunu söyledi. İnsan olanaklarına örnek ise, görücülerin insanı parıldayan yumurtaya benzeyen varlıklar olarak *görebilme* başarısıymış. İnsan, vücudu bir madde olarak, bilineni; parlak bir yumurta olarak da bilinmeyeni zapt edermiş; insan olanakları o nedenle tükenmez bir sahaya sahipmiş.

"Görücüler, üç tip dikkat olduğunu söylerler," diye sürdürdü don Juan. "Bunu söylediklerinde tüm hisseden varlıkları değil sadece insanı kastederler. Fakat bunlar yalnızca dikkat tipleri değil, daha çok dikkat dereceleridir. Bunlar ilk, ikinci ve üçüncü dikkattir, her biri kendi içinde bütün, bağımsız alanlardır."

İnsandaki ilk dikkatin hayvansal dikkat olduğunu, deneyim süreci sayesinde gündelik hayatın sayısız yönünü gerçekten halleden karmaşık, detaylı ve son derece hassas bir yetenek olarak geliştiğini açıkladı. Diğer bir deyişle, insanın düşünebileceği her şey ilk dikkatin parçasıymış.

"İlk dikkat, sıradan bi insan olarak her şeyimizdir," diye devam etti. "Hayatımızı bu kadar kesin yöneten bi tesirin altında ilk dikkat, sıradan bi insanın sahip olabileceği en değerli varlıktır. Belki bizim tek değerli varlığımızdır."

"Yeni görücüler gerçek değerini göz önüne alarak, *görme* yoluyla ilk dikkati yoğun bi şekilde incelemeye başladılar. Bulguları, hem kendilerinin hem de, çoğu onların ne gördüğünü tam anlamasa da, takipçilerinin ilk tam görüşlerini oluşturdu."

Yeni görücülerin yoğun incelemelerinin neticelerinin akıl ve mantıkla çok az alakası olduğunu da vurgulayarak uyardı beni, çünkü ilk dikkati inceleyip açıklamak için insanın onu *görmesi* gerekirmiş. Bunu ancak görücüler yapabilirmiş. Ancak görücülerin ilk dikkatte *gördüklerini* incelemek şartmış. İlk dikkatin nasıl işlediğini anlamak için tek olanakmış bu.

"Görücülerin *gördüklerine* göre, ilk dikkat farkındalık parıltısının çok yüksek bi parlaklığa ulaşmış halidir," diye de-

vam etti. "Ama bu kozanın üstüne sabitlenmiş bi parıltıdır denebilir. Bu bilineni örten parıltıdır."

"İkinci dikkat ise, farkındalık parıltısının daha karışık ve uzmanlık gerektiren bi durumudur. Bilinmeyenle ilgilidir. İnsanın kozası içindeki kullanılmayan yayılımlar değerlendirilirse oluşur."

"İkinci dikkat, uzmanlık gerektirir dememin sebebi bu kullanılmayan yayılımları değerlendirmek için bi insanın alışılmadık, ayrıntılı taktikleri üstün bi düzence ve yoğunlaşmayla uygulamasını gerektirdiğindendir."

Bana daha evvel, *rüya görme* sanatını öğretirken söylediği gibi, insanın rüya görürken, rüya gördüğünün ayırdına varacak yoğunluğa ulaşması ikinci dikkatin önkoşuluymuş. Bu yoğunlaşma şekli, günlük hayatla uğraşırken sahip olduğumuz bilinçlilik gibi bir bilinçlilik türü değilmiş.

İkinci dikkat ayrıca sol yan farkındalığı olarak da adlandırılıyormuş; insanın imgeleyebileceği en geniş alanmış hatta öyle genişmiş ki sınırsız sayılabilirmiş.

"Hayatta orada avareliğe kalkışmazdım," diye devam etti. "O kadar karışık ve tuhaf bi bataktır ki aklı başında görücüler bile yalnızca çok sıkı kurallar altında oraya girerler."

"Büyük zorluk, ikinci dikkate girişin acayip kolay ve cazibesinin neredeyse karşı konulmaz olmasıdır."

Farkındalığın ustası olan eski görücülerin, uzmanlıklarını kendi farkındalık parıltılarına uygulayıp onu akıl almaz boyutlara genişlettiğini söyledi. Esasında kozaları içindeki yayılımların her seferde tek bandını aydınlatmayı amaçlamışlar. Başarmışlar da, fakat gariptir her seferinde bir bant aydınlatma başarıları ikinci dikkatin batağına hapsolmalarına neden olmuş.

"Yeni görücüler bu hatayı düzelttiler," diye devam etti, "ve farkındalık ustalığının doğal sonuna ulaşmasını, yani tek bi vuruşta farkındalık parıltısının genişleyerek saydam kozanın sınırları dışına erişmesini sağladılar."

"Üçüncü dikkate, farkındalık parıltısı içten gelen ateşe

dönüştüğünde ulaşılır: bu tek bi bandı değil insanın kozası içindeki bütün Kartal yayılımlarını alevlendiren bi parıltıdır."

Don Juan, yeni görücülerin hayattayken ve kimliklerinin bilincindeyken üçüncü dikkate ulaşmak için gösterdikleri çabayı saygılı bir korkuyla ifade etti.

Ayrıksı insanların ve diğer hisseden varlıkların bilinmeyen ve bilinemeyene farkında olmadan girişlerini bahse değer bulmuyordu; bunlardan Kartal'ın armağanı olarak söz etti. Yeni görücüler için üçüncü dikkate girmek de bir armağanmış ama anlamı farklıymış. Bu, ulaştıkları nokta için bir ödülmüş.

Ölüm anında, tüm insanlar bilinemeyene girer, fakat bazıları çok kısa bir an için ve sadece Kartal'ın besinini arıtmak için üçüncü dikkate ulaşırmış.

"İnsanın en üstün başarısı," dedi, "bu dikkat derecesine, yaşam gücüne sahipken, titrek bi ışık gibi Kartal'ın gagasına doğru yuvarlanan bedensiz bi farkındalığa dönüşmeden, ulaşmaktır."

Don Juan'ın açıklamalarını dinlerken etrafımdaki her şeyin görüntüsünü tamamıyla gözden kaybettim. Görünüşe göre Genaro kalkmış ve çıkıp gitmişti, ortada yoktu. Gariptir, kendimi kayanın üstüne sinmiş, yanımda don Juan'ı beni nazikçe omuzlarımdan kavrayıp tutmuş buldum. Kayanın üstüne uzanıp gözlerimi kapadım. Batıdan esen yumuşak bir esinti vardı.

"Uyuma," dedi don Juan. "Hiçbi sebeple bu kayada uyuyakalma sakın."

Oturdum. Don Juan, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Kendini rahat bırak," diye devam etti. "İçsel konuşmanı sustur."

Bir korkuyla sarsıldığımda tüm yoğunlaşmam onun söyledikleri üzerindeydi. Önce ne olduğunu bilemedim; başka bir güvensizlik nöbeti geçiriyorum sandım. Ama sonra bir anda kafama dank etti, akşamüstünün çok geç bir saati olmuştu. Benim bir saat sürdü sandığım konuşma tüm gün sürmüştü.

Bana ne olduğunu anlayamama rağmen bir uyumsuzluk olduğunun tamamen ayırdında olarak, sıçrayıp kalktım. Vücuduma koşma isteği veren garip bir his duyumsadım. Don Juan beni zorla zapt edip durdurdu. Yumuşak yere düştük ve beni orada sımsıkı tuttu. Don Juan'ın bu kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyordum.

Vücudum şiddetle sarsıldı. Kollarım sallanırken her yana savruldu. Ani bir nöbet geçiriyor gibiydim. Yine de bir yanım, vücudumun titreyip, bükülüp sallanmasını hayranlıkla seyredebilecek kadar benden ayrılmıştı.

Nihayet spazmlar kesildi ve don Juan beni bıraktı. Sarf ettiği çaba onu soluk soluğa bırakmıştı. Tekrar kayanın üstüne tırmanıp, ben iyileşene kadar orada oturmamızı önerdi.

Onu her zamanki sorumla sıkboğaz ettim: Bana ne olmuştu? Benimle konuşurken belirli bir sınırın ötesine itilip sol yanın çok derinlerine girdiğimi söyledi. O ve Genaro, benim peşimden oraya gelmişlerdi. Ve nasıl hızla girdiysem aynı hızla çıkmıştım.

"Seni tam zamanında yakaladım," dedi. "Yoksa doğrudan normal benliğine dönecektin."

Aklım tamamıyla karışmıştı. Üçümüzün farkındalıkla oynamış olduğumuzu açıkladı. Ben korkup onlardan kaçmış olmalıydım.

"Genaro, farkındalık ustasıdır," diye sürdürdü konuşmasını don Juan. "Silvio Manuel, istenç ustasıdır. İkisi de acımasızca bilinmeyene itilmişlerdi. Velinimetim onlara velinimetinin kendisine yaptığını yapmıştı. Genaro ve Silvio Manuel bazı yönlerden aynı eski görücüler gibiler. Ne yapabileceklerini biliyorlar ama nasıl yaptıkları umurlarında değil. Bugün, Genaro senin farkındalık parıltını itme olanağını kullandı ve biz de kendimizi bilinmeyenin acayip sınırlarında bulduk."

Bilinmeyende neler olduğunu bana anlatması için yalvardım.

"Bunu senin anımsaman gerekiyor," dedi tam kulağımın

dibinde bir ses.

Görmenin sesi olduğuna o kadar emindim ki beni hiç korkutmadı. Hatta arkama dönme dürtüsüne bile boyun eğmedim.

"Ben *görmenin* sesiyim ve sana kazkafa diyorum," dedi ses tekrar ve kıkırdamaya başladı.

Arkamı döndüm. Genaro tam arkamda oturuyordu. O kadar şaşırdım ki herhalde onlardan bile daha isterikçe gülmüşümdür.

"Hava kararıyor," dedi Genaro bana. "Sana bugün önceden söz verdiğim gibi burada bir balo yapacağız."

Don Juan araya girdi ve benim korkudan ölebilecek tipte bir sersem olduğumdan bugün için kesmemiz gerektiğini söyledi.

"Boşver, iyidir," dedi Genaro omzuma vurarak.

"İstersen ona sor," dedi don Juan Genaro'ya. "Kendisi de böyle bi sersem olduğunu söyleyecektir."

"Gerçekten öyle bir sersem misin?" diye sordu Genaro kaşlarını çatarak.

Ona cevap vermedim. Ve bu da onların gülmekten bayılmalarına neden oldu. Genaro tamamen aşağı yuvarlanıp, yerlere yatmıştı.

"Yuttu," dedi Genaro don Juan'a, beni kastederek. Don Juan aşağı atlayıp onun kalkmasına yardım etti. "Hiçbi zaman bi sersem olduğunu söylemez. Bunun için kendini fazla önemser ama bi sersem olduğunu itiraf etmediği için ne olacağından korkup donuna eder."

Onları gülerken seyrederken sadece Kızılderililerin bu denli neşeyle gülebileceğine iyice emin oldum. Ama aynı zamanda kötü niyet damarlarının kabardığına da emindim. Kızılderili olmayan biriyle dalga geçiyorlardı.

Don Juan hissettiklerimi hemen yakaladı.

"Kibrinin dizginlerden kopmasına izin verme," dedi. "Sen hiçbi yönden özel değilsin. Hiçbirimiz değiliz, Kızılderili veya değil. Nagual Julian ve onun velinimeti bize gülerek,

hayatlarına yıllarca neşe kattılar."

Genaro, çevik bir hareketle kayaya geri tırmanıp yanıma geldi.

"Senin yerinde olsam utançtan ölür, ağlardım," dedi bana. "Ağla, hadi ağla. İyi bi ağlarsan daha iyi hissedersin."

Son radde bir şaşkınlıkla yumuşakça ağlamaya başladım. Sonra o kadar kızdım ki öfkeden gürledim. Anca ondan sonra daha iyi hissettim.

Don Juan yumuşakça sırtımı sıvazladı. Genellikle öfkenin, bazen korkunun bazen de mizahın çok ayıltıcı olduğunu söyledi. Benim vahşi mizacım sadece öfkeye tepki vermeme sebep oluyordu.

Farkındalık parıltısında ani bir kaymanın bizi güçsüz düşürdüğünü de ekledi. Beni güçlendirip, destekliyorlardı. Görünüşe göre, Genaro bunu beni çileden çıkararak başarmıştı.

Alacakaranlık çökmüştü bile. Birden Genaro, havada göz seviyesindeki titrek bir alevi işaret etti. Alacakaranlıkta, oturduğumuz yerin çevresinde uçuşan büyük bir güveye benziyordu.

"Aşırı mizacına karşı ılımlı ol," dedi don Juan bana. "Bu kadar hararetli olma. Bırak Genaro sana kılavuzluk etsin. Gözlerini o noktadan ayırma."

Titreyen ateş kesinlikle bir güveydi. Tüm hatlarını açıkça ayırabiliyordum. Kıvrılan, yorgun uçuşunu, kanatları üzerindeki her toz lekesini *görene* kadar izledim.

Sonra bir şey beni kendime getirdi. Sanki buna olanak varmış gibi, tam arkamda sessiz bir gürültü sağanağı hissettim. Arkamı döndüm ve kayanın diğer ucunda, bizim oturduğumuz yerden biraz daha yüksekteki kenarda bir dizi insan gözüme ilişti. Yakında oturan insanların bütün gün etrafta dolaşmamızdan şüphelenip bize zarar vermek üzere kayaya çıktıklarını düşündüm. Niyetlerini hemen anladım.

Don Juan ve Genaro kayadan aşağı kaydılar ve bana da çabucak gelmemi söylediler. Arkamızı dönüp, adamların bizi takip edip etmediğine bakmadan hemen oradan ayrıldık. Ge-

naro'nun evine geri dönerken don Juan'la Genaro konuşmaktan kaçındılar. Hatta don Juan hiddetli bir homurtuyla, parmağını dudağına koyarak susturdu beni. Don Juan beni sürükleyip içeri sokarken Genaro eve girmeyip yürümeye devam etti.

"Kimdi o insanlar, don Juan?" diye sordum, ikimiz de içerde güvenlikte olup, lambayı yaktığında.

"Onlar insan değildi," diye cevapladı.

"Hadi don Juan, durumu gizemli bir havaya sokma," dedim. "Onlar insandı; kendi gözlerimle gördüm."

"Tabii, kendi gözlerinle gördün," diye sertçe cevap verdi, "ama bu bi şey ifade etmez. Gözlerin seni aldattı. Onlar insan değildi ve seni takip ediyorlardı. Genaro onları senden uzaklaştırmak zorunda kaldı."

"İnsan değillerse, neydi o zaman onlar?"

"Ah, işte giz bu," dedi. "Bu farkındalığın bi gizi ve mantıksal olarak konuşarak çözmek mümkün değil. Gize sadece tanık olunabilir."

"O zaman bırak tanık olayım," dedim.

"Ama zaten oldun, hem de bi günde iki defa," dedi. "Şu anda anımsamıyorsun. Ama, sana söz ettiğim farkındalık gizine tanık olup parıldayan yayılımları tekrar canladırdığında anımsayacaksın. Bu arada, biz farkındalık açıklamalarımıza geri dönelim."

Farkındalığın, kozanın dışındaki yayılımların içerde hapsolmuşlara yaptığı devamlı baskı sonucu başladığını tekrarladı. Bu baskı, bilinçliliğin ilk eylemini oluştururmuş; kozayı kırmak için ölümüne savaşan hapsolmuş yayılımların devinimini durdururmuş.

"Bi görücü için, gerçek, tüm canlı varlıkların ölmek için çabaladığıdır," diye devam etti. "Ölümü durduran, farkındalıktır."

Don Juan, yeni görücülerin, farkındalığın ölümü önlemesinden ve aynı zamanda Kartal'a yem olmaya teşvik etmesinden adamakıllı rahatsız olduklarını söyledi. Bunu açıklaya-

mayan ve varoluşun anlaşılmasının mantıklı bir yolu olmadığını anlayan görücüler, bilgilerinin karşıt savlardan oluştuğunun farkına varmışlar.

"Neden karşıtlar dizgesi geliştirdiler?" diye sordum.

"Bi şey geliştirmediler," dedi. "Onlar, *görmeleri* sayesinde sorgulanmaz doğrular buldular. Bu doğrular, güya bariz karşıtlarla düzenlenmişti, hepsi bu."

"Örneğin, görücülerin dizgeli, mantıklı, sağduyulu, iyilik timsali varlıklar olması gerekir ama aynı zamanda, bütünüyle özgür ve varoluşun gizlerine açık olabilmeleri için bütün bu özelliklerden kaçınmaları da gerekir.

Örneği beni şaşırttı ama o kadar fazla değil. Ne demek istediğini anladım. Kendisi de benim mantığımı, sırf parçalayıp tamamen yok olmasını istediği için korumuştu. Ona fikrini nasıl anladığımı söyledim.

"Yalnızca üstün bi sağduyu hissi karşıtlar arasında köprü kurabilir," dedi.

"Köprüyü kurmanın bu işin sanatı olduğunu söyleyebilir miyiz, don Juan?"

"Karşıtlar arasındaki köprüye istediğin adı verebilirsin -sanat, zaaf, sağduyu, aşk hatta şefkat."

Don Juan açıklamasına devam etti ve yeni görücülerin ilk dikkati incelerken, insan dışında tüm organik varlıkların uyarılmış, hapsolmuş yayılımlarını bastırıp dışardaki kendine eş yayılımlarla bağlanmasını sağladıklarını fark ettiklerini, söyledi. İnsanlar bunu yapmıyormuş; bunun yerine, ilk dikkat, kozalarının içindeki Kartal'ın yayılımlarının listesini yapıyormuş.

"Liste nedir, don Juan?" diye sordum.

"İnsanlar, kozaları içindeki yayılımları fark ederler," diye cevapladı. "Başka hiçbi yaratık bunu yapmaz. Dışardaki yayılımlar içerdekileri sabitlediği anda, ilk dikkat kendini gözlemlemeye başlar. Kendisi hakkında her şeyi kaydeder, veya en azından çeşitli sapkın yollarla dahi bunu yapmanın her yolunu dener. Bu, görücülerin liste yapmak dediği işlemdir."

"İnsanların liste yapmayı tercih ettiğini söylemek istemiyorum, veya almayı yadsıyabileceklerini. Liste yapmak, Kartal'ın emridir. Esasında iradeye kalan, emre hangi şekilde uyulduğudur."

Yayılımlara, emir demekten hoşlanmadığını ama onların aslında emir olduğunu ve kimsenin de buna uymamazlık edemeyeceğini söyledi. Ne var ki onlara karşı gelmenin yolu da onlara uymanın kapsamı içindeymiş.

"İlk dikkatin kaydı konusunda," diye devam etti, "görücüler uymamazlık edemeyeceklerinden kaydederler. Ama bi kere aldılar mı da bi tarafa atarlar. Kartal bize listeye tapmamızı emretmez; sadece liste yapmamızı emreder, o kadar."

"Görücüler, insanın liste yaptığını nasıl *görürler*?" diye sordum.

"İnsanın kozası içindeki yayılımlar, dışardakilerle eşleştirilmek için susturulmaz," diye yanıtladı. "Bu diğer yaratıkların ne yaptıklarını *gördükten* sonra ortadadır. Susturulduğunda, bazıları dışardaki yayılımlarla birleşip beraber devinir. Görücüler, örneğin, bokböceğinin yaydığı ışığın çok geniş boyutlara ulaştığını, *görebilir*."

"Fakat insanlar, yayılımlarını susturur ve sonra da onlara yansırlar. Yayılımlar, kendilerine odaklanır."

İnsanlar, liste yapma emrini mantıken en aşırıya taşıyıp geri kalan her şeyi göz ardı ederlermiş. Bir kere listeyle derinden ilgilenirlerse iki şey olabilirmiş. Dışardaki yayılımların tepisini yadsıyabilir ya da çok özgün bir şekilde kullanırlarmış.

Liste yaptıktan sonra bu tepileri yadsımanın sonucu, mantık olarak bilinen çok ayrıcalıklı durummuş. Her tepinin özgün şekilde kullanımı da kendi kendini yutma olarak bilinirmiş.

İnsan mantığı, bir görücüye alışılmamış türde homojen, sönük bir parıltı olarak görünürmüş, bu parıltı, dışardaki yayılımların sürekli baskısına ancak bazen o da geniş anlamda tepki verir -bu parıltı yumurtamsı kabuğu sertleştirir, ama da-

ha kırılgan yaparmış.

Don Juan, insan cinsinde mantığın bol olması gerektiğini ama gerçekte çok az olduğunu belitti. İnsanların çoğu kendi kendini yutmaya dönermiş.

Tüm yaşayan varlıkların farkındalığının, birbirleriyle anlaşabilmeleri için kendine has bir öz-yansıma derecesi olduğu savını ileri sürdü. Ama insanın ilk dikkati dışında hiçbir şeyde bu derece kendine dönme yokmuş. Dışardaki yayılımların tepisini yadsıyan mantık insanlarına karşı, kendine dönük bireyler her tepiyi kullanır ve o tepileri koza içinde hapsolmuş yayılımları karıştıran bir güce çeviririlermiş.

Tüm bunları gözlemleyen görücüler uygulamalı bir sonuca ulaşmışlar. Onlar mantık insanlarının, dışardaki yayılımların tepisini yadsıyarak kozaları içindeki doğal uyarılmayı susturduklarından daha fazla yaşamaya mecbur olduğunu *görmüşler*. Diğer yandan, kendine dönük bireylerse, dışardaki yayılımların tepisini kullanarak daha fazla uyarılma yaratıp, yaşamlarını kısaltıyorlarmış.

"Görücüler, kendine dönmüş insanlara baktıklarında ne *görürler* ?" diye sordum.

"Onları, uzun aralıklarla, cansız, kesik kesik parlayan beyaz ışık patlamaları olarak *görürler*," dedi.

Don Juan konuşmasını kesti. Soracak başka sorum yoktu veya belki de soru soramayacak kadar yorgundum. Hoplamama neden olan yüksek bir gürültü koptu. Ön kapı ardına kadar açıldı ve nefesi kesilmiş halde Genaro içeri girdi. Kendini yaygının üstüne bıraktı. Kan ter içindeydi.

"İlk dikkatle ilgili açıklama yapıyordum," dedi don Juan ona.

"İlk dikkat yalnızca bilinende işler," dedi Genaro. "Bilinmeyende iki para etmez."

"Bu tam doğru değil," diye sertçe cevapladı don Juan. "İlk dikkat, bilinmeyende çok güzel işler. Onu bloke eder; öyle heyecanla yadsır ki sonunda ilk dikkat için bilinmeyen var olmaz."

"Liste yapmak bizi yaralanmaz yapar. Zaten liste en başta bu yüzden oluşturulmuştur."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum don Juan'a.

Yanıtlamadı. Yanıtı Genaro'dan beklermiş gibi ona baktı.

"Ama eğer kapıyı açarsam," dedi Genaro, "ilk dikkat içeri girenle baş edebilir mi?"

"Seninki ve benimki edemez ama onunki eder," dedi don Juan, beni gösterip. "Hadi deneyelim."

"İleri farkındalıkta olmasına rağmen mi?" diye sordu Genaro don Juan'a.

"Hiç fark etmez," diye cevapladı don Juan.

Genaro kalktı, ön kapıya gitti ve çekip açtı. Anında geriye zıpladı. Ani bir soğuk rüzgâr içeri girdi. Don Juan da Genaro da yanıma geldiler. İkisi de şakınlıkla bana baktılar.

Ön kapıyı kapatmak istedim. Soğuktan rahatsız olmuştum. Ama kapıya yaklaşırken, don Juan ve Genaro önüme atlayıp beni korudular.

"Odada bir şey fark ediyor musun?" diye sordu bana Genaro.

"Hayır, fark etmiyorum," dedim ve gerçekten de öyleydi.

Açık kapıdan içeri dolan soğuk hava dışında hissedilecek hiçbir şey yoktu.

"Kapıyı açtığımda tuhaf yaratıklar girdi içeri," dedi. "Hiç fark etmiyor musun?"

Sesinde bir şey bu sefer dalga geçmediğini söylüyordu.

Üçümüz, ikisi iki yanımı kuşatarak, evden çıktık. Don Juan gaz lambasını aldı ve Genaro ön kapıyı kilitledi. Yolcu kapısından arabaya bindik. Önce beni içeri ittiler. Sonra don Juan'ın ileriki kasabadaki evine gittik.

6

İnorganik Varlıklar

Ertesi gün, don Juan'a defalarca Genaro'nun evinden alelacele çıkışımızın nedenini sordum. Olaydan bahsetmeyi dahi reddetti. Genaro da yardımcı olmadı. Ona her soruşumda bana göz kırpıp, aptalca sırıttı.

Don Juan, ben öğleden sonra çömezleriyle konuşurken, evin arka sundurmasına geldi. Sanki bunu beklermiş gibi, genç çömezlerin hepsi bir anda gittiler.

Don Juan kolumdan tuttu ve koridor boyunca yürümeye başladık. Herhangi bir şey söylemedi; bir süre boyunca parkta gezinirmiş gibi etrafta dolandık.

Don Juan yürümeyi bırakıp, bana döndü. Bakışlarını tüm vücudumda gezdirerek etrafımda dolandı. Beni *gördüğünü* biliyordum. Tuhaf bir yorgunluk, gözleri üstümde dolaşana

dek hissetmediğim bir tembellik hissediyordum. Birdenbire konuşmaya başladı.

"Genaro ve benim dün gece olanlara odaklanmak istemeyişimizin sebebi," dedi, "bilinmeyende olduğun süre boyunca çok korkmuş olman. Genaro seni itti ve orada sana bi şeyler oldu."

"Nasıl şeyler, don Juan?"

"Şu anda sana açıklanması hala zor hatta olanaksız olan şeyler," dedi. "Bilinmeyene girip onu anlamaya yetecek kadar erke fazlan yok. Yeni görücüler farkındalıkla ilgili gerçekleri düzenlediklerinde, insanların sahip olduğu farkındalık parıltısının hepsini ilk dikkatin tükettiğini ve geriye çok küçük bi parça erkenin dahi serbest kalmadığını *görmüşler*. Şimdi senin sorunun bu. Böylece yeni görücüler, savaşçıların bilinmeyene girmeleri gerektiğinden, erkelerini biriktirmelerini önerdiler. Eğer hepsi alınmışsa erkeyi nereden bulacaklardı? Yararsız alışkanlıklarını silerek kazanacaklar, dedi yeni görücüler."

Konuşmasını kesti ve soruları bekledi. Yararsız alışkanlıkları silmenin, farkındalığın parıltısına ne yaptığını sordum.

Farkındalığı, özyansımadan ayırarak özgürleşip başka bir şey üzerine odaklamasına olanak sağladığını söyledi.

"Bilinmeyen sonsuz şu andır," diye devam etti, "ama bizim olağan farkındalığımızın imkanı dışındadır. Bilinmeyen, sıradan insanın gereksiz parçasıdır. Gereksizdir, çünkü sıradan insanın bunu kavramaya yetecek bağımsız erkesi yoktur."

"Savaşçı yolunda geçirdiğin bunca zamandan sonra, bilinmeyeni kavramaya yetecek bağımsız erken var, ama anlayıp hatta bi de anımsamana yetecek erken yok."

Yassı kayanın olduğu yerde, bilinmeyenin çok derinine girdiğimi açıkladı. Ama aşırı tabiatıma kapılmış ve dehşete düşmüşüm ki bu da herhangi birinin yapabileceği en kötü şeymiş. Böylece, arkama bakmadan sol yandan aceleyle ayrılmışım; maalesef, hem de yanıma bir alay tuhaf şey alarak.

Don Juan'dan, sözü dolandırmadan asıl önemli noktaya getirmesini, bana bir alay tuhaf şeyle neyi kastettiğini açıkça söylemesini istedim.

Beni kolumdan tuttu ve etrafta dolanmaya devam ettik.

"Farkındalığı açıklarken," dedi, "tahminen her şeyi veya neredeyse her şeyi uygun bi hale getiriyorum. Hadi biraz da eski görücülerden bahsedelim. Sana söylediğim gibi, Genaro onlara çok benziyor."

Beni büyük odaya götürdü. Oturdu ve izah etmeye başladı.

"Yeni görücüler, eski görücülerin yıllarca toparladığı bilgi karşısında dehşete düştüler," dedi don Juan. "Bu anlaşılabilir. Yeni görücüler, bilginin yalnızca yıkıma yol açtığını biliyorlardı. Ne var ki yine de etkisinde kalmışlardı, özellikle de uygulamaların."

"Yeni görücüler bu uygulamaları nereden biliyorlardı?" diye sordum.

"Eski Tolteclerin mirasıydı onlar," dedi. "Yeni görücüler, bunlar hakkında gittikçe daha fazla bilgi ediniyorlar. Onları hemen hiç kullanmasalar da bu uygulamalar onların bilgisinin bi parçası."

"Ne tür uygulamalar bunlar, don Juan?"

"Anlaşılamayan formüller, sihirli sözler, çok gizli bi gücün idare edilmesiyle ilgili bi sürü uzun işlem. Yani en azından eski Toltecler için gizliydi ki, bunu maskeleyip olduğundan daha da korkutucu bi hale dönüştürdüler."

"Bu gizli güç nedir?" diye sordum.

"Bu, olan her şeyde bulunan bi güçtür," dedi. "Eski görücüler, onların gizli uygulamalar yaratmasına neden olan bu gizi ortaya çıkarmaya hiç çalışmadılar; onlar bunu kutsal bi şey olarak öylece kabul ettiler. Fakat yeni görücüler bununla yakından ilgilendiler ve istenç dediler, Kartal'ın yayılımlarının istenci ya da *niyet*."

Don Juan, eski Tolteclerin, gizli bilgilerini, her biri iki bölümden oluşan beş derlemeye ayırdıklarını açıklayarak de-

vam etti: toprak ve karanlık bölgeler, ateş ve su, üst ve alt, gürültülü ve sessiz, hareket eden ve sabit duran. Zaman geçtikçe, binlerce değişik teknik gittikçe daha ayrıntılı hale dönüşmüş.

"Toprağın gizli bilgisi," diye devam etti, "yer üstünde duran her şeyle ilgiliydi. İnsanlara, hayvanlara, böcek, ağaç, küçük bitkiler, kayalar ve toprağa uygulanan belirli hareket derlemleri, sözler, merhemler, iksirler vardı."

"Eski görücüleri dehşetli varlıklar yapan teknikler bunlardı. Ve toprakla ilgili gizli bilgiler, yeryüzündeki herhangi bi şeyin bakılması ya da yok edilmesinde kullanılırdı."

"Toprağın karşıtı, karanlık bölgeler olarak bildikleri yerdi. Bu uygulamalar hepsi içinde en tehlikeli olanlarıydı. Organik yaşamı olmayan varlıklarla ilgiliydi. Şu anda dünyada olan ve nüfusu oluşturan tüm organik varlıklarla yaşayan canlı yaratıklar."

"Hiç şüphesiz, eski görücülerin özellikle onlar için en yararlı bulgularından biri, organik yaşamın bu topraklar üzerindeki tek yaşam türü olmadığını keşfetmeleri oldu."

Söylediğini tam olarak anlayamadım. Konuyu açıklamasını bekledim.

"Organik varlıklar yaşayan tek yaratıklar değiller," dedi ve yine açıklamalarını düşünmem için bana süre tanırmış gibi ara verdi.

Yaşamın ve canlı olmanın tanımı üzerine uzun bir tartışmayla karşı koydum. Üreme, metabolizma ve büyüme gibi canlı organizmaları cansızlardan farklı kılan işlevler hakkında konuştum.

"Organik yaşamın taslağını çiziyorsun," dedi. "Ama sadece bi misal bu. Söyleyebileceğin her şeyi sırf bi yanından almamalısın."

"Başka nasıl olabilir ki?" diye sordum.

"Görücüler için yaşamak, farkında olmaktır," diye cevapladı. "Sıradan insan içinse farkında olmak bi organizma olmaktır. İşte görücüler burada farklıdır. Onlar için, farkında ol-

mak, farkındalığa sebep olan yayılımların karşılandığı yerde tutulup örtülmesidir".

"Organik canlıların, yayılımları içine alan bi kozası vardır. Fakat kılıfları görücülere koza gibi görünmeyen başka yaratıklar da vardır. Ne var ki, onların da içlerinde farkındalık yayılımları yer alır ve üreme ve metabolizma dışında yaşamsal özellikler vardır."

"Örneğin ne gibi, don Juan?"

"Duygusal bağımlılık, keder, neşe, hiddet ve daha bi sürü şey gibi. Ve neredeyse en iyisini unutuyordum; insanın aklının dahi alamayacağı tür bi sevgi."

"Ciddi misin, don Juan?" diye sordum samimiyetle.

"Hem de nasıl ciddiyim," diye cevap verdi suratında ruhsuz bir ifadeyle ve sonra da bir kahkaha patlattı.

"Görücülerin gördüklerini, ipucumuz olarak alırsak," diye devam etti, "hayat gerçekten de olağandışıdır."

"Eğer o varlıklar canlıysa neden kendilerini insana belli etmiyorlar?" diye sordum.

"Ediyorlar, hem de her zaman. Ve sadece görücülere değil, sıradan insanlara da. Sorun, mümkün olan bütün erkeyi ilk dikkatin tüketmesinde. İnsanın kaydı hepsini almakla kalmıyor aynı zamanda kozayı da sertleştirerek esnekliğini kaybettiriyor. Bu şartlar altında, karşılıklı ilişki olanaksız."

Bana, çömezliğim sırasında sayısız kereler inorganik varlıklarla yüz yüze kaldığımı anımsattı. O seferlerin neredeyse hepsine tek tek başka açıklamalar getirdiğimi söyleyerek karşılık verdim. Hatta, öğretilerinin, çömez üstünde sanrılandırıcı bitkiler sayesinde dünyanın daha ilkel bir yorumuna sebep olduğu yolundaki hipotezimi bile oluşturmuştum. Ona, esasında buna resmi olarak ilkel yorum demediğimi, fakat insanbilimsel açıdan 'avcı ve toplayıcı toplumların dünya görüşü' olarak adlandırdığımı söyledim.

Don Juan nefesi kesilene dek güldü.

"Aslında, olağan farkındalık durumunda mı yoksa ileri farkındalık durumunda mı daha kötü olduğunu bilemiyo-

rum," dedi. "Normal halinde şüpheci değil ama sıkıcı derecede mantıksalsın. Sanırım, tabii dünkü gibi her şeyden fena halde dehşete düşmen dışında, senden en çok iyice sol yanın içinde olduğunda hoşlanıyorum."

Daha bir şey söylememe fırsat kalmadan, bir tür karşılaştırma olarak eski görücülerin yaptıklarıyla yeni görücülerin başarılarını ortaya koyacağını, bu sayede karşı koyacağım farklar hakkında daha geniş bir görüşe sahip olmamı sağlayacağını belirtti.

Sonra eski görücülerin uygulamalarını açıklamaya devam etti. Diğer büyük bulgularından birinin, bundan sonraki gizli bilgiyle ilgili olduğunu söyledi: ateş ve su. Onlar, alevlerin çok acayip bir özelliğini keşfetmişler; alevler, insanı vücudunu, aynen su gibi bir yerden bir yere taşıyabiliyormuş.

Don Juan buna parlak buluş diyordu. Ona, bunun olanaksız olduğunu kanıtlayacak fizik kuralları olduğunu belirttim. Her şeyi açıklamasını bekleyip sonra bir sonuç çıkarmamı tavsiye etti. Aşırı mantıksallığımı denetlememi çünkü bunun ileri farkındalık durumumu etkilediğini belirtti. Bu dışsal etkilere tepki vermekten çok kendi tuzağıma düşmekti.

Eski Tolteclerin, açıkça *görmelerine* rağmen, ne *gördüklerini* anlayamadıklarını açıklayarak devam etti. Bulgularını, büyük bir oyunun parçaları olarak birbirine bağlamaya zahmet etmeden kullanmışlardı. Ateş ve su sınıflandırmasında ateşi, ısı ve alev, suyu da ıslaklık ve akışkanlık olarak ayırmışlar. Isı ve ıslaklığı birbiriyle bağlayıp az önemli özellikler demişler. Alevleri ve akışkanlığı önemli ve sihirli özellikler saymışlar ve bedenin bir yerden başka bir yere taşınması, organik olmayan aleme geçişi için kullanmışlar. Bu tür yaşam hakkındaki bilgileri ile ateş ve su uygulamalarıyla, eski görücüler dönüşü olmaz şekilde bir batağa saplanıp kalmışlar.

Don Juan, organik olmayan varlıkların keşfinin yeni görücülerin gözünde de alışılmadık olduğuna ancak onların duruma eski görücülerin inandıkları gibi bakmadığına dair beni temin etti. Kendilerini, diğer bir yaşam türüyle birebir ilişki içinde bulmak, eski görücülere yanlış bir yaralanmazlık hissi

vermiş ki bu da onların felaketi olmuş.

Ondan, ateş ve su tekniklerini daha detaylı açıklamasını istedim. Eski görücülerin bilgilerinin ayrıntılı olduğu kadar yararsız olduğunu ve bu yüzden sadece ana hatlarını açıklayacağını söyledi.

Sonra, üst ve alt uygulamalarını özetledi. Üst rüzgar, yağmur, yıldırım, bulutlar, gök gürültüsü, gün ışığı ve güneş hakkındaki gizli bilgilerle ilgiliydi. Altla ilgili bilgi sis, yeraltı kaynak suları, bataklıklar, şimşek, deprem, gece, ay ışığı ve ay hakkındaydı.

Gürültü ve sessizlik, sesin ve sakinliğin kullanımı ile ilgili gizli bir bilginin bölümleri, hareket eden ve sabit duran, hareket ve hareketsizliğin gizli yönleriyle ilgili uygulamalardı.

Ona, bu ana hatlarıyla bahsettiği tekniklerden herhangi biri hakkında bir örnek verip veremeyeceğini sordum. Bana yıllar boyunca düzinelerce sefer bunları göstermiş olduğunu söyledi. Yaptığı her şeyi mantıksal olarak açıklamış olduğumda ısrar ettim.

Yanıt vermedi. Ya sorduğum sorulara kızmıştı ya da ciddi bir şekilde iyi bir örnek aramakla meşguldü. Bir süre sonra gülümsedi ve uygun örneği aklında canlandırdığını söyledi.

"Aklımdaki örnek, bi akarsuyun sığ sularında işleme geçirilmeli," dedi. "Genaro'nun evinin yakınında böyle bi tane var."

"Benim ne yapmam lazım?"

"Sen orta boy bi ayna bul."

İsteğine şaşırmıştım. Eski Tolteclerin aynaları bilmediğini söyledim.

"Bilmiyorlardı," diye gülerek kabul etti. "Bu, benim velinimetimin tekniğe bi ilavesi. Eski görücülerin sırf yansıtan bi yüzeye ihtiyacı vardı."

Tekniğin, parlak bir yüzeyi sığ akan bir suya daldırmaktan ibaret olduğunu açıkladı. Yüzey, görüntü yansıtma kapasitesi olan, yassı herhangi bir cisim olabilirdi.

"Orta boy bi aynaya uyacak, metal levhadan dayanıklı bi çerçeve yapmanı istiyorum," dedi. "Su geçirmez olmalı yani katranla sıvamalısın. Kendi ellerinle yapman lazım. Yaptığında, buraya getir. Ordan devam ederiz."

"Ne olacak don Juan?"

"Endişelenme. Eski Tolteclerin uygulamalarının örneğini bana sen kendin sordun. Ben de kendi velinimetimden aynı istekte bulunmuştum. Sanırım bunu herkes bi noktada sorar. Velinimetim kendisinin de aynı şeyi yaptığını söylemişti. Onun velinimeti, nagual Elias, ona bi örnek göstermiş, velinimetim sonuçta bana aynısını gösterdi ve şimdi ben de sana onu göstereceğim."

"Velinimetim bana örneği verdiği zaman nasıl yaptığını bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Bi gün sen kendin de tekniğin nasıl işlediğini bileceksin; tüm bunların arkasında yatanı anlayacaksın."

Don Juan'ın Los Angeles'a, eve dönmemi ve ayna çerçevesini orada yapmamı istediğini sanmıştım. İleri farkındalıkta olmazsam, bu işi yapmanın benim için olanaksız olacağına dair fikrimi belirttim.

"Bu fikrinde akla yatmayan iki şey var," dedi. "Birincisi; şu andaki gibi ben, Genaro veya nagual grubundaki herhangi bi savaşçı günün her saati sana bakmadığı sürece ileri farkındalıkta kalıp işlev görmene olanak yok. Diğeri, Meksika Ay değil. Burada da hırdavatçılar var. Oaxaca'ya gidip gereken her şeyi alabiliriz."

Ertesi gün şehre gittik ve çerçeve için gerekecek tüm parçaları aldım. Hepsini ufak bir ücret karşılığında bir demirci dükkanında birleştirdim. Don Juan, onu arabamın bagajına koymamı söyledi. Göz ucuyla bile bakmamıştı.

Akşamüstü Genaro'nun evine doğru yola çıktık ve sabah erkenden oraya vardık. Genaro'yu aradım. Orada yoktu. Ev terk edilmiş gibiydi.

"Genaro bu evi neden tutuyor?" diye sordum don Juan'a.

"Beraber yaşıyorsunuz değil mi?"

Don Juan yanıtlamadı. Bana garip bir bakış attı ve gaz lambasını yakmaya gitti. Karanlık odada yalnızdım. Dağlardaki uzun, yılankavi yoldaki yolculuğumuza atfettiğim büyük bir yorgunluk vardı üstümde. Uzanmak istiyordum. Karanlıktan Genaro'nun yaygıları nereye koyduğunu göremiyordum. Yaygıdan bir öbeğe ayağım takılıverdi. Ve sonra Genaro'nun bu evi niye tuttuğunu anladım; olağan farkındalıkları sırasında orada yaşayan erkek çömezler Pablito, Nestor ve Benigno'ya bakıyordu.

Keyifli hissediyordum; artık yorgun değildim. Don Juan lambayla içeri girdi. Aymamdan bahsedince nasılsa uzun süre anımsamayacağım için fark etmeyeceğini söyledi.

Ona aynayı göstermemi istedi. Memnun göründü ve hafif olmasının yanında dayanıklı da olduğunu belirtti. Kırk beş santimetre uzunluğunda, otuz beş santimetre genişliğindeki aynanın arkasına aliminyum metal levhayı metal çivilerle monte ettiğimi fark etmişti.

"Ben aynam için tahta bi çerçeve yapmıştım,"dedi. "Bu benimkinden çok daha iyi görünüyor. Benim çerçevem hem hantal hem de çok kırılgandı."

"Şimdi ne yapacağımızı anlatayım," diye devam etti, aynayı incelemesi bitince. "Ya da belki ne yapmayı deneyeceğimizi demeliyim. İkimiz beraber, bu aynayı evin yakınındaki akarsuyun yüzeyine yerleştireceğiz. Amacımız için yeterince geniş ve sığ orası."

"Tasarı, suyun akışkanlığının basınç yaparak bizi başka bi yere götürmesi."

Ben daha herhangi bir yorum yapmadan veya soru sormadan, bana geçmişte benzeri akan bir suyu kullanıp sıradışı algılama başarıları elde ettiğimi anımsattı. Birkaç kez sanrısal bitkilerin üzerimde yarattığı etkiler sonucu, Kuzey Meksika'daki evinin arkasındaki sulama kanalına battığımda tecrübe ettiklerimden bahsediyordu.

"Görücülerin, farkındalık hakkında bildiklerini sana anla-

tana kadar sorularını sakla," dedi. "O zaman, sana anlattıklarımı başka bi ışık altında anlayacaksın. Ama önce, usulümüze göre devam edelim."

Yakındaki suya yürüdük ve yassı, meydana çıkmış taşların olduğu bir yer seçti. Orada, suyun amacımıza uygun olarak yeterince sığ olduğunu söyledi.

"Ne olmasını bekliyorsun?" diye sordum etkisi altında olduğum sıkıntılı bir havayla.

"Bilmem. Bildiğim tek şey ne yapmaya çalışacağımız. Aynayı çok dikkatli ama sımsıkı tutacağız. Onu yumuşakça suyun yüzeyine yerleştireceğiz ve sonra dibe insin diye bırakacağız. Sonra dipte onu tutacağız. Kontrol ettim. Orada, parmaklarımızla kazıp aynanın altından sıkıca tutmamıza yetecek kadar balçık var."

Sakince akan suyun ortasında suyun yüzeyi üstündeki yassı bir kayaya çömelmemi ve iki elimle aynanın bir ucundan, neredeyse köşelerinden tutmamı istedi. O da yüzü bana dönük olarak çömeldi ve aynayı benim tuttuğum gibi tuttu. Ayna dibe batsın diye bıraktık ve sonra kollarımızı dirseğimize kadar suya daldırıp, onu yakaladık.

Kendimi düşüncelerden arındırıp aynanın yüzeyine gözümü dikmemi emretti. Defalarca burada işin püf noktasının, hiçbir şey düşünmemek olduğunu söyledi. Israrla aynaya baktım. Sakin akıntı, don Juan ve benim yüzlerimizin yansımasını hafifçe karıştırıyordu. Gözümü birkaç dakika aynaya diktikten sonra, aynada onun ve benim yüz imgelerimiz daha belirginleşmiş gibi geldi bana. Aynanın da boyutları büyüyüp neredeyse bir metre kare olmuşa benziyordu. Akıntı durmuş ve ayna sanki suyun üstündeymiş gibi duru görünüyordu. Daha da garibi yansımalarımızın netliğiydi. Sanki suratıma, boyut değil fakat odaklanma olarak büyüteçle bakılır gibiydi. Alın derimin gözeneklerini görebiliyordum.

Don Juan, sakince kendi gözlerime ya da onunkilere gözlerimi dikmememi, bakışlarımı yansımalarımızın herhangi bir parçası üzerinde odaklamadan gezdirmemi fısıldadı.

"Gözünü dikmeden bakışını sabitle!" diye kuvvetli bir fısıltıyla üst üste emretti.

Söylediğini, belirgin karşıtlığını zihnimde tartmak için duraksamadan yaptım. O an içimde bir şey o aynada yakalandı ve karşıtlık anlam kazandı. 'Gözlerini dikmeden bakışlarını sabitlemek mümkün' diye düşündüm ve bu düşünce kafamda oluştuğu an, don Juan ve benimkinin yanında bir kafa daha görünüverdi. Aynanın aşağı tarafında, benim soluma doğruydu.

Tüm vücudum sarsıldı. Don Juan sakinleşmemi, korku veya şaşkınlık göstermememi fısıldadı. Tekrar, yeni gelene gözlerimi dikmeden dikkatlice bakmamı emretti. Soluklanıp, aynayı bırakmamak için inanılmaz bir çaba harcıyordum. Vücudum, baştan ayağa titriyordu. Don Juan, tekrar kendimi toplamamı fısıldadı. Omzuyla defalarca dürttü beni.

Yavaş yavaş korkumu denetleyebildim. Üçüncü kafaya dikkatlice baktım ve zamanla bunun bir insan ya da hayvan kafası olmadığının ayırdına vardım. Aslında, bu bir kafa bile değildi. İçsel değişkenliği olmayan bir şekildi. Bu düşünce aklıma geldiğinde, anında bunu düşünenin ben olmadığımın ayırdına vardım. Ayrımsamam da bir düşünce değildi. Dehşet bir endişe anı geçirdim ve sonra kavranmaz bir şeyi anladım. Düşünceler kulağımda bir sesti!

"*Görüyorum*!" diye İngilizce bağırdım, ama hiç ses yoktu. "Evet, *görüyorsun*," dedi kulağımdaki ses İspanyolca.

Kendimden büyük bir kuvvetin kapanına kısıldığımı hissettim. Acı hatta ıstırap duymuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bir şüphe kırıntısı duymadan, ses öyle söylediği için istenç ve dayanıklılıkla bu güçten kurtulamayacağımı biliyordum. Ölmekte olduğumu anladım. Otomatik olarak don Juan'a bakmak için gözlerimi kaldırdım ve gözlerimizin buluştuğu an, kuvvet beni bıraktı. Özgürdüm. Don Juan, nelerden geçtiğimi tam olarak bilirmiş gibi bana gülümsüyordu.

Ayağa kalktığımın ayırdına vardım. Don Juan, suyunu akıtmak için aynayı köşesinden tutuyordu.

Sessizce eve doğru yürüdük.

"Eski Toltecler, bulgularından büyülenmişlerdi," dedi don Juan.

"Neden olduğunu anlayabiliyorum," dedim.

"Ben de," diye karşılık verdi don Juan.

Beni içine almış olan kuvvet öyle güçlüydü ki, saatler sonrasına kadar konuşmamı, hatta düşünmemi olanaksızlaştırdı. Beni, tamamıyla irade dışı dondurmuştu. Ve buzlarım zamanla azar azar çözülüp eridi.

"Kendi isteğimizle herhangi bir müdahalede bulunmadan," diye devam etti don Juan, "bu eski Toltec tekniği, senin için iki kısma bölündü. Birinci bölüm, senin ne olup bittiğine alışman içindi sadece. İkincisinde, eski görücülerin peşine düştüğü şeyi başarmaya çalışacağız."

"Gerçekten orada ne oldu, don Juan?" diye sordum.

"İki yorum var. Sana önce eski görücülerin yorumunu anlatayım. Onlar, suya daldırılan parlak bi nesnenin yansıyan yüzünün suyun erkini arttırdığını düşündüler. Onlar, su kütlesine bakarlardı ve yansıyan yüzey, işlemlerini hızlandırmaya yardımcı olurdu. Onlar, gözlerimizin bilinmeyene girişin anahtarı olduğuna inandılar; suya bakarak, gözlerin yolu açmasını sağlıyorlardı."

Eski görücülerin suyun ıslaklığının sadece nemlendirip ıslattığını fakat suyun akışkanlığının devindirdiğini gözlemlediklerini söyledi. Altımızdaki diğer katmanları araştırmak için aktığını, zannetmişler. Suyun bize sadece yaşam için değil alttaki diğer katmanlara bir bağ, bir yol olarak verildiğine inanmışlar."

"Altta çok katman var mı?" diye sordum.

"Eski görücüler, yedi kat saymışlardı," diye yanıtladı.

"Sen kendin de biliyor musun onları, don Juan?"

"Ben, yeni dönem görücülerdenim ve bunun için görüşüm farklı," dedi. "Ben sadece sana eski görücülerin ne yaptığını gösteriyor ve neye inandıklarını söylüyorum."

Kendi görüşlerinin farklı olmasının eski görücülerin uy-

gulamalarının geçersiz olduğu anlamına gelmediğini belirtti; onların yorumu yanlıştı, ama doğrularının onlar için uygulamalı değeri vardı. Su uygulamaları sırasında, suyun akışkanlığını kullanarak bizim yaşadığımız katmandan alttaki herhangi yedi katmandan birine ya da olduğumuz katmanda su boyunca istenilen yöne bedenen gidilebileceğinden emin oldular. Buna göre, bizim katımızda bir yerden bir yere gitmek için akan suyu ve derinlere gitmek için de derin göl sularını veya su kuyularındaki suları kullandılar.

"Sana gösterdiğim tekniği kullanırken iki şeyin peşindeydiler," diye sürdürdü konuşmasını. "Bi taraftan, suyun akışkanlığını hemen alttaki ilk katmana gitmek için kullandılar. Diğer taraftan, onu bu ilk katmandaki canlı varlıklarla yüz yüze buluşmak için kullandılar. Aynadaki o kafa gibi şekil bize göz atmaya gelen o yaratıklardan biriydi."

"O zaman sahiden varlar!" diye hayretle bağırdım.

"Kesinlikle öyle," diye karşılık verdi.

Eski görücülerin, usullerine yapışıp kalmalarındaki hatalı ısrarlarından zarar gördüğünü söyledi, ama buldukları her ne ise geçerliymiş. Onlar, o yaratıklardan biriyle buluşmanın en emin yolunun bir su kütlesi kanalıyla olduğunu bulgulamışlar. Suyun hacmi hiç fark etmiyormuş; bir okyanus ya da bir küçük göl aynı amaca hizmet edebilirmiş. Kendisi, ıslanmaktan nefret ettiği için ufak bir akarsu seçmiş. Aynı sonuçları bir göl veya büyük bir nehirde de alabilirmişiz.

"Diğer yaşam, insanlar çağırınca neler olduğunu *görmek* için geliyor," diye devam etti don Juan. "Bu Toltec tekniği, onların kapılarını tıklatmak gibi. Eski görücüler, suyun dibindeki bu parlak yüzeyin bi yem ve bi pencere gibi iş gördüğünü söyler. Böylece insanlar ve o yaratıklar pencerede buluşurlar."

"Bana, orda olan bu muydu?" diye sordum.

"Eski görücüler, senin suyun erki ve ilk katın kuvvetine ilaveten penceredeki yaratığın manyetik etkisiyle çekildiğini söyleyebilirler."

"Ama kulağımda ölmekte olduğumu söyleyen bir ses duydum," dedim.

"Ses haklıydı. Ölüyordun ve orada olmasaydım öyle olurdu. Toltec tekniklerini uygulamanın tehlikesi budur. Aşırı etkin fakat çoğu zaman öldürücüdürler."

Ona dehşete düştüğümü itiraf etmekten utandığımı söyledim. Önceki gün şekli aynada *görmek* ve o beni kaplayan kuvveti etrafımda hissetmek bana çok fazla şey kanıtlamıştı.

"Seni telaşlandırmak istemem," dedi, "ama sana daha hiçbi şey olmadı. Eğer bana olan şey sana olacaklara yol gösterecekse, en iyisi sen kendini hayatının şokuna hazırla. Şimdi kendi kendine titremen, yarın korkudan ölmenden iyidir."

Korkudan o kadar dehşete düştüm ki aklıma gelen soruları bile seslendiremedim. Yutkunmakta zorlanıyordum. Don Juan öksürüklerle kesilene dek güldü. Suratı morardı. Sesim yerine geldiğinde, sorularımın her biri yeni bir kahkaha fırtınası başlattı.

"Tüm bunların benim için ne kadar komik olduğunu bilemezsin," dedi sonunda. "Sana gülmüyorum. Bu duruma gülüyorum... Velinimetim benim de aynı deneyimden geçmemi sağlamıştı ve sana bakarken kendimi *görmeme* engel olamıyorum."

Ona midemin bulandığını söyledim. Bana bunun normal, korkmanın doğal olduğunu ve korkuyu denetlemenin yanlış ve anlamsız olduğunu söyledi. Eski görücüler korkudan panik olmaları gerekirken, korkularını bastırma duygusuna tutsak olmuşlar. Yaptıkları işi durdurmak ya da rahatlatan birikimlerini terk etmek istemediklerinden bunun yerine korkularını denetlemişler.

"Aynayla başka ne yapacağız?" diye sordum.

"O ayna, seninle dün sırf baktığın yaratığın, yüz yüze buluşması için kullanılacak."

"Yüz yüze buluşmada ne olur?"

"Bi tür yaşamın, insan cinsinin, bi başka yaşam türüyle karşılaşmasıdır. Eski görücüler bu durum, suyun akışkanlı-

ğının ilk katından bi yaratıkla insanın buluşması derler."

Eski görücülerin, altımızdaki yedi katı, suyun akışkanlığının katmanları saydıklarını açıkladı. Onlar için bir kaynağın, söylenemez önemi varmış çünkü bu durumda suyun akışkanlığının tersine döndürüldüğünü ve derinden yüzeye gittiğini düşünüyorlarmış. Bunu, diğer yaşam türlerinin başka düzlemlerden bize bakıp, bizi incelemeye gelmeleri için bi araç olarak kabul ediyorlarmış.

"Bu bakımdan eski görücüler yanılmıyordu," diye devam etti. "Tam on ikiden vurmuşlardı. Yeni görücülerin dost dediği varlıklar su kuyuları etrafında görülürler."

"Aynadaki yaratık bir dost muydu?" diye sordum.

"Tabii ki. Ama kullanılabilecek bi tane değil. Geçmişte sana tanıttığım dost geleneği doğrudan eski görücülerden gelir. Dostlarla mucizevi işler yaptılar ama kendileri gibi insan olan gerçek düşmanları geldiğinde yaptıklarının hiçbi değeri kalmadı."

"O yaratıklar dost olduğuna göre, çok tehlikelidirler," dedim.

"Biz insanlar kadar tehlikeliler, ne daha çok ne de az."

"Bizi öldürebilirler mi?"

"Doğrudan öldüremezler ama kesinlikle korkudan ölmemize sebep olabilirler. Sınırları kendi kendilerine geçebilirler ya da sadece pencereye gelirler. Şu ana kadar anlamış olabileceğin gibi, eski Toltecler de pencerede durmadılar. Ötesine geçmek için tuhaf yollar buldular."

Tekniğin ikinci uygulaması, benim rahatlayıp iç karmaşamı durdurmamın iki kat daha uzun sürmesi dışında, tamamıyla ilki gibi geçti. Bu olduğunda, don Juan ve benim yüzlerimizin yansıması anında durulaştı. Onunkinden benimkine belki bir saat boyunca baktım. Dostun her an görünmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Boynum ağrıyordu. Sırtım tutulmuş, bacaklarım hissizleşmişti. Kayanın üstüne diz çöküp sırtımın ağrısını biraz geçirmek istiyordum. Don Juan,

dost belirdiği anda rahatsızlığımın kaybolacağını fısıldadı.

Tamamıyla haklıydı. Aynanın köşesinde yuvarlak bir şeklin görünmesine tanık olmanın şoku, tüm rahatsızlığımı dağıttı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

"Rahatla ve bakışını herhangi bi şeye bi an bile olsa odaklama," diye cevapladı. "Aynada görünen her şeyi izle. Gözlerini dikmeden dikkatlice bak."

Söylediklerini yerine getirdim. Aynanın içinde kalan her şeye kısa bir bakış attım. Kulağımda garip bir vızıldama vardı. Don Juan alışılmadık bir kuvvet tarafından sarıldığımı hissedersem, bakışlarımı saat yönünde yuvarlamamı fısıldadı; fakat hiçbir şartla kafamı kaldırıp ona bakmamamı üstüne basarak söyledi.

Bir an sonra aynanın bizim suratlarımız ve yuvarlak şekilden fazlasını yansıttığını fark ettim. Yüzeyi kararmıştı. Yoğun mor bir ışığın lekeleri görünüyordu. Gittikçe büyüdüler. Simsiyah lekeler de vardı. Sonra, *gördüğüm* şey ay ışığında bir gece bulutlu gökyüzünün yamyassı bir resmi gibi bir şeye dönüştü. Birdenbire, tüm yüzey sanki hareket eden bir resimmiş gibi odağa yaklaştı. Yeni görüntü, derinliklerin üç boyutlu nefes kesen bir görüntüsüydü.

Benim için bu görüntünün görkemli çekiciliğiyle savaşmanın kesinlikle olanaksız olduğunu biliyordum. Beni içine çekmeye başladı.

Don Juan, kuvvetle, canımı kurtarmak uğruna gözlerimi yuvarlamamı fısıldadı. Hareket anında rahatlama yarattı. Yeniden bizim ve dostun yansımalarını ayırt edebiliyordum. Sonra dost kayboluverdi ve aynanın diğer yanında tekrar göründü.

Don Juan tüm gücümle aynaya asılmamı emretti. Sakin olmam ve ani bir harekette bulunmamam için uyardı.

"Ne olacak?" diye fısıldadım.

"Dost, çıkıp gelmeye çalışacak," diye yanıtladı.

Bunu söyler söylemez güçlü bir çekiş hissettim. Bir

şey kollarımı birdenbire çekti. Çekiş aynanın altındandı. Çerçevenin her noktasına eşit baskı yaratan bir emiş gücü gibiydi.

"Aynayı sıkıca tut ama sakın kırma," diye emretti don Juan. "Emmeye karşı koy. Dostun aynayı çok derine batırmasına izin verme."

Üzerimizdeki aşağı çeken kuvvet muazzamdı. Parmaklarımın kırılacağını veya dipteki taşlardan paramparça olacağını hissediyordum. Bir noktada, don Juan ve ben, dengemizi kaybettik ve yassı kayalardan akarsuyun içine indik. Su bayağı sığdı ama dostun aynanın çerçevesi çevresindeki çalkalaması sanki büyük bir ırmaktaymışız kadar korkunçtu. Su ayaklarımızın etrafında delice girdaplar yapıyordu ama aynadaki imgelere bir şey olmuyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı don Juan. "İşte geliyor!"

Çekme, alttan gelen bir itmeye dönüştü. Bir şey aynanın kenarını yakalıyordu; bizim tuttuğumuz çerçevenin dışından değil, camın içinden. Cam yüzeyi sanki açık bir pencereydi ve bir şey veya biri içinden tırmanıyordu.

Don Juan ve ben umutsuzca karşı koyuyorduk; ya aynayı yukarı çekildiğinde itiyor ya da aşağı doğru çekildiğinde yukarıya kaldırıyorduk. İki büklüm halde, orijinal yerimizden akıntı yönünde aşağıya doğru yavaşça hareket ediyorduk. Su daha derin ve dip kaygan taşlarla kaplıydı.

"Hadi aynayı sudan çıkartalım da onu sallayıp sıyıralım," dedi don Juan sert bir sesle.

Gürültülü çalkalanma sürekli devam etti. Sanki koskoca bir balığı çıplak ellerimizle yakalamıştık ve çevrede çılgınca yüzüyordu.

Bana öyle geldi ki, ayna aslında bir kuluçkaydı. Garip bir şekil, gerçekten de yumurta gibi içinden çıkmaya çalışıyordu. Kuluçkanın kenarına muazzam bir ağırlıkla dayanıyordu ve don Juan'la benim suratımızın yansımasını yerinden oynatacak kadar büyüktü. Artık bizi *göremiyordum*. Sadece kendini yukarı itmeye çalışan bir cismi ayırt edebiliyordum.

Ayna artık dipte yatmıyordu. Parmaklarım kayalara bastırılmıyordu. Ayna orta derinlikteydi, dostun ve bizim birbirine karşı koyan kuvvetlerimizle duruyordu. Don Juan, ellerini aynanın altına yayacağını ve hızla onları yakalayıp kollarımızı birleştirerek aynayı manivela gibi alttan kaldırmamızı söyledi. Bıraktığında, ayna yana doğru eğildi. Hızla ellerine uzandım ama altta hiçbir şey yoktu. Kararsızlığım biraz uzun sürdü ve ayna ellerimden uçtu.

"Yakala onu! Yakala onu!" diye bağırdı don Juan.

Aynayı tam kayalara düşecekken yakaladım. Sudan çıkardım, ama yeterince hızlı değildim. Su, yapışkan gibiydi. Ben aynayı dışarı çekerken ağır lastiğimsi bir cismin parçasını da çektim ki o da aynayı ellerimden geri suya çekti.

Don Juan, olağanüstü bir çeviklikle, aynayı yakaladı ve kolaylıkla kenarından çekip çıkardı.

Hayatımda hiç böyle bir melankoli krizine tutulmamıştım. Belirgin bir dayanağı olmayan bir hüzündü bu; aynada gördüğüm derinliklerin anısına bağlıyordum. İçimdeki duygu o derinlikler için acı bir hasret ile onların dondurucu yalnızlığının keskin korkusunun karışımıydı.

Don Juan, savaşçının yaşamında, ortada bir neden olmadan hüzünlenmenin gayet doğal olduğunu belirtti. Görücülere göre , bilinenin sınırlarının kırıldığı yerde parlak yumurta, bir enerji alanı olarak son varış noktasını, duyumsarmış. Kozanın dışındaki sonsuzluğa esaslı bir bakış, mevcudiyet keyfinin bozulması için yeterliymiş. Sonucundaki melankoli, bazen o kadar yoğun olurmuş ki ölüme neden olabilirmiş.

Melankoliden kurtulmanın en iyi yolunun onunla dalga geçmek olduğunu söyledi. Alaylı bir tonla, ilk dikkatimin, dostla temasımda bozulan düzeni onarmak için elinden geleni yaptığını izah etti. Mantık yoluyla onarılamadığından, ilk dikkatim tüm gücünü hüzne odaklayarak yapıyordu bunu.

Ona, yine de bunun melankolinin var olduğu gerçeğini değiştirmeyeceğini söyledim. Buna anlayış göstermek, keyif-

siz ve kederli olmak, o derinlikleri anımsadığımdaki yalnızlık hissinin parçaları değildi.

"Sonunda bi şey içine işlemeye başlıyor," dedi. "Haklısın. Sonsuzluktan daha yalnız bi şey yoktur. Ve bizim için insan olmaktan daha rahat bi şey yoktur. Bu da aslında başka bi çelişki -insan nasıl hem insanlık bağlarını koruyup hem de tamamıyla mutlulukla ve amaçlı olarak sonsuzluğun mutlak yalnızlığına atılabilir? Bu bilmeceyi çözdüğünde sonuncu yolculuğuna hazır olacaksın."

O zaman, hüznümün sebebini kesinlikle anlayabildim. Bu unutup bir daha ayırdına varana kadar tekrar eden bir histi bende: aynada yansımış gördüğüm kendi-içindeki-şeyin enginliğine karşılık insanlığın cezalandırıcılığı.

"İnsanlar gerçekten bir hiç, don Juan," dedim.

"Kesinlikle ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Tabii, biz hiçiz, ama bu kesin bir meydan okuyuşun da temeli, biz hiçler sahiden sonsuzluğun yalnızlığıyla yüz yüze gelebiliriz."

Konuyu bir anda kesip değiştirdi, ağzım gelecek sorumu söylemek üzereyken açık kalmıştı. Dostla dalaşımızı tartışmaya başladı. Her şeyden önce, dostla uğraşımız bir şaka değildi. Ölüm kalım meselesi değildi belki ama bir piknik de değildi.

"O tekniği seçtim," diye sürdürdü, "çünkü velinimetim bana onu göstermişti. Ondan bana eski görücülerin tekniğinin bir örneğini vermesini istediğimde neredeyse gülmekten kasıkları çatlamıştı: ricam ona o kadar kendi deneyimini anımsatmış ki. Onun velinimeti, nagual Elias da ona tekniğin sert bi uygulamasını yapmıştı."

Don Juan, kendisi aynanın çerçevesini tahtadan yaptığı için benden de aynı şeyi istemesi gerektiğini ama velinimetininki de öyle olduğundan çerçeve daha dayanıklı olursa ne olacağını merak ettiğini söyledi. Her ikisinin de çerçeveleri kırılmıştı ve ikisinde de dost çıkıp gelmişti.

Kendi dalaşı sırasında dost çerçeveyi parçalamıştı. O ve velinimeti, ayna suya batıp dost içinden çıkarken, tahtanın iki

parçasının kenarından tutup kalakalmışlardı.

Velinimeti onları ne tür bir belanın beklediğini biliyormuş. Aynadaki yansımalarında dostlar esasında korkutucu değillermiş çünkü onlar sadece bir şekil, bir tür kütle olarak görülürlermiş. Ama dışarı çıktıklarında, sahiden korkunç görünmelerinin yanı sıra başa fena bela olurlarmış. Dostlar bir kere kendi katlarından çıktı mı geri dönmeleri de çok zormuş. Bunun aynısı, insan için de geçerliymiş. Görücüler, o yaratıkların katına girmeye cüret ettikleri takdirde, büyük olasılıkla onlardan bir daha hiç haber alınmazmış.

"Benim aynam, dostun kuvvetiyle paramparça olmuştu," dedi. "Artık pencere yoktu, dost geri dönemezdi, böylece benim arkamdan geldi. Gerçekten yuvarlanarak arkamdan kovaladı beni. Elim ayağıma dolaşmış, son hız kaçıp korkuyla bağırıyordum. Cin çarpmış gibi aşağı yukarı koşuşturuyordum. Tüm bu zaman boyunca dost bi metre bile uzağımda değildi."

Don Juan, velinimetinin onun arkasından koştuğunu söyledi, ama çok yaşlı olduğundan yeterince hızlı hareket edemiyormuş; yine de don Juan'a geriye dönüş yapmasını söylemeyi akıl etmiş de, o da bu şekilde dosttan kurtulmak için önlem alabilmiş. Bağırarak, bir ateş yakacağını ve her şey hazır olana kadar don Juan'ın daireler çizerek koşmasını söylemiş. Don Juan korkudan delirmiş halde bir tepe etrafında koşarken kuru dallar toplamaya gitmiş.

Don Juan döne döne koşarken, velinimetinin bütün bunlardan hoşlandığı düşüncesinin aklına geldiğini itiraf etti. Velinimetinin, akla gelebilecek her durumdan tad alabilecek bir savaşçı olduğunu biliyormuş. Bundan neden almasınmış ki? Bir an için velinimetine o denli kızmış ki dost onu kovalamayı bırakmış ve don Juan kesin bir dille velinimetini kötü niyetlilikle suçlamış. Velinimeti cevap vermemiş ama don Juan'ın arkasından ikisinin üzerine karaltısı çöken dosta bakıp hakiki bir dehşet ifadesi takınmış. Don Juan bütün kızgınlığını unutup tekrar dönerek koşmaya başlamış.

"Velinimetim, sahiden şeytani bi ihtiyar adamdı," dedi

don Juan gülerek." O içinden gülmesini öğrenmişti. Suratından hiç belli olmazdı, ağlıyormuş gibi ya da öfkeden çıldırmış gibi davranabilirdi ama aslında gülerdi. O gün, dost beni döne döne kovalarken, velinimetim orada durup kendini suçlamalarıma karşı savundu. Uzun konuşmasının kısa parçalarını önünden her koşarak geçişimde duyuyordum. Bu bittiğinde başka bi uzun konuşmanın parçalarını duydum; bi sürü odun toplaması gerektiğini, dostun büyük olduğunu, ateşin dost kadar büyük olması gerektiğini, bu manevranın işe yaramayabileceğini söylüyordu.

"Sadece çıldırtan korkum devam ettirdi beni. Sonunda, yorgunluktan ölmek üzere olduğumun ayırdına vardı; ateşi yaktı ve alevlerle beni dosttan korudu."

Don Juan ateşin yanında tüm gece kaldıklarını söyledi. En kötü zamanı velinimeti biraz daha kuru dal aramak için uzaklaşıp onu yalnız bıraktığında geçirmiş. O kadar korkmuş ki Tanrı'ya bilgi yolunu bırakıp bir çiftçi olacağı sözünü vermiş.

"Sabah, tüm erkemi tükettikten sonra dost beni ateşe sürmeyi başardı ve bayağı kötü yandım," diye ekledi don Juan.

"Dosta ne oldu?" diye sordum.

"Velinimetim, ona ne olduğundan bana hiç söz etmedi," diye yanıtladı. "Ama hala amaçsızca ortalarda dolanıp geriye dönmek için bi yol aradığı hissi içindeyim."

"Tanrı'ya verdiğin söze ne oldu?"

"Velinimetim, üzülmememi iyi bi söz verdiğimi ama henüz böyle bi sözü duyacak kimse olmadığını, çünkü Tanrı'nın varolmadığını, söyledi. Olan her şey Kartal'ın yayılımlarıydı ve onlara söz vermeye olanak yoktu."

"Dost seni yakalasaydı ne olabilirdi?" diye sordum.

"Korkudan ölebilirdim," dedi. "Yakalanmanın neye sebep olacağını bilseydim beni yakalamasına izin verirdim. O zamanlar pervasız bi adamdım. Bi dost seni yakaladığında ya kalp krizi geçirip ölür ya da onunla güreşirsin. Sahte bi vahşilikle bi anlık dalaştan sonra dostun erkesi zayıflar. Dostun

bize yapabileceği hiçbi şey yoktur veya tam tersi. Bi boşlukla ayrılırız."

"Eski görücüler, dostun erkesinin yavaş yavaş azalmaya başladığı anda erkini insana teslim ettiğine inanırlardı. Erk, inanamıyorum! Eski görücülerin dostları, her yanlarından fışkırıyordu ve dostlarının erkinin hiçbi anlamı yoktu."

Don Juan, bir kere daha bu karışıklığı düzeltmenin yeni görücülere düştüğünü açıkladı. Onlar, tek aslolan şeyin kusursuzluk olduğunu bulgulamışlar, yani bağımsızlaşmış erke. Eski görücüler arasında gerçekten de bazıları dostları tarafından kurtarılmışlar ama bu dostun erkinin korumasıyla değil; daha çok, o insanların kusursuzluklarının, diğer yaşam türlerinin erkesini kullanmasına olanak tanımasındanmış.

Yeni görücüler, aynı zamanda, dostlar hakkındaki en önemli şeyi bulgulamışlar: onları insanlara neyin yararsız veya yararlı yaptığını. Yararsız dostlar ki bunlardan sayılamayacak kadar varmış, içinde bizim içimizdekilere eş yayılımları bulunmayanlarmış. Bizden farklılıkları nedeniyle tamamıyla kullanılamazlarmış. Diğer dostlar ki sayıları oldukça azmış, bize yakınlarmış, yani arada bizimkilere denk düşen bazı yayılımlara sahiplermiş.

"Bu tür, insan tarafından nasıl kullanılıyor?" diye sordum.

" 'Kullanmak' yerine başka bi kelime bulmalıyız." diye cevapladı. "Görücülerle bu tür dostlar arasında olanlar, adil bi erke değiş-tokuşudur bence."

"Bu değiş-tokuş nasıl olur?" diye sordum.

"Birbirine eş yayılımlar sayesinde," dedi. "Bu yayılımlar, tabii ki insanın sol yan farkındalığındadır; sıradan insanın hiç kullanmadığı yanda. Bu nedenle, dostlar sağ yan farkındalığının ya da mantığın tamamıyla dışında bırakılmıştır."

Birbirine eş yayılımların ikisine de ortak bir alan verdiğini söyledi. Sonra, alışkanlıkla, daha derin bir bağ kuruluyormuş ki bu iki yaşam türünün de çıkarına oluyormuş. Görücüler, dostun dünyevi olmayan aydınlık ve hassasiyetinin peşindeymiş; onlardan şahane gözcü ve koruyucu olurmuş. Dost-

lar, insanın daha büyük olan erke alanının peşindeymiş ve hatta onunla kendilerini maddeleştirebilirlermiş bile.

Beni, deneyimli görücülerin bu eş yayılımlarla hepsini odaklayana kadar oynadıkları konusunda temin etti; değiş-tokuş o zaman oluyordu. Eski görücüler bu işlemi anlamamışlar ve benim de aynada gördüğüm derinlere inmek için karmaşık bakma teknikleri geliştirmişler.

"Eski görücülerin, aşağı inmelerine yardımcı olan detaylı bi aletleri vardı," diye sürdürdü. "Belleri etrafına bağladıkları özel sicimli bi ipti bu. Tıpa gibi göbeğe yerleştirilen yumuşak reçineye batırılmış bi ucu vardı. Görücülerin bi ya da bikaç yardımcısı olurdu; onlar dikkatli bakıp kaybolduklarında, ipinden tutarlardı. Tabii ki derin, duru bi gölet veya göldeki yansımaya dosdoğru bakmak bizim aynayla yaptığımızla karşılaştırılamayacak kadar hayrete düşürücü ve tehlikelidir."

"Ama sahiden bedenleriyle mi dibe indiler?" diye sordum.

"İnsanların, özellikle farkındalıklarını denetlerlerse, neler yapabileceklerine şaşarsın," diye yanıtladı. "Eski görücüler hataliydı. Derinlere yaptıkları gezintilerde mucizevi şeyler buldular. Dostlarla karşılaşmak onlar için rutindi."

"Tabii şimdiye kadar, derinler dememin lafın gelişi olduğunu ayırt etmişsindir. Derinler yoktur sadece farkındalığın idare edilmesi vardır. Maalesef eski görücüler bunun ayırdına hiç varamadılar."

Don Juan'a dostla ilgili kişisel deneyimim ve dostun sudaki çalkalama gücünden kaynaklanan göreceli intibama dayanarak dostları çok saldırgan bulduğumu söyledim.

"Pek değil," dedi. "Saldırgan olacak yeterli erkeleri olmadığından değil ama daha çok farklı türde erkeleri olmasından. Onlar daha çok elektrik akımı gibiler. Organik varlıklarsa daha çok ısı dalgaları gibidir."

"Ama neden seni o kadar zaman kovaladı?" diye sordum.

"Bu sır değil ki," dedi. "Onlar duyguların çekiciliğine kapılıyor. Hayvansal korku onları en çok cezbeden şey; onlara

uyan erke türünü açığa çıkarıyor. İçlerindeki yayılımlar hayvansal korkuyla canlanıp toparlanıyor. Benim korkumun amansızlığından dolayı dost arkamdan geldi veya daha doğrusu korkum dostu yakaladı ve bırakmadı."

Dostların, her şeyden fazla hayvansal korkudan hoşlandıklarını eski görücüler bulmuşlar. Hatta aşırıya giderek insanları amaçlı olarak öldüresiye korkutarak dostlarına yem yapmışlar. Eski görücüler, dostların insani hisleri olduğuna eminmiş ama yeni görücüler bunu başka türlü görmüşler. Onlar, dostların duygularla açığa çıkan erkenin çekiciliğine kapıldığını görmüşler ; sevginin etkisi nefret ve kedere eşitmiş.

Don Juan, o dost için sevgi hissetse de, dostun yine peşinden geleceğini ama kovalamacanın tarzının farklı olacağını ekledi. Ona, eğer korkusunu denetleseydi dostun onu kovalayıp kovalamayacağını sordum. Korkuyu denetlemenin, eski görücülerin bir hilesi olduğunu söyleyerek cevapladı sorumu. Onu parçalara bölüp denetleyecek kadar biliyorlarmış. Dostlarını önce korkularıyla bağlıyor, sonra da korkularını azar azar yem gibi dağıtarak onları kendilerine esir olarak tutuyorlarmış.

"Eski görücüler, korkunç insanlarmış," diye devam etti don Juan. "Geçmiş zaman kullanmamam gerekir -bugün hâlâ korkunçlar. Girişimleri herkesi ve her şeyi idare altına alıp hükmetmek."

"Bugün hâlâ mı, don Juan?" diye sordum, daha fazla açıklamasını umarak.

Gerçekten ölçülemeyecek derecede korkma olanağını kaçırdığımı söyleyerek konuyu değiştirdi. Aynanın çerçevesini katranla sıvama şeklimin suyun camın arkasına akmasını kesinlikle engellediğini söyledi. Bunu, aynayı dostun parçalamasından koruyan sebep sayıyordu.

"Ne fena," dedi. "Bu dostu sevebilirdin. Bu arada, bi önceki gün gelen değildi bu. İkincisi mükemmel derecede yakındı sana."

"Senin de bazı dostların yok mu, don Juan?" diye sordum.

"Bildiğin gibi, ben velinimetimin dostlarına sahibim," dedi. "Onlar için velinimetimin hissettikleriyle aynı şeyi duyduğumu söyleyemem. Sakin, ama tamamıyla ihtiraslı bi adamdı, erkesi dahil sahip olduğu her şeyi savurganlıkla dağıtırdı. Dostlarına bayılırdı. Onun için dostlarının erkesini kullanmalarına izin verip, kendilerini maddeleştirmeleri işten sayılmazdı. Tuhaf bi insan şekli alan bi tanesi bile vardı."

Don Juan, dostlara karşı taraf tutmadığını söyleyerek devam etti. Velinimetinin göğsündeki yara iyileşmeden ona yaptığı gibi onların gerçek tadını bana daha göstererememiş. Bütün bunlar velinimetinin garip bir adam olduğu düşüncesiyle başlamış. Don Juan, ufak bir tiranın kucağından daha yeni kaçmışken, yeni bir tanesinin tuzağına düştüğünden şüpheleniyormuş. Niyeti birkaç günde toparlanmayı bekleyip sonra da yaşlı adam evde yokken kaçmakmış. Ama yaşlı adam düşüncelerini okumuş gibi bir gün gizli bir tonda don Juan'a en kısa zamanda iyileşmesini ve ikisinin, bu zulüm ve ceza çektirenden kaçmalarını fısıldamış. Sonra, korku ve güçsüzlükle titreyip kapıyı savurup açmış yaşlı adam ve canavarımsı balık suratlı bir adam sanki kapı arkasından onları dinlermiş gibi hemen içeri girmiş. Gelen grimsi-yeşil renkteymiş, koca bir kırpılmayan gözü varmış ve kapı kadarmış. Don Juan o kadar şaşırıp korkmuş ki bayılmış ve bu korkunun büyüsünden çıkması seneler sürmüş.

"Dostların sana yararlı mı, don Juan?" diye sordum.

"Bu karar vermesi zor bi şey," dedi. "Bazı yönlerden velinimetimin verdiği dostları seviyorum. Kavranamaz bi sevgi verme yetisindeler. Ama benim için anlaşılmazlar. Kartal'ın yayılımları olan enginliklerde, olur da bi gün yalnız kalırsam, arkadaşlık edebilmeleri için verildiler bana."

7

Birleşim Noktası

Don Juan, dostla dalaşımdan sonra farkındalıkta ustalaşma açıklamalarına birkaç ay ara vermişti. Bir gün yeniden başladı. Bunu tuhaf bir olay başlattı.

Don Juan, Kuzey Meksika'daydı. Akşamüstüydü. Oradaki evine varır varmaz beni ileri farkındalığa kaydırmıştı. Ve bir anda Don Juan'ın yenilenmek amacıyla hep buraya, Sonora'ya geldiğini anımsamıştım. Bir nagualın, lider olarak fevkalade sorumlulukları olduğundan fiziki bir nirengi noktası, sorumlu erkelerinin birleşip beraber aktığı bir yerinin olması gerektiğini açıkladı. Sonora Çölü, onun için böyle bir yerdi.

İleri farkındalığa girerken, evin yarı karanlığında saklanan birinin olduğunu fark etmiştim. Don Juan'a, Genaro'nun onunla olup olmadığını sordum. Yalnız olduğunu, benim fark

ettiğim şeyin evini koruyan bir dost olduğunu, söyledi.

Sonra garip bir hareket yaptı. Şaşırmış ya da dehşete düşmüş gibi suratını çarpıttı. Ve anında odanın kapısında tuhaf, korkutucu yapılı bir adam belirdi. Varlığı beni o denli dehşete düşürdü ki başım döndü. Ve daha kendime gelemeden adam kan dondurucu bir vahşet içinde sendeleyerek bana doğru yöneldi. Kollarımı yakaladığı sırada kendimi bir elektrik akımı çarpmasına tutulmuş gibi hissettim.

Konuşamıyordum, içinden çıkılmaz bir korkuya kapılmıştım. Don Juan bana gülümsüyordu. Mırıldanıp inleyerek aman dilemeye çalışırken daha beter bir çarpılma hissettim.

Adam beni daha sıkı kavrayarak yere, geriye doğru atmayı denedi. Don Juan, sakin bir sesle kendimi toplamamı ve korkumla savaşmak yerine onu kendi haline bırakmamı buyurdu. "Dehşete düşmeden kork," dedi. Yanıma geldi ve çabamı engellemeden tüm konsantrasyonumu bedenimin orta noktasına toplamamı fısıldadı kulağıma.

Yıllar boyunca, bedenimin uzunluğu ve genişliğini ölçmem ve tam olarak orta noktasını belirlemem konusunda ısrar etmişti. Her zaman böyle bir noktanın hepimizin içindeki erkenin gerçek merkezi olduğunu söylemişti.

Dikkatimi bulmuş olduğum orta noktada odakladığımda adam beni bıraktı. O anda insan sandığım şeyin aslında sadece insana benzer bir şey olduğunun farkına vardım. Benim için insan şeklini kaybettiği anda, dost şekilsiz, donuk bir ışık damlasına dönüştü. Uzaklaştı. Bu donuk ışığı takip etmemi sağlayan bir kuvvetle hareket ederek, arkasından gittim.

Don Juan beni durdurdu. Beni nazikçe kapının önüne çıkardı ve bank olarak kullandığı dayanıklı bir sandığın üstüne oturttu.

Bu deneyimden fena halde rahatsız olmuştum, ama beni felç eden korkumun bu denli çabuk ve tamamen geçmesinden daha da rahatsızdım.

Ani ruh hali değişikliğimden söz ettim. Don Juan, değişkenliğimin garip bir yanı olmadığını ve farkındalığın parıltısı

insanın kozasındaki belirli bir eşikten geçtiği andan itibaren korkunun yok olduğunu söyledi.

Açıklamasına başladı. Kısaca, farkındalıkla ilgili konuştuğumuz gerçekleri nesnel bir dünya olmadığı, sadece görücülerin Kartal'ın yayılımları dediği erke alanları evreni olduğu şeklinde özetledi. İnsanların, Kartal'ın yayılımlarından meydana geldiğini ve esasında parlak erke balonları olduğunu; her birimizin bu yayılımların ufak bir parçasını kapsayan bir kozayla sarmalandığını söyledi. Farkındalık, koza dışındaki yayılımların kozamızın içindekilere uyguladığı devamlı baskı sayesinde oluşuyor ve kozamızın içindeki yayılımlar kendilerine uyan dışardaki yayılımlarla birleştiğinde algıyı genişletiyordu.

"Sonraki gerçek, algının," diyerek devam etti, "her birimizin içinde içsel ve dışsal yayılımları seçip birleştirmekle görevli bi birleşim noktası olduğudur. Dünya olarak algıladığımız bu belirli birleştirme, birleşim noktamızın kozamızdaki belirgin yerinin eseridir."

Bunu kavrayabilmem için zaman vererek birkaç kez tekrarladı. Sonra, farkındalıkla ilgili gerçekleri doğrulayabilmem için erke gereksinimim olduğunu söyledi.

"Sana," diyerek sürdürdü, "ufak tiranlarla uğraşmanın görücülerin bi manevrasına olanak tanıdığını anlatmıştım: Bu manevra, birleşim noktasını hareket ettirebilmektir."

Benim dostu algılamamın, birleşim noktamı her zamanki yerinden uzağa hareket ettirdiğim anlamına geldiğini söyledi. Diğer bir deyişle, farkındalık parıltım belirli bir eşiğin ötesine geçmiş, korkum silinmişti. Ve tüm bunlar yeterli erkem olduğu için olmuştu.

O gece daha geç vakitlerde, don Juan'ın sağ yan öğretilerinin bir parçası olarak çevredeki dağlara yaptığımız geziden döndükten sonra, beni tekrar ileri farkındalığa kaydırdı ve açıklamasına devam etti. Birleşim noktasının doğasını tartışmak için, ilk dikkatin bir tartışmasıyla başlayacağını söyledi.

Yeni görücüler, ilk dikkatin nasıl işlediğinin fark edilmeyen yollarına bakmışlar ve bunu başkalarına açıklamaya çalışırken farkındalığın gerçekleri hakkında bir dizge icat etmişler. Bana söylediğine göre her görücü açıklamalara meraklı değilmiş. Örneğin, velinimeti nagual Julian açıklamalara hiç aldırmazmış. Ama nagual Julian'ın velinimeti, don Juan'ın tanışmak şerefine eriştiği nagual Elias aldırırmış. O da Nagual Elias'ın ayrıntılı, uzun açıklamaları, nagual Julian'ın bölük pörçük açıklamaları ve bunların arasında kendi *gördükleri* ile bu gerçekleri anlar ve doğrular bi hale gelmiş.

Don Juan kendi kişisel dikkatimizin algıladığımız dünyayı odağa getirmesi için insanın farkındalığının yer aldığı dar yayılım bandında belirli yayılımlara ağırlık vermesi gerektiğini açıkladı. Boşta kalan yayılımlar hala ulaşabileceğimiz bir yerde ama uyuşuk, hayatımız boyunca bize bilinmez kalırmış.

Yeni görücüler, vurgulanan yayılımlara *sağ yan, olağan farkındalık, tonal, bu dünya, bilinen, ilk dikkat* derlermiş. Sıradan insansa buna *gerçeklik, mantıksallık, sağduyu* dermiş.

Vurgulanan yayılımlar, insanın farkındalık bandının büyük bir kısmını, fakat insanın kozası içindeki tüm tayfın çok az bir kısmını oluştururmuş. İnsan bandındaki dikkate alınmayan yayılımlar bir çeşit bilinmeyene önsöz olarak düşünülürmüş. Bilinmeyen de, kalan yayılımlar, insan bandının bir parçası olmayan ve hiçbir zaman vurgulanmayan yayılımlarmış. Görücüler onlara *sol yan farkındalığı, nagual, diğer dünya, bilinmeyen, ikinci dikkat* derlermiş.

"Bu belirli yayılımları vurgulama işlemi," diye devam etti don Juan, "eski görücüler tarafından keşfedilip uygulandı. Onlar, bi nagual erkek ya da nagual kadının, fazladan gücü olduğundan vurgulamanın itme yoluyla harekete geçirilerek alışılmış yayılımlardan başka tarafa, yakınındakilere aktarılabileceğinin ayırdına vardılar. Bu itiş, nagual vuruşu olarak bilinir."

Don Juan, bu değişimin eski görücüler tarafından uygulamada çömezleri esir tutmak için kullanıldığını söyledi. Bu

vuruşla, çömezlerinin ileri, keskin, hassas farkındalık durumuna girmesini sağlıyorlarmış; o arada onlar ellerinden bir şey gelmezcesine uysalken, eski görücüler, aynı öğretmenleri gibi, onları meşum insanlara çeviren hatalı teknikler öğretiyorlarmış.

Yeni görücüler aynı teknikleri bayağı amaçlar yerine çömezlerine insanın olanaklarını öğretip kılavuzluk etmek için kullanmış.

Don Juan, nagual vuruşunun tam yerine, birleşim noktasının üstüne yapılması gerektiğini ve bunun insandan insana azıcık değiştiğini söyledi. Ayrıca, bu vuruş *gören* bir nagual tarafından yerine getirilmeliymiş. Bir nagualın kuvvetine sahip olup görmemekle , *görüp* de nagual kuvvetine sahip olmamak aynı kertede yararsızmış. Her iki durumda sonuç sadece bir vuruşmuş. Bir görücü belli noktaya tekrar tekrar farkındalığı hareket ettirme kuvveti olmadan vurabilir ve görmeyen bir nagual bu noktaya isabetli vuramazmış.

Eski görücülerin, birleşim noktasının fiziksel bedende olmadığını keşfettiklerini de söyledi, bu nokta kozanın kendisinde, parlak kabuktaymış. Nagual, burayı yoğun parlaklığından belirler ve vurmak yerine daha çok itermiş. Bu itiş kuvveti, kozada bir göçük yaratır ve bu da sağ kürek kemiğinde, akciğerdeki bütün havayı boşaltan bir darbe gibi hissedilirmiş.

"Farklı göçük türleri mi vardır?" diye sordum.

"Sadece iki tane," diye cevap verdi. "Bi tanesi içbükey ve diğeri yarıktır; ikisinin ayrı etkisi vardır. İçbükeylik geçici bi özelliktir ve geçici bi değişim doğurur ama yarık kozanın esaslı ve kalıcı bi özelliğidir ve devamlı bi kayışa neden olur."

Don Juan genellikle, öz-yansımayla sertleşen parlak kozanın nagualin vuruşundan hiç etkilenmediğini söyledi. Ne var ki, bazen insanın kozası çok yumuşak olurmuş ve en ufak kuvvet, boyu ufak bir çöküşten bütün kozanın üçte biri büyüklüğünde; veya kozanın yumurtamsı kabuğunun tüm ge-

nişliğince veya boylu boyunca kasemsi bir yarığa sebep olup kozanın kendi üstüne kıvrılmış gibi görünmesine neden olurmuş.

Bazı saydam kabuklar, çökmeden sonra hemen eski şekillerine dönermiş. Diğerleri, saatlerce hatta günlerce göçük kalır ancak yeniden kendi eski hallerine dönermiş. Yine diğerleri sert, nüfuz edilemeyen göçmeler alıp, nagualin parlak kozadaki o alanı eski haline döndürmesi için bir başka vuruş yapmasına gerek duyarmış. Ve çok az bazıları da bir kere o göçüğü aldılar mı bir daha kaybetmezmiş; nagual kaç kere vurursa vursun tekrar eski yumurtamsı şekillerine dönmezlermiş.

Don Juan, göçüğün ilk dikkati, farkındalığın parıltısının yerini değiştirerek etkilediğini söyledi. Göçük, parlak kabuğun içindeki yayılımlara baskı yapar ve görücüler de ilk dikkatin bu baskının kuvveti altında vurgusunu nasıl kaydırdığına tanık olurlarmış. Göçük, kozanın içindeki Kartal yayılımlarının yerini değiştirerek farkındalığın parıltısının ilk dikkatin normalde ulaşılmaz alanlarındaki yayılımlara ulaşmasını sağlarmış.

Ona, farkındalığın parıltısının sadece parlak kozanın yüzeyinde mi *göründüğünü* sordum. Hemen yanıtlamadı. Düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. On dakika kadar sonra sorumu yanıtladı; normalde farkındalık parıltısının tüm hisseden varlıklarda kozanın yüzeyinde *göründüğünü* söyledi. Lakin, insan dikkatini geliştirdikten sonra, farkındalık parıltısı derinlik kazanırmış. Diğer bir deyişle, parıltı kozanın yüzeyinden kozanın içindeki birçok yayılımlara geçermiş.

"Eski görücüler, farkındalıkla uğraşırken ne yaptıklarını biliyorlardı," diye sürdürdü. "Onlar, insanın kozasında bi göçük yaratarak farkındalığın parıltısını zorlayabileceklerini, parıltı kozanın içindeki yayılımlarda zaten varolduğundan yanındakilere de dağılabileceğinin ayırdına varmışlardı."

"Fiziksel bir meseleymiş gibi konuşuyorsun," dedim. "Sadece parıltı olan bir şeyin içine nasıl göçük yapılabilir?"

"Açıklanmaz bi yolla, bu bi parıltının başka bi parıltıda

göçük yaratması meselesi," diye yanıtladı. "Senin hatan, mantık kayıtlarına yapışıp kalman. Mantık, insanla erkeymiş gibi uğraşmaz. Mantık, erkeyi yaratan araçlarla uğraşır ama mantıkta hiçbi zaman bizim araçlardan iyi olabileceğimize dair bi şey yoktur: biz erke yaratan organizmalarız. Biz, birer erke balonuyuz. Bi erke balonunun başka bi tanesi üzerinde bi göçük yaratması da o kadar usdışı değil."

Göçükle yaratılan farkındalık parıltısının geçici ileri dikkat olarak adlandırılması gerektiğini çünkü alışılmış yayılımların en yakınlarını vurguladığından değişimin minimal olduğunu ama bunun bile anlamak, yoğunlaşmak yetisi ve her şeyin de üstünde unutma yetisi yarattığını söyledi. Görücüler bu değişimi derece derece kullanmayı biliyorlarmış. Onlar, nagualin vuruşundan sonra salt günlük kullandığımızın çevresindeki yayılımların parladığını görmüşler. Daha uzak olanlar hareketsiz kalıyorlarmış ki bu da onlara insanların ileri dikkat durumundayken günlük hayatlarında işlevsel kalabileceklerini göstermiş. Onlar için, nagual adam ve nagual kadın en önemli gereksinim olmuş çünkü bu durum göçük kaldığı sürece devam edip sonra birden her şey unutulurmuş.

"Neden unutulmak zorunda?" diye sordum.

"Çünkü daha fazla keskinlikten sorumlu yayılımlar, savaşçılar ileri farkındalıktan çıktığı anda vurgusunu kaybeder," diye yanıtladı. "Bu vurgulama olmadan deneyimledikleri ya da tanık oldukları her ne olursa olsun yok olur."

Don Juan, yeni görücülerin öğrencileri için tasarladıkları görevlerden birinin, onların ileri farkındalık durumunda kullandıkları yayılımları daha sonra vurgulamaya çalışmaları ve kendi kendilerine tekrar anımsamaları olduğunu söyledi.

Bana her zaman kurşunkalem yerine parmağımın ucuyla yazmamı tavsiye eden, böylelikle notlarımın birikmeyeceğini söyleyen Genaro'yu anımsattı. Don Juan, Genaro'nun aslında anlatmak istediğinin benim ileri farkındalık durumundayken bazı kullanılmayan yayılımları söyleşi ve deneyimlerin kaydedilmesi için kullanıp, bir gün o zaman kullanılan yayı-

lımları yeniden vurgulayarak tekrar anımsamam olduğunu söyledi.

İleri farkındalık durumu, sırf insanların yumurtamsı şeklinin daha derinine giden bir parıltı gibi görünmeyen aynı zamanda kozanın yüzeyinde de daha yoğun görünen bir parıltıymış. Ne var ki bu, parlak yumurtanın tümünde bir akkorluk patlağı olarak *görülen* tam farkındalık durumunda oluşan parıltıyla karşılaştırılamazmış bile. Bu öyle bir ışık patlamasıymış ki kabuğun sınırları yayılır ve içerdeki yayılımlar düşünülebilecek her şeyin ötesinde genişlermiş.

"Bunlar özel durumlar mı, don Juan?"

"Kesinlikle. Bunlar salt görücülere olur. Başka hiçbi insan ya da yaşayan yaratık böyle ışıldamaz. Tam farkındalığa bilerek ulaşan görücüler, görülesi bi manzaradır. O, içten gelen ateşle yandıkları andır. İçten gelen ateş onları tüketir. Tam farkındalıkta kendilerini dışardaki yayılımlarla eritip kaynaştırır ve sonsuzluğa kayarlar."

Sonora'da birkaç günden sonra don Juan'ı, savaşçı topluluğuyla yaşadığı Güney Meksika'daki kasabaya arabayla geri götürdüm.

Ertesi gün sıcak ve pusluydu. Yorgun ve nedense sinirli hissediyordum. Öğleden sonra, kasabada hiç hoş olmayan bir sessizlik vardı. Don Juan ve ben, büyük odadaki rahat koltuklarda oturuyorduk. Ona, Meksika taşra hayatının bana göre olmadığını söyledim. Bu kasabadaki zoraki sessizlik duyumundan hoşlanmıyordum. Duyulan tek ses uzakta bağıran çocuklarınkiydi. Oynadıklarından mı yoksa acıdan mı bağırdıklarını hiçbir zaman anlayamamıştım.

"Burada olduğunda hep ileri farkındalık durumundasın," dedi don Juan. "Bu büyük bi fark. Ama ne olursa olsun, böyle bi kasabada yaşamaya alışmalısın. Bir gün sen de böyle bi yerde yaşayacaksın."

"Neden böyle bir yerde yaşamak zorunda olayım, don Juan?"

"Sana yeni görücülerin özgür olmayı amaçladıklarını açıklamıştım. Ve bağımsızlığın yan etkileri en mahvedici olanlardır. Bu yan etkilerin arasında, savaşçıların amaçlı olarak değişiklik arayışı vardır. Senin tercihin yaşadığın gibi yaşamaktır. Sen mantığını kayıtlarından geçirerek canlandırır ve arkadaşlarının kayıtlarına karşı tuzağını oluşturursun. Bu manevralar sana, kendini ve kaderini incelemen için çok az zaman bırakır. Tüm bunları bırakman gerekir. Bunun yerine, tüm bildiğin bu kasabanın ölü sakinliği olsaydı eninde sonunda araman gereken madalyonun diğer yüzü olacaktı."

"Senin burada yaptığın bu mu, don Juan?"

"Bizimki biraz değişik, çünkü biz yolun sonundayız. Bi şey aramıyoruz. Hepimizin burda yaptığı ancak savaşçıların anlayabileceği bi şey. Bi şey yapmadan günden güne geçiyoruz. Bekliyoruz. Bunu tekrarlamaktan bıkmayacağım: beklediğimizi ve ne beklediğimizi biliyoruz. Biz özgürlüğü bekliyoruz!

"Ve şimdi bunu bildiğine göre," diye bir sırıtmayla ekledi, " farkındalık konuşmamıza dönelim."

Genellikle, bu odadayken bizi kimse rahatsız etmez ve her zaman konuşmamızın uzunluğuna don Juan karar verirdi. Ama bu kez kapıda nazik bir tıklatma oldu ve Genaro girip oturdu. Evinden aceleyle koşturup çıktığımız günden beri görmemiştim Genaro'yu. Ona sarıldım.

"Genaro sana bi şey söyleyecek," dedi don Juan. "Sana, onun farkındalık ustası olduğunu söylemişimdir. Şimdi bunun ne demek olduğunu söyleyeyim. O, birleşim noktasını, nagual vuruşuyla yerinden sarsıldıktan sonra parlak yumurtanın daha derinine doğru oynatabilir."

Genaro'nun sayısız seferler birleşim noktamı ileri farkındalığa geçtikten sonra ittiğini söyledi. Devasa yassı kayaya, konuşmaya gittiğimizde, Genaro birleşim noktamı çok fazla sol yana oynatmıştı hatta o kadar fazla oynatmıştı ki bu biraz tehlikeli olmuştu.

Don Juan konuşmasına son verip Genaro'ya sırasını ver-

meye hazır göründü. Genaro'ya bir şey söylemesini imlemek ister gibi başını salladı. Genaro kalkıp yanıma geldi.

"Alev çok önemlidir," dedi yumuşakça. "Büyük yassı taşın üzerinde, sana güneş ışığının kuvars parçası üzerindeki yansımasını gösterdiğim günü anımsıyor musun?"

Genaro bahsettiğinde anımsadım. O gün, don Juan konuşmasını bitirdikten sonra, Genaro cebinden çıkarıp yassı kayaya koyduğu cilalanmış kuvars parçasının içinden geçen ışığın kırılmasını göstermişti. Kuvarsın pırıltısı hemen dikkatimi çekmişti. Bundan sonra ilk anımsadığım, yassı kayada çömelmişken don Juan'ın yanımda suratında kaygılı bir ifadeyle durduğuydu.

Konuşmaya başladığında Genaro'ya anımsadığımı söylemek üzereydim. Ağzını kulağıma dayadı ve odadaki iki gaz lambasından birini imledi.

"Aleve bak," dedi. "İçinde ısı yok. Salt alev. Saf alev seni bilinmeyenin derinliklerine götürebilir."

O konuştukça, tuhaf bir baskı duyumsamaya başladım; fiziksel bir ağırlıktı. Kulaklarım uğulduyor; gözlerim mobilyaların şekillerini ayırt edemeyecek kadar sulanıyordu. Görüşümü hiç odaklayamaz oldum. Gözlerim açık olmasına rağmen gaz lambalarının yoğun ışığını göremiyordum. Çevremdeki her şey karanlıktı. Karanlığı, devinen bulutları aydınlatan fosforlu çizgilerden hatlar vardı. Sonra tüm bunlar solup giderken görüşüm gittiği gibi birden geri geldi.

Nerede olduğumu ayrımsayamadım. Bir balon gibi süzülür gibiydim. Yalnızdım. Ani bir korkuyla sancılandım ve mantığım o an bana anlam ifade edecek bir açıklama için hızla çalıştı: Genaro gaz lambasının alevini kullanarak beni hipnotize etmişti. Neredeyse tatmin olmuştum. Sessizce süzüldüm; dertlenmemeye çalıştım; dertlenmeyi engellemenin bir yolunun uyanmak için geçeceğim kademelere yoğunlaşmak olacağını düşündüm.

İlk fark ettiğim kendim olmadığımdı. Hiçbir şeye bakamıyordum çünkü bakmak için bir şeyim yoktu. Vücudumu

incelediğimde yalnızca farkında olabildiğimi ayırt ettim ne var ki sonsuzluğa bakar gibiydim. Fevkalade ışıklı harikulade bulutlar ve kapkara kütleler vardı; ikisi de hareket halindeydi. Net olarak, devasa, yavaş bir okyanus dalgası gibi bana doğru yaklaşan kehribar parıltılı bir dalgacık *gördüm*. O zaman sanki uzayda süzülen bir şamandıra gibi dalganın beni alıp taşıyacağını anladım. Bunu önlenemez olarak kabullendim. Ama tam bana çarpacakken tamamen beklenmedik bir şey oldu, bir yel beni dalganın yolundan uçurdu.

Rüzgârın kuvveti beni korkunç bir hızla taşıdı. Yoğun renkli ışıklı koca bir tünelin içinden geçtim. Görüşüm tamamıyla karıştı ve uyandığımı duyumsadım, rüya görüyordum, Genaro'nun sağladığı hipnotik bir rüya. Bir sonraki an, yine odada don Juan ve Genaro'ylaydım.

Ertesi günün çoğunu uyuyarak geçirdim. Akşamüstü geç saatlerde, don Juan'la ben tekrar konuşmaya oturduk. Genaro daha önce benimleydi ama deneyimime dair yorum yapmaktan kaçındı.

"Genaro, yine birleşim noktanı itti dün gece," dedi don Juan. "Ama belki de itiş fazla kuvvetliydi."

Heyecanla, don Juan'a görümün içeriğini anlattım. Belirgin bir sıkıntıyla gülümsedi.

"Birleşim noktan normal yerinden oynadı," dedi. "Ve bu da olağan durumlarda algılayamayacağın yayılımları algılamanı sağladı. Anlamsız gibi geliyor, di mi? Halbuki bu yeni görücülerin aydınlatmaya çalıştığı üstün başarılardan biri."

İnsanların, tekrar takrar algılamak için aynı yayılımları kullanmasının iki nedeni olduğunu söyledi. İlk ve en önemlisi bu yayılımların algılanabilir olduğunu öğrenmemizden ve ikincisi de, birleşim noktalarımız bu yayılımları seçip kullanılmak üzere hazırladığındanmış.

"Yaşayan her canlıda olan birleşim noktası," diye devam etti, "vurgulanacak yayılımları seçer. Görücüler, diğer hisseden varlıkların aynı dünya görüşünü paylaşıp paylaşmadığını

birleşim noktalarının seçtiği yayılımların aynı olup olmadığını *görme* yoluyla, *görür*."

Yeni görücülerin en önemli ilerlemelerinden birinin, tüm canlıların kozalarında o noktanın olduğu yerin devamlı bir özellik olmadığını ve alışkanlıkla aynı yere kurulduğunu bulmalarıymış. Buna dayanarak, yeni görücüler yeni eylemler, yeni elverişliliklere korkunç önem vermişler. Onlar, umutsuzca yeni kullanımlara, yeni alışkanlıklara ulaşmaya çalışmışlar.

"Nagualın vuruşunun büyük önemi vardır," diye devam etti, "çünkü o noktayı oynatır. Yerini değiştirir. Bazen orada devamlı bi yarık yaratır. Birleşim noktası tamamen yerinden çıkar ve farkındalık fazlasıyla değişime uğrar. Ama daha da önemlisi, bu noktanın kendi kendine oynatılabileceğinin ayırdına varılıp farkındalıkla ilgili gerçeklerin tam anlaşılmasıdır. Bahtsızlık şu ki, insanlar ihmalden kaybeder. Kendi olanakları hakkında bi şey bilmezler."

"Bir kimse bu değişikliği kendi içinde nasıl başarabilir?" diye sordum.

"Yeni görücüler, bu tekniğin idrak olduğunu söyler," dedi. "Onlar, öncelikle bi kimse, algıladığımız dünyanın birleşim noktasının kozanın belirli bi yerinde durması sonucu olduğunun farkına varmalıdır, derler. Bu anlaşıldığında, birleşim noktası yeni alışkanlıkları takiben kendiliğinden oynar."

Alışkanlıklarla ne demek istediğini tam anlamamıştım. Daha açık konuşmasını istedim.

"İnsanın birleşim noktası, Kartal'ın buyruğuyla kozada belirli bi alan etrafında görünür, " dedi. "Ama kesin nokta alışkanlıkla, tekrar edilen eylemlerle belirlenir. Önce orada yer alabileceğini öğreniriz ve sonra kendimiz orada olmasını buyururuz. Buyruğumuz Kartal'ın buyruğu olur, nokta o yerde sabitlenir. Bunu dikkatlice tart; buyruğumuz Kartal'ın buyruğu olur. Eski görücüler bu bulguyu canlarıyla ödediler. Sonra bu konuya geri döneceğiz."

Bir kere daha eski görücülerin, büyücülüğün en karmaşık

binlerce tekniğinin geliştirilmesine yoğunlaştıklarını belirtti. Onların hiç fark etmedikleri, çapraşık buluşlarının, acayip oldukları kadar, birleşim noktasının sabitlenmesini kırıp oynatmak için araç olmaktan başka değeri olmadığıydı.

Ondan söylediğini açıklamasını istedim.

"Sana büyücülüğün, çıkmaz bi sokağa girmek gibi olduğunu söylemiştim, " diye yanıtladı. "Söylemeye çalıştığım büyücülük uygulamalarının hiçbi hakiki değeri olmadığıdır. Bunların değeri dolaylıdır, esas işlevleri birleşim noktasını kaydırıp insanı ilk dikkatin o noktadaki denetiminden kurtarmaktır.

"Yeni görücüler, büyücülük uygulamalarının oynadığı esas rolü anladılar ve diğer tüm saçma ritüel ve sihirlerden kaçınarak doğrudan birleşim noktalarını kaydırma işlemine geçmeye karar verdiler. Ne var ki ritüel ve sihirler de aslında bi zaman her savaşçının hayatında gereklidir. Ben kendim sırf ilk dikkatini cezbedip, birleşim noktanı kaskatı sabit tutan kendi içine çekilmenden uzaklaştırmak için seni her türden büyücülük usulüyle başlatmayı uygun gördüm."

İlk dikkatin kendi içine çekilmeye ya da mantığa takılmasının güçlü bir bağlayıcı kuvvet olduğunu ve ritüel davranışın tekrar edici özelliği nedeniyle , ilk dikkatin kaydı seyretme erkesinin bir kısmını özgürleştirdiğini ve bunun sonucunda birleşim noktasının katılığını kaybettiğini ekledi.

"Birleşim noktaları katılığını yitiren kimselere ne olur?" diye sordum.

"Savaşçı değillerse, akıllarını kaybettiklerini sanırlar," dedi gülerek. "Aynen senin bi zaman aklını oynattığını sandığın gibi. Ancak savaşçıysalar o zaman akıllarını oynattıklarını bilirler ama sabırla beklerler. Görüyorsun, sağlıklı ve makul olmak, birleşim noktasının devinemez olduğunu gösterir. Kaydığında, bi kimse harfiyen bi şeyleri karıştırmış demektir."

Birleşim noktaları kayan savaşçıların iki seçeneği varmış. Bir tanesi, kayma kuvvetinin onları tanık olmaya zorladığı tu-

haf dünyalara duygusal tepki vererek hasta olduklarını kabullenmek; diğeri, birleşim noktasının her zaman orijinal pozisyonuna döneceğini bilerek vurdumduymaz, etkilenmemiş kalmakmış.

"Ya birleşim noktası eski pozisyonuna dönmezse?" diye sordum.

"O zaman o insanlar kaybolur," dedi. "Birleşim noktaları dünyayı bizim bildiğimiz gibi bi araya toplayamayacağından ya sağaltılamaz kadar çatlak olur ya da bilinmeyene doğru yol almaya başlamış emsalsiz görücüler olurlar."

"Biri ya da diğeri olmasına ne karar verir?"

"Erke! Kusursuzluk! Kusursuz savaşçılar keçileri kaçırmaz. Dokunulmaz kalırlar. Sana kaç kere kusursuz savaşçıların korkunç dünyalar görüp bi sonraki an şakalar yapıp arkadaşları ya da yabancılarla gülebileceğini söyledim."

Ona, daha önce kaç kez söylediğim gibi, kendimi hasta sanmama sebep olan şeyin sanrısal bitkiler yutmamın neticesi olarak arka arkaya rahatsız eden duyusal deneyimler yaşamak olduğunu söyledim. Bütünüyle yer ve zaman uyuşmazlıklarından, çok sinir bozucu akıl konsantrasyon boşluklarından gerçek görüler veya yer ve insanlara gerçekten varmışlar gibi dikkatle baktığım sanrılar yaşamıştım. Aklımı oynattığımı düşünmekten alamıyordum kendimi.

"Tüm sıradan ölçülere göre hakikaten aklını oynatıyordun," dedi, "ama görücülerin görüşüne göre eğer kaybettiysen fazla bi şey kaybettin sayılmaz. Zihin, bir görücü için insan kayıtlarının özyansımasından başka bi şey değildir. Bu özyansımayı kaybeder ama desteklerini kaybetmezsen, aslında bunu tutsaydın olacağından sınırsız daha güçlü bi hayat yaşarsın."

Duyusal deneyimimin acayipliğini fark etmemi önleyen duygusal tepki kusurumun, birleşim noktamın insanın yayılım bandının ne kadar derinine ilerlediğine göre belli olduğunu belirtti.

Açıkladığını anlayamadığımı söyledim çünkü insanın ya-

yılım bandı olarak adlandırdığı şeyi kafamda tam canlandıramıyordum. Onu bir topun yüzeyi çevresine konmuş bir kurdele gibi düşünebiliyordum.

Ona bir bant demenin insanı yanlış yönlendirdiğini ve anlatmak istediğini bir kıyaslamayla göstereceğini söyledi. İnsanın parlak şeklinin, içine kalın bir disk koyu peynir zerk edilmiş bir tekerlek peynir gibi olduğunu açıkladı. Bana bakıp içinden kıkırdadı. Peynir sevmediğimi biliyordu.

Ufak karatahtaya bir şema yaptı. Yumurtamsı bir şekil çizip bunu uzunlamasına dört bölmeye ayırdı ve ayrım çizgilerini hemen silebileceğini, onları salt bana bantların insan kozasının neresinde olduğu fikrini vermek için çizdiğini söyledi. Sonra ilk ve ikinci bölme arasına kalın bir bant çizip ayırma çizgilerini sildi. Bandın taze kaşar peyniri içine yerleştirilmiş bir disk çedar peynir gibi olduğunu açıkladı.

"Eğer bu çedar peyniri şeffaf olsa," diye devam etti, "insan kozasının mükemmel bi benzeri olurdu. Çedar peynir taze peynir tekerinin taa içine kadar gider. Bu bi yandaki yüzeyden diğer yandaki yüzeye giden bi disktir.

"İnsanın birleşim noktası yukarıda yumurtanın koza yüzeyinin dörtte üçü yüksekliğindedir. Bi nagual bu yoğun saydamlık noktasına bastırdığında nokta çedar peyniri diskine oynar. İler farkındalık birleşim noktasının yoğun parıltısı en içerdeki çedar peynirindeki uyuşuk yayılımları canlandırdığında ortaya çıkar. Birleşim noktasının parıltısının o diskin içine oynadığını *görmek* kozanın yüzeyinin sola doğru kaydığı duyumsamasını verir."

Kıyaslamasını üç ya da dört kere tekrarladı ama anlayamadım ve daha fazla açıklaması gerekti. Aslında birleşim noktasının her hareketi derinine, insan şeridinin genişliğince parlak yumurtanın merkezine doğru olmasına rağmen, parlak yumurtanın şeffaflığının sola doğru bir hareket etkisi yarattığını söyledi.

Söylediğinin görücülerin birleşim noktasının hareketini gözlerini kullanarak *görmesi*ne benzediğini belirttim.

"İnsan bilinemez değildir," dedi. "İnsanın parıltısı neredeyse sadece gözler kullanılarak *görülebilir*."

Eski görücülerin, birleşim noktasının hareketini *görmelerine* rağmen bunun derine bir hareket olabileceğini anlamadıklarını söyledi; onun yerine kendi *görmelerini* izlemişler ve gördüklerine yeni görücülerin hatalı olduğunu bilmelerine rağmen ismen yeğledikleri "sola kayış" adını takmışlar.

Onunla eylemlerim sırasında birleşim noktamı şu anda da olduğu gibi sayısız kereler oynattığını söyledi. Birleşim noktasının kayışı hep derinine olduğundan daha evvel kullanmadığım yayılımları kullanmama rağmen kişilik hissimi hiç kaybetmemiştim.

"Nagual bu noktayı ittiğinde," diye devam etti, "nokta insanın bandı boyunca herhangi bi yöne yollanır ama nereye yollandığı hiç fark etmez çünkü her zaman daha evvel ayak basılmamış yerlerdir.

"Yeni görücülerin savaşçı-çömezleri için geliştirdikleri en büyük sınav, nagualın etkisi altında birleşim noktasının yolculuğunu yeniden gözden geçirtmeleridir. Bu gözden geçirme tamamlandığında, insanın bütünlüğünü yeniden kazanması olarak adlandırılır."

Yeni görücülerin mücadelesi, büyümemiz sırasında farkındalığın parıltısı insanın yayılım bandına odaklandığında ve bazı yayılımları vurgulamak için seçtiğinde, kısır döngüye girmesi nedeniyleymiş. Belirli yayılımları ne kadar vurgularsa birleşim noktası o kadar sağlam olurmuş. Bu bizim buyruğumuzun Kartal'ın buyruğu olduğunu söylemekle aynıymış. Hiç söylemeye bile gerek yokmuş ki farkındalığımız ilk dikkat derecesine gelişince buyruk o kadar güçlenirmiş ki kısır döngüyü kırıp birleşim noktasını kaydırması gerçek bir zafere dönüşürmüş.

Don Juan, ayrıca birleşim noktasının ilk dikkatin demetler halinde algılamasından da sorumlu olduğunu söyledi. Birleşimi vurgulanan yayılım demetlerine bir örnek algıladığımız haliyle insan bedeniymiş. Tüm varlığımızın başka bir

parçası, parlak kozamız, hiç vurgulanmaz ve unutulmuşluğa sürülürmüş; çünkü birleşim noktasının etkilerinden biri yayılım demetlerini algılamak olduğu gibi bir diğeri de yayılımlara aldırmamakmış.

Demetleme konusunu bir örnekle açıklaması için ısrar ettiğimde birleşim noktasının saçtığı parıltının kılıflanmış yayılımları bir araya desteledığini söyledi. Sonra bu desteler, deste halinde dışardaki yayılımlarla birleşirmiş. Demetleme, görücüler hiçbir zaman kullanılmayan yayılımlarla uğraştığında bile olurmuş. Ne zaman vurgulansalar biz onları ilk dikkatin demetlerini algıladığımız gibi algılarmışız.

"Yeni görücülerin en yüce anlarından biri," diye sürdürdü, "bilinmeyenin, ilk dikkat tarafından dikkate alınmayan yayılımlar olduğunu bulmaları oldu. Bu koca bi ilişkidir, ama dikkatini çekerim, ancak demetlemenin yapılabildiği yerde kurulabilecek bi ilişki. Bilinemeyen, diğer yandan, birleşim noktamızın herhangi bi şeyi demetleyemeyeceği bi sonsuzluktur."

Birleşim noktasının parlak bir mıknatıs gibi olduğunu, insanın yayılım bandı sınırları içinde nereye hareket etse yayılımları seçip gruplandırdığını açıkladı. Bu keşif, bilinmeyene yeni bir ışık tuttuğundan yeni görücüler için bir zafermiş. Yeni görücüler, kendilerine musallat olan kavranması neredeyse olanaksız bazı hayallerin, insan bandındaki birleşme noktasının her zamanki yerinden taban tabana zıt bir noktaya kaymasıyla ortaya çıktığını fark etmişler.

"Onlar insanın karanlık yanının hayalleriydi," diye ileri sürdü.

"Neden insanın karanlık yönü diyorsun?" diye sordum.

"Çünkü nalet ve önceden hissediliyor," dedi. "Yalnızca bilinmeyen değil aynı zamanda bilmek-kimin umrundaki bölümü."

"Ya kozanın içindeki ama insan bandının sınırları dışındaki yayılımlar?" diye sordum. "Onlar algılanabilir mi?"

"Evet, ama betimlenemez yollarla," dedi. "Onlar insan

bandındaki kullanılmayan yayılımlar gibi insan bilinmeyeninde değil, ama insanın niteliklerinin tasavvur edemeyeceği ölçülemez bi bilinmeyende. O kadar güçlü bi enginlik ki en iyi görücüler dahi bunu betimlemekte zorlanırlar."

Bana gizin hala bizim içimizdeymiş gibi geldiği konusunda ısrar ettim.

"Giz, bizim dışımızda," dedi. "İçimizde sırf kozayı yıkmaya çalışan yayılımlar var. Şöyle ya da böyle sıradan bi insan da savaşçı da olsak bu gerçek bizi saptırıyor. Sadece yeni görücüler bunun ardına geçebilir. Onlar *görmeye* çabalar. Ve birleşim noktalarının kayışıyla gizin algılayış olduğunun ayırdına varırlar: Ne algıladığımızın değil daha çok neyin algılamamızı sağladığının."

"Sana, yeni görücülerin duyularımızın herhangi bi şeyi ortaya çıkarma yetisinde olduğuna inandıklarından bahsetmiştim. Onlar, buna birleşim noktasının konumunun duyularımızın ne algılayacağını belirlediğini gördüklerinden inanırlar.

"Birleşim noktası kozanın içindeki yayılımları normalden değişik bi konumda birleştirirse, insan duyuları akıl almaz şeyler algılar."

8

Birleşim Noktasının Konumu

Don Juan farkındalıkta ustalaşma açıklamasını özetlediğinde yine Güney Meksika'daki evindeydik. Bu ev aslında nagual topluluğunun tüm üyelerine aitti, ama Silvio Manuel resmi olarak ev sahibi görevini üstlenmişti ve herkes de buradan açıkça Silvio Manuel'in evi diye söz ederdi; halbuki ben açıklanamaz bir nedenle buraya don Juan'ın evi demeye alışmıştım.

Don Juan, Genaro ve ben, dağlara yaptığımız bir geziden eve dönmüştük. O gün, öğle yemeğimizi yedikten sonra yol yorgunluğumuzu atmak için dinlenirken, don Juan'a bu garip yanılsamanın nedenini sordum. Bunun bir yanılsama olmadığını ve oraya Silvio Manuel'in evi demenin nagual grubunun bütün üyelerince herhangi bir ahvalde hatta kendi kişi-

sel düşüncelerinde bile yerine getirilmesi gereken bir *iz sürme* sanatı alıştırması olduğunu söyledi. Onlardan herhangi biri için o eve ilişkin başka türlü düşünmekte ısrar etmek nagual grubuyla bağlantılarını yadsımakla aynıydı.

Bana bunu daha önce hiç söylemediği için karşı çıktım. Alışkanlıklarımla hiçbir aykırılığa neden olmak istememiştim.

"Dert etme," dedi bana, gülümseyip sırtımı tıpışlayarak. "Bu evden istediğin gibi söz edebilirsin. Bu nagualın denetiminde. Örneğin, nagual kadın buraya gölgeler evi diyor."

Sohbetimiz bölündü ve birkaç saat sonra beni arka sundurmaya çağırtana kadar onu görmedim.

O ve Genaro, koridorun ucunda dolanıyorlardı; ellerini oynatarak hararetli bir konuşma yapıyor gibi görünüyorlardı.

Açık, güneşli bir gündü. Öğleden sonra güneşi, koridorun çevresindeki saçaklardan sarkan çiçek saksıları üzerine parlıyor ve gölgelerini sundurmanın kuzey ve doğu duvarlarına yansıtıyordu. Yoğun sarı güneş ışığı, saksıların kapkara gölgesi ve içlerindeki zarif çiçekli bitkilerin güzelim, narin, yalın gölgeleri göz alıcıydı. Gözleri uyum ve düzenden iyi anlayan biri, bitkileri bu nefes kesen etkiyi yaratacak tarzda budamıştı.

"Nagual kadın yaptı bunu," dedi don Juan sanki aklımı okuyormuşçasına. "Öğleden sonraları gözlerini bu gölgelere diker."

Onun, öğleden sonra bu gölgelere gözlerini dikmesi düşüncesi bende ani ve mahvedici bir etki yarattı. Bu saatin yoğun sarı ışığı, kasabanın sükuneti ve nagual kadına duyduğum sevgi bir anda bana savaşçının sonu olmayan yolunun tüm yalnızlığını çağrıştırdı.

Don Juan bana bu yolun kapsamını, yeni görücülerin tümüyle özgürlük savaşçısı olduklarını söylediğinde tanımlamıştı; onların tek aradıkları, tam farkındalığa ulaştıklarında gelen en son kurtuluştu. O duvardaki akıldan çıkmayan gölgelere bakarken nagual kadının, tininin gevşemesinin tek yo-

lunun yüksek sesle şiir okumakla olduğunu söylediğinde ne demek istediğini, eksiksiz bir durulukla anladım.

Bir gün önce, orada, sundurmada bana bir şey okuduğunu ama ısrar ve hasretini anlamadığımı anımsadım. Bu Juan Ramon Jimenez'in 'Hora Inmensa' adlı şiiriydi ve onun için, savaşçının tümüyle özgürlüğe kaçmak için yaşamasını yalnızlığıyla bireşim haline getiriyordu.

> Yalnızca bir kuş ve bir çan yırtar sessizliği...
> Sanki ikisi, batan güneşle söyleşirler.
> Altın renkli sessizlik, billurdan akşamüstü.
> Sakin ağaçlar, dolanan saflıkla sallanır,
> ve tüm bunların ardında,
> incilerin üzerinde yapılan bir yolculuk hayal eder
> saydam bir ırmak
> kaybedişi aşan
> ve akan sonsuzluğa.

Don Juan ve Genaro yanıma gelip bana şaşkın nazarlarla baktılar.

"Gerçekten ne yapıyoruz don Juan?" diye sordum. "Yoksa savaşçılar kendilerini yalnızca ölüme mi hazırlıyor?"

"Yok canım," dedi, yumuşakça sırtımı tıpışlayarak. "Savaşçılar kendilerini farkında olmaya hazırlar ve tam farkındalık artık kendilerine hiç önem vermediklerinde gelir. Ancak, hiçbi şey olduklarında her şey olurlar."

Bir an sustuk. Sonra, don Juan bana kendime acıma sancılarına mı girdiğimi sordu. Emin olamadığım için cevap veremedim.

"Burada olduğun için pişman değilsin di mi?" diye silik bir gülümsemeyle sordu don Juan.

"Kesinlikle değil," diye ona güvence verdi Genaro. Sonra, bir an tereddüt edermiş gibi oldu. Başını kaşıdı, bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Belki öylesin," dedi. "Öyle misin?"

"Kesinlikle değil," diye bu sefer don Juan Genaro'ya garanti verdi. Aynı mimikleri tekrarlayıp başını kaşıdı ve kaşını kaldırdı. "Belki öylesin," dedi. "Öyle misin?"

"Kesinlikle değil!" diye patladı Genaro ve ikisi denetlenmez bir kahkaha tufanına tutuldular.

Yatıştıklarında, don Juan kibrin, bütün melankoli fırtınalarını yüreklendiren kuvvet olduğunu söyledi. Savaşçıların, esaslı mahzunluklara hakları varmış ama bu mahzunluk sadece onları güldürmek için olmalıymış.

"Genaro, sana cesaretini toplayıp bi araya getirebileceğin tüm kendine acımadan çok daha heyecanlı bi şey gösterecek." diye devam etti don Juan. "Birleşim noktasının konumuyla ilgili bi şey."

Genaro birden koridorda arkaya kaykılıp uyluklarını bağrına çekerek yürümeye başladı.

"Ona böyle yürümeyi nagual Julian gösterdi," dedi don Juan fısıltıyla. "Buna erk tırısı denir. Genaro, bikaç çeşit erk tırısı bilir. Gözünü ayırmadan izle."

Genaro'nun devinimleri gerçekten de büyüleyiciydi. Kendimi onu izler buldum, ilkin gözlerimle ve sonra karşı konulmazcasına ayaklarımla. Tırısını taklit ettim. Bir kere sundurmayı dolanıp, durduk.

Yürürken, her adımın bana sağladığı olağandışı berraklığı fark ettim. Durduğumuzda keskin bir dikkate ulaşmıştım. Her tınıyı duyabiliyor; çevremde ışıkta ya da gölgedeki her değişikliği fark edebiliyordum. Yapılması askıda kalmış bir eylemin aciliyeti hissine kapılmıştım.. Kendimi, olağandışı saldırgan, atletik, cesur duyumsuyordum. O anda, önümde yayılı muazzam geniş bir alan, tam arkamdaysa bir orman gördüm. Koca ağaçlar, duvar gibi dikilmişti. Orman karanlık ve yeşil; düzlükler güneşli ve sarıydı.

Nefes alışım, derinden ve garip bir şekilde hızlanmıştı ama anormal değildi. Ne var ki, beni yerimde koşmaya zorlayan da nefesimin ritmiydi. Koşmayı bırakmak istiyordum daha da doğrusu bedenim istiyordu ama tam ben bırakacakken bir şey beni durdurdu.

Don Juan ve Genaro, aniden yanımda bitiverdiler. Sağımda Genaro'yla koridorun sonuna yürüdük. Beni omzuyla dürttü, vücudunun ağırlığını üstümde duydum. Nazikçe beni sola iteledi ve doğrudan sundurmanın doğu duvarına dayandık. Bir an için, duvardan geçecekmişiz gibi bir hisse kapıldım ve hatta kendimi bu etkiye karşı sağlamlaştırdım ama tam duvarın dibinde durduk.

Suratım duvara karşı dururken, ikisi beni dikkatle incelediler. Neye baktıklarını biliyordum; birleşim noktamı kaydırmış olduğumdan emin olmak istiyorlardı. Haleti ruhiyem değiştiğinden bunu yapmış olduğumu biliyordum. Belli ki onlar da biliyordu. Nazikçe kollarımdan tutup, beni sessizce koridorun öbür yanına yürüttüler. O karanlık dar hol, sundurmayı evin kalan diğer yanına bağlayan geçitti. Orada durduk. Don Juan ve Genaro benden birkaç adım uzaklaştılar.

Evin, karanlık gölgeler içindeki yanıyla karşı karşıya bırakıldım. Boş, karanlık bir odaya bakıyordum. Fiziksel bir bezginlik hissediyordum. Yorgunluk ve kayıtsızlık hissediyor fakat aynı zamanda tinsel bir kuvvet deneyimliyordum. İşte o zaman bir şey kaybettiğimi anladım. Bedenimde hiç derman kalmadı. Zorlukla ayakta duruyordum. Sonunda bacaklarım tutmaz oldu, oturdum ve sonra yana yattım. Orada yatarken en muhteşem, tatminkar Tanrı sevgisi ve iyilik hisleriyle doldum.

Sonra, bir anda bir kilisede mihrabın önünde buldum kendimi. Altın varakla yaldızlanmış kabartmalar binlerce mumun ışığıyla parıldıyordu. Dev bir tahtırevana konmuş, koca bir haç taşıyan erkek ve kadınların koyu karaltılarını gördüm. Yollarından çekilip, kiliseden dışarı çıktım. Bir çok insanın, bir mum deryasının üzerime geldiğini gördüm. Sevinç içindeydim. Onlarla olmak, Tanrı'ya dua etmek istiyordum. İnsan güruhundan birkaç adım ötedeydim ki bir şey sıyırıp götürdü beni.

Bir sonraki an, don Juan ve Genaro'yladım. İki yanımı kuşatmış oldukları halde, tembelce sundurmada dolanıyorduk.

Ertesi gün, öğle yemeği yerken, don Juan, Genaro'nun erk tırısıyla birleşim noktamı ittiğini ve bunu ben içsel sessizlik içinde olduğumdan yapabildiğini söyledi. Görücülerin, yaptıkları her şeyin birleştiği noktanın ilk karşılaştığımız günden beri bahsettiği bir şey olduğunu açıkladı: iç söyleşiyi durdurmak. Üstüne basarak defalarca, iç söyleşinin birleşim noktasının yerini sabitleyen şey olduğunu söyledi.

"Bi kere sessizlik sağlanırsa, her şey olasıdır," dedi.

Ona, çoğunlukla kendimle konuşmayı bırakma hususunda bilinçli olduğumu ama bunu nasıl yaptığımı bilmediğimi söyledim. Usulünü açıklamam istense ne diyeceğimi bilemezdim.

"Bunun açıklaması, yalınlığın ta kendisidir," dedi. "Sen ona istenç duydun ve yeni bi *niyet*, yeni bi buyruk koydun ortaya. Sonra senin buyruğun, Kartal'ın buyruğu oldu.

"Bu yeni görücülerin bulduğu en sıradışı şeylerden biri: bizim buyruğumuz Kartal'ın buyruğuna dönüşebilir. İç söyleşi başladığı yolla sona erer: bi istenç eylemiyle. Aslında bizi kendimizle konuşmaya başlatan, bize öğretenlerdir. Bize öğretirken, biz de onlar da bilmeden *istençlerimizi* işin içine katarız. Kendimizle konuşmayı öğrendikçe *istençle* uğraşmayı öğreniriz. Kendimizin, kendimizle konuşmasına *istenç* duyarız. Kendimizle konuşmayı durdurmanın yolu tamamıyla aynı yöntemi uygulamaktır: *istenç* duymalı, *niyet* etmeliyiz."

Birkaç dakika suskun kaldık. Ona, kendimizle konuşmayı öğreten öğretmenlerimiz vardı demekle, kimi kastettiğini sordum.

"İnsanlara bebekken olanlardan söz ediyordum," diye cevap verdi, "çevrelerindeki herkes tarafından kendileri hakkındaki bitmek bilmez bi söyleşi tekrarlanırken öğretilenden. Bu söyleşi içselleştirilir ve sadece bu kuvvet birleşim noktasını sabit tutar.

"Yeni görücüler, küçük çocukların, onlara birleşim noktalarını nereye yerleştireceklerini öğreten yüzlerce öğretmeni

olduğunu söyler."

Görücüler, küçük çocukların ilkin sabit birleşim noktaları olmadığını görürlermiş.. Kılıflanmış yayılımları muazzam bir curcuna durumundaymış ve birleşim noktaları insan bandındaki her bir yere kayarmış ki bu da onlara daha sonra tamamıyla gözardı edilecek yayılımlara yönelik büyük bir odaklama yetisi verirmiş. Onlar büyüdükçe çevrelerindeki daha yaşlı insanlar çocukların üzerindeki dikkate değer erkleri ve giderek karmaşıklaşan bir iç söyleşi yoluyla çocukların birleşim noktalarını daha durağanlaştırırmış. İç söyleşi, birleşim noktasının konumunu devamlı sağlamlaştıran bir işlemmiş ve bu konum rastlantısal olduğu için devamlı desteklenmeye gereksinim duyarmış.

"Aslında gerçek, çocukların çoğunun *gördüğüdür*," diye devam etti. "*Görenlerin* çoğu terelelli sayılır ve onları düzeltmek için her türlü çaba harcanıp, birleşim noktalarının konumu katılaştırılır."

"Fakat çocukları, birleşim noktalarını daha akışkan bırakmaları için cesaretlendirmeye olanak var mı?" diye sordum.

"Yalnızca, yeni görücülerin arasında yaşarlarsa," dedi. "Yoksa, eski görücüler gibi insanın sessiz yanının anlaşılmazlıklarının tuzağına yakalanırlar. Ve inan bana, bu mantıksallığın kucağına düşmekten çok daha beterdir."

Don Juan, insanın, Kartal'ın yayılımları karmaşasına kattığı düzene olan esaslı hayranlığını dile getirerek devam etti. Her birimizin kendi çapında ustalıklı bir sihirbaz olduğuna ve sihrimizin birleşim noktamızı değişmezcesine sabit tutmamız olduğuna inanıyordu.

"Dışardaki yayılımların kuvveti," diye devam etti, " birleşim noktamıza bazı yayılımları seçtirir ve bağlanma ve algı için demetler. Bu Kartal'ın buyruğudur fakat algıladığımızın tümüne yüklediğimiz anlam bizim buyruğumuzdur, bizim sihirli armağanımızdır."

Açıklamalarına göre, önceki gün Genaro'nun bana yaptırdığı alışılmadık karmaşıklıkta ve esasında çok yalınmış. Kar-

maşıkmış çünkü katılan herkesin fevkalade sıkı bir düzence içinde olması gerekiyormuş; iç söyleşi durdurulmalı, ileri bir farkındalık konumuna ulaşılmalı ve biri, birinin birleşim noktasını alıp gitmeliymiş. Bu karmaşık usulün ardındakiler çok basitmiş; yeni görücüler, birleşim noktasının tam konumu atalarımız tarafından bizim için saptanan rastlantısal bir konum olduğuna göre göreceli az bir çabayla oynatılabilir; bir kere oynadı mı da yeni yayılım bağlantıları yani yeni algılara yol açar, derlermiş.

"Sana, birleşim noktanı oynatman için erk bitkileri verirdim," diye devam etti don Juan. "Erk bitkilerinin böyle bir etkisi var; ama açlık, yorgunluk, yüksek ateş ve buna benzer başka şeylerin de benzer etkisi vardır. Sıradan insanın kusuru, bu kayışın sonucunu bütünüyle anlıksal sanmasıdır. Senin de tanık olduğun gibi, öyle değil."

Birleşim noktamın, geçmişte çok kez aynen bir gün önceki gibi kaydığını ve bir araya topladıklarının çoğunun günlük hayata, günlük hayat aslında hayalet dünyaymışçasına yakın olduğunu açıkladı. Bu tür hayallerin, yeni görücüler tarafından otomatikman yadsındığını vurguladı.

"Böyle hayaller, insanın kayıtlarının ürünüdür," diye sürdürdü. "Tümüyle özgürlük arayışındaki savaşçılar için yoktur bi değeri, çünkü birleşim noktasının yana kayışıyla oluşurlar."

Sustu ve bana baktı. 'Yana kayış' ile kastettiğinin insanın yayılım bandında derinliğine bir kayış yerine genişliğince bir kayış olduğunu biliyordum. Ona haklı olup olmadığımı sordum.

"Tamamen kastettiğim bu," dedi. "İnsanın yayılım bandının iki kenarında da tuhaf kalıntı depoları, hesaplanamayacak kertede çok insan çöpü öbekleri vardır. Bu, çok marazi, tekin olmayan bir depodur. Eski görücüler için önemli değerdeydi ama bizim için öyle değil.

"Birinin yapabileceği en basit şey buna kapılmaktır. Dün Genaro ve ben, sana yana kayışın hızlı bi örneğini vermek is-

tedik; o yüzden birleşim noktanı kaydırdık, ama herhangi biri de bu depoya iç söyleşisini durdurarak ulaşabilir. Kayış en azdaysa, sonuçlar zihnin fantazileri olarak açıklanır. Kayış dikkate değerse, sonuçlarına sanrı denir."

Ondan, birleşim noktasını kaydırma eylemini açıklamasını istedim. Savaşçıların, iç söyleşilerini durdurarak içsel sesizliğe eriştiklerinde, erk tırısının görüntüsünden fazla sesinin birleşim noktasını tuzağa düşürdüğünü söyledi. Boğucu adımların ritmi, anında koza içindeki iç sessizlikle kopmuş yayılımların bağlanış kuvvetini yakalıyormuş.

"Bu kuvvet, birdenbire bandın kenarlarına asılır," diye devam etti. "Sağ uçta sonu gelmez fiziksel aktivite, şiddet, öldürme, şehvet hayalleri buluruz. Sol uçtaysa tinsellik, din, Tanrı bulunur. Genaro ve ben, birleşim noktanı iki uca da yürüttük ki bu insan çöpü öbeğinin tam bi görüntüsünü verebilelim."

Don Juan, tereddüt edermiş gibi, görücülerin bilgisinin en gizli taraflarından birinin, iç sessizliğin inanılmaz etkisi olduğunu yeniden belirtti. Bir kez içsel sessizliğe erişildi mi, birleşim noktasını o belirgin yere tutturan bağlar kopmaya başlar, birleşim noktası serbestçe oynarmış.

Devinim, çoğu insanın yönsel tercihi ve doğal tepkisi olarak, alışılmış şartlarda sola doğru olurmuş; ama kimi görücüler devinimi, noktanın olduğu alışılmış yerlerden aşağı noktalara yönlendirebilirmiş. Yeni görücüler bu kaymaya 'aşağı kayış' dermiş.

"Görücüler, kazaen aşağı kayıştan da mustariptiler," diye sürdürdü. "Birleşim noktası şans eseri orada uzun süre kalmaz, çünkü burası iblisin yeridir. Aşağı gitmek, yapılacak en kolay şey olmasına rağmen bizim ilgimize zıttır."

Don Juan, eski görücülerin işlediği bir çok yargı hatasının arasında en elem vericilerden birinin birleşim noktasını aşağıdaki ölçülemez alana oynatarak hayvan biçimlerine girmede uzman olmaları olduğunu da söyledi. Değişik hayvanları baz alarak o hayvanı nagualları olarak adlandırmışlar. Birle-

şim noktalarını belirli yerlere oynatarak, seçtikleri hayvanın niteliklerini; kuvvetini, bilgeliğini, kurnazlık, çeviklik ya da zalimliğini kazanacaklarına inanmışlar.

Don Juan, böyle tüyler ürpertici birçok uygulamanın bu günün görücüleri arasında dahi süregeldiğini söyledi. Birleşim noktasının daha aşağı herhangi bir yere oynamasındaki göreceli kolaylık, özellikle o uca hevesli görücülere büyük bir teşvik oluşturuyormuş. O yüzden, savaşçıyı sınamak nagualın göreviymiş.

Sonra bana, birleşim noktamı bir erk bitkisi etkisi altındayken aşağıya bir konuma oynatarak beni sınadığını söyledi. Ardından birleşim noktama, karganın yayılım bantlarını yalıtmamı sağlamak üzere kılavuzluk etmiş, kargaya dönüşmeme yol açmıştı.

Don Juan'a, ona düzinelerle kez sorduğum soruyu tekrar sordum. Ben fiziksel olarak bir kargaya dönüşmüş müydüm, yoksa aslında sadece öyle düşünüp, öyle mi hissetmiştim. Birleşim noktasının aşağıya kayışının her zaman tam bir dönüşümle sonuçlanacağını açıkladı. Birleşim noktası, hayati bir eşikten geçtiğinde dünyanın yok olduğunu, bizim için insan seviyesinde olduğu gibi olmaktan çıktığını ekledi.

Dönüşümümün, her ihtimalde dehşetengiz olduğunu söyledi. Bu deneyime tepkim, ona bu tarafa doğru hiç eğilimim olmadığını kanıtlamıştı. Böyle olmasaydı, bazı görücülerin çok rahat bulduğu bu aşağıdaki alanda kalmaya duyduğum yatkınlıkla savaşmak için muzzam erke kullanmam gerekecekmiş.

Ayrıca, habersiz bir aşağı kayışın her görücünün zaman zaman yaşadığını ama bu aşağı kayışın, birleşim noktası sola oynadıkça, gittikçe daha az sıklıkta tekrarlandığını söyledi. Lakin, her olduğunda bunu atlatan görücünün erki önemli derecede azalırmış. Bu, düzeltilmesi zaman alan ve büyük zahmet gerektiren bir sakıncaymış.

"Bu zaman aralıkları, görücüleri aşırı somurtkan ve dar kafalı yapar," diye devam etti, "ve bazı durumlarda da aşırı

mantıksal."

"Görücüler bu aşağı kayışları nasıl önler?" diye sordum.

"Her şey savaşçıya bağlıdır," dedi. "Örneğin senin gibi olan bazıları doğal olarak kendi tuhaflıklarına kapılmaya meyillidir. Bunlar, fena çarpılır. Senin gibiler için, her yaptıkları şey için yirmi dört saat uyanık kalıp nöbet tutmalarını tavsiye ederim. Düzenceli adam ve kadınlar, böylesi kayışlara daha az eğilimlidir; onlar için yirmi üç saatlik bi nöbet tavsiye edebilirim."

Parıltılar saçan gözleriyle bana bakıp güldü.

"Dişi görücülerin erkeklere nazaran daha sık aşağı kayışları olur," dedi. "Ama erkekler tehlike içinde o konumda oyalanırken, kadınlar oradan hızla çıkma yetisine de sahiptirler."

Kadın görücülerin, birleşim noktalarını aşağıdaki alanda herhangi bir konumda tutturma yetisine de sahip olduklarını söyledi. Erkekler bunu yapamıyormuş. Erkeklerin sağduyu ve amaçları varmış, ama yetenekleri azmış; bu sebeple bir nagualın grubunda sekiz kadın görücü olması gerekirmiş. Kadınlar, bilinmeyenin ölçülmez enginliğinin geçilmesine sevk ederlermiş. Bu doğal kapasiteyle ya da onun sonucu olarak, kadınlar en şiddetli yoğunluğa sahipmiş. O sebeple, onlar bir hayvanın şekline hararet, kolaylık ve karşılaştırılamaz bir vahşilikle girebilirmiş.

"Korkutucu şeyler düşündüğünde," diye devam etti, "isimsiz, karanlıkta kol gezen bi tehlike, bilmeden düşündüğün aşağıdaki ölçülemez alanda konumlanmış bi kadın görücüdür. Gerçek dehşet işte tam oradadır. Eğer sapkın bi kadın görücüye olur ya rastlarsan, arkana bakmadan dağlara kaç!"

Ona diğer organizmaların birleşim noktalarını kaydırıp kaydıramadıklarını sordum.

"Onların noktası kayabilir," dedi, "ama onların kayışı isteyerek olmaz."

"Organizmaların birleşim noktası da olduğu yerde görünmek için mi eğitilmiştir?" diye sordum.

"Her yeni doğan organizma şu veya bu şekilde eğitilmiş-

tir," diye cevapladı. "Biz belki nasıl eğitildiklerini anlamıyoruz -biz zaten bizim bile nasıl eğitildiğimizi anlamıyoruz daha- ama görücüler onların kendi türlerindekilerin yaptığını yapmaya şartlandırıldığını görürler. Bu tamamen insan yavrularına olanla aynıdır: görücüler onların birleşim noktalarının her bi yana gittiğini *görürler* ve sonra erişkinlerin olmasının o noktayı belirli bi yere nasıl bağladığını *görürler*. Aynısı tüm diğer organizmalara da olur."

Don Juan, bir an için ifadesizleşti, sonra insanın birleşim noktasının tamamıyla kendine has bir etkisi olduğunu ekledi. Dışardaki bir ağacı imledi.

"Biz, ciddi, erişkin insanlar olarak bi ağaca baktığımızda," dedi, "birleşim noktamız sınırsız sayıda yayılımı birleştirir ve bi tanısık gerçekleşir. Birleşim noktamız, bizim ağaç diye adlandırdığımız bi yayılım demeti algılar."

Birleşim noktası, algı için gerekli bağlanışı etkilemekle kalmaz aynı zamanda belirli başka yayılımları benzersiz insani hilelerle algının daha fazla arıtılması, süzülmesi için silip yok edermiş.

Yeni görücüler, salt insanların, yayılım demetlerini daha fazla demetleyebilmek yetisinde olduklarını gözlemiş. Süzmenin, İspanyolca karşılığı, *desnate'yi* bir kap kaynamış sütün soğuduktan sonra üstünden en leziz yeri olan kaymağını toplamak eylemini betimlemek için kullandı. Aynı şekilde, algısına göre, insanın birleşim noktası yayılımların bağlanış için önceden seçtiği bazı parçaları alır ve onlarla daha lezzetli bir yapı elde edermiş.

"İnsanın süzmeleri," diye devam etti don Juan, "diğer yaratıkların algıladıklarından daha gerçek. İşte bizim düştüğümüz tuzak bu. O kadar gerçekler ki, biz birleşim noktalarımıza verdiğimiz buyruk yüzünden onların bize böyle göründüğünü unutuyoruz. Onları gerçek olarak algılamak için verdiğimiz buyruk sayesinde bize gerçek gibi geldiğini unutuyoruz. Bağlanışların kaymağını süzme erkine sahibiz de, kendimizi, verdiğimiz buyruktan koruma erkine sahip değiliz. Bunu öğrenmek gerekiyor. Süzmelerimize, bizim yaptığımız gi-

bi yardım eli uzatmak, eski görücülerin kendilerininkiler için ödedikleri ceza gibi, ödediğimiz çok yüklü bi yargı hatası."

9

Aşağı Kayış

Don Juan ve Genaro, senelik şifalı ot arayışları için Meksika'nın kuzeyine Sonora Çölü'ne gitmek için yola çıkmışlardı. Nagual'ın topluluğundaki görücülerden biri, otacı Vicente Medrano, o bitkileri ilaç yapımında kullanırdı.

Don Juan ve Genaro'ya yolculuklarının son safhasında tam onların güneye, eve geri dönecekleri bir noktada Sonora'da katıldım.

Dönüş yolculuğundan bir gün önce Don Juan farkındalıkta ustalaşma açıklamalarına birdenbire yeniden başladı. Dağların yamacındaki uzun çalıların gölgesinde dinleniyorduk. Akşamüstünün geç saatleriydi, hava neredeyse kararmak üzereydi. Üçümüz de ağzına kadar bitkilerle dolu çuvallar taşıyorduk. Onları yere koyar koymaz Genaro katlayıp

yere koyduğu ceketinin üzerine kıvrılıp uyudu.

Don Juan Genaro'yu uyandırmak istemezcesine kısık bir sesle konuşmaya başladı. Farkındalığa dair şimdiye kadar pek çok gerçeği açıkladığını, geriye tartışılacak yalnızca bir gerçek kaldığını söyledi. Bu son gerçek, eski kuşak büyücülerin kendilerinin de farkında olmadan buldukları en önemli gerçekmiş. Buluşun muazzam değeri ancak yüzyıllar sonra yeni görücüler tarafından anlaşılabilmiş.

Don Juan konuşmasını, "Sana insanın birleşim noktasının algı için, yayılımlara ayarlı olduğunu söylemiştim" diye sürdürdü, "Noktanın sabit konumundan hareket edebildiğini de tartışmıştık. Son gerçek, birleşim noktasının belli bir sınırın ötesinde hareket etmesi halinde bildiğimiz bu dünyadan bütünüyle başka dünyalarla birleşebilmesidir."

Bazı coğrafi bölgelerin bu tehlikeli harekete yardım etmenin yanı sıra hareket için özel yönler belirlediğini fısıldadı. Örneğin Sonora Çölü birleşim noktasının her zamanki yerinden aşağı doğru hareket etmesini sağlıyordu, iblisin olduğu yere.

"Bu nedenle Sonora'da gerçek büyücülerle karşılaşabilirsin" diye sürdürdü sözlerini. "Özellikle de kadın büyücülerle. Daha şimdiden birini biliyorsun; La Catalina. Geçmişte ikiniz arasında dalaşlar ayarlamıştım. Birleşim noktanın hareket etmesini istemiştik ve La Catalina büyücülük maskaralıklarıyla onu yerinden sallayıp gevşetmişti."

Don Juan, La Catalina ve benim aramda gelişen tüyler ürpertici deneyimlerin ikisi arasında önceden düzenlenmiş anlaşmanın bir parçası olduğunu açıkladı.

Genaro kalkıp sesini yükselterek, "bize katılması için O'nu davet etsek ne düşünürdün?" diye bana sordu.

Sorusunun keskinliği ve sesindeki garip ton nedeniyle ani bir dehşet duygusuna kapıldım.

Don Juan güldü ve beni kollarımdan tutup sarstı. Korkmam için herhangi bir neden olmadığı yolunda bana güvence verdi. La Catalina'nın bize bir kuzen ya da teyze yakınlığın-

da olduğunu söyledi. Bizim adımlarımızı izlemese de dünyamızın bir parçasıydı. Eski büyücülereyse sınırsız derecede daha yakındı.

Genaro gülümsedi ve bana göz kırptı.

"Korkudan soluğunun kesilmesini anlıyorum" dedi. "Onunla her yüzyüze geldiğinde daha çok korktuğunu bana kendisi söyledi."

Don Juan ve Genaro neredeyse histerik bir biçimde güldüler.

Kabul etmeliydim ki, La Catalina'yı hem çok korkunç hem de çok çekici bulmuştum her zaman. Beni onda en çok etkileyen de üzerinden taşan erkiydi.

"O kadar çok erk biriktirdi ki" diye devam etti Don Juan, "birleşim noktanı sol yanın derinliklerine doğru hareket ettirmesi için ileri farkındalıkta olman bile gerekmiyor."

Don Juan ve Genaro, La Catalina'nın nagual Julian'ın topluluğunda olduğu için bizle yakın alakalı olduğunu tekrar etti. Bir nagual ve onun yandaşlarının genellikle dünyadan aynı zamanda ayrıldıklarını ama bazen ufak gruplar halinde veya teker teker ayrılabildiklerini de açıkladı. Nagual Julian ve grubu ikincisine bir örnekti. O dünyadan kırk sene önce ayrılmış olmasına rağmen, la Catalina hala buradaydı.

Bana daha önce söylediği bir şeyi anımsattı. Nagual Julian'ın topluluğu, üç tamamen önemsiz erkek ve sekiz mükemmel kadın görücüden oluşuyormuş. Don Juan her zaman bu eşitsizliğin nagual Julian'ın grubunun tek tek ayrılmalarının nedenlerinden biri olduğunu iddia etmişti.

La Catalina'nın, nagual Julian'ın grubundaki mükemmel kadın görücülerden, ona birleşim noktasını aşağıya kaydırmak için alışılmadık manevralar öğreten birine bağlı olduğunu söyledi. Bu görücü dünyadan son ayrılanlardanmış. Aşırı uzun yıllar yaşamış ve ikisi, la Catalina da, o da Sonora'nın yerlisi olduklarından çöle geri dönmüşler ve ileri yaşlarında o görücü kadın dünyadan ayrılana dek bir arada yaşamışlar. Beraber geçirdikleri yıllar boyunca la Catalina ona kendini ada-

mış bir yardımcı, birleşim noktasını eski görücüler gibi en delibozuk yollarla kaydırmayı öğrenmeye istekli bir öğrenci olmuş.

Don Juan'a, la Catalina'nın bilgisinin onunkinden tabiatıyla mı farklı olduğunu sordum.

"Tamamen aynıyız," diye yanıtladı. "O daha çok Silvio Manuel veya Genaro gibi, onların kadına uyarlanmışı ama tabii kadın olması dolayısıyla, ikisinden de sınırsız derecede daha saldırgan ve tehlikeli."

Genaro, başıyla rızasını imledi. "Sınırsız derecede daha fazla," deyip yine göz kırptı.

"Senin topluluğuna bağlı mı?" diye sordum don Juan'a.

"Bize kuzen veya teyze gibi olduğunu söyledim ya," diye yanıtladı. "Hepimizden genç olmasına rağmen yaşlı nesildendir. O, o topluluğun sonuncusu. Bizimle çok az temasa geçer. Bizi pek sevmez. Biz onun için fazla sıkıcıyız; o nagual Julian'ın tarzına alışkın. Bilinmeyenin engin macerasını özgürlük arayışına tercih eder."

"İkisi arasındaki fark ne?" diye sordum don Juan'a.

"Farkındalığa değgin gerçekleri açıklamamın son bölümünde," diye yanıtladı," bu farkı yavaş yavaş, tamamıyla tartışacağız. Şu an, senin için önemli olan, sol yan farkındalığında kıskançça sakladığın garip gizlerdir; bu yüzden la Catalina ve sen birbirinizden hazzetmektesiniz."

Ondan hazzetmemle ilgili olmadığını, onun kuvvetine hayran olduğumu ısrarla söyledim.

Don Juan ve Genaro güldüler ve sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuşcasına beni tıpışladılar.

"Seni seviyor çünkü neye benzediğini biliyor," dedi Genaro ve dudaklarını şapırdattı. "Nagual Julian'ı çok iyi tanırdı."

İkisi beni utandıran uzun bir bakış attılar.

"Ne demek istiyorsun?" diye kavgacı bir ses tonuyla sordum Genaro'ya.

Bana sırıtıp, kaşlarını yukarı aşağı komik bir ifadeyle oy-

nattı. Ama sessiz kaldı.

Don Juan konuşup suskunluğu bozdu.

"Nagual Julian'la aranızda tuhaf bazı ortak noktalar var," dedi. "Genaro yalnızca senin bunun farkında olup olmadığını ortaya çıkarmaya çalışıyor."

İkisine de böyle akıl almaz bir şeyin nasıl farkında olabileceğimi sordum.

"La Catalina böyle düşünüyor," dedi Genaro. "O, nagual Julian'ı burdaki herkesten daha iyi tanıdığı için böyle söylüyor."

Nagual Julian kırk sene evvel dünyadan ayrılmış olduğuna göre, onu tanıdığına inanamayacağımı belirttim.

"La Catalina da taze bir piliç değil," dedi Genaro. "Sadece genç görünüyor; bu onun bilgisinin bir parçası. Nasıl bir zamanlar, nagual Julian'ın bilgisinin bir parçasıysa. Sen o kadının sırf genç halini gördün, yaşlı halini görsen, korkudan nutkun tutulurdu."

"La Catalina'nın yaptığı," diye araya girdi don Juan, "yalnızca üç ustalaşma yoluyla açıklanabilir: farkındalıkta ustalaşma, *iz sürmede* ustalaşma ve *niyette* ustalaşma.

"Fakat bugün onun yaptığını salt farkındalığın son gerçeği ışığında inceleyeceğiz: birleşim noktası, orijinal konumundan oynadıktan sonra bizimkinden değişik dünyaları birleştirir diyen gerçeğin ışığında.

Don Juan ayağa kalkmamı imledi. Genaro da kalktı. Ben hiç düşünmeden şifalı ot dolu çuvalı kaptım. Tam sırtıma atacakken Genaro beni durdurdu.

"Çuvalı bırak bir," dedi sırıtarak. "Tepeye tırmanıp, la Catalina'yla buluşacağız."

"Nerede o?" diye sordum.

"Yukarda," dedi Genaro, ufak bir tepenin ucuna parmağını doğrultarak. "Eğer gözlerini yarı kısıp dikkatlice bakarsan, onu şu yeşil fundalıkların önünde, koyu bir leke olarak görebilirsin."

O koyu lekeyi görebilmek için kendimi zorladım ama bir

şey göremedim.

"Neden oraya yürümüyorsun?" dedi don Juan.

Başım dönüverdi, midem bulandı. Don Juan elinin bir devinimiyle beni yola koyulmaya sevk etti ama hareket etmeye cesaret etmedim. Sonunda, Genaro kolumdan tuttu ve ikimiz tepeye tırmanmaya başladık. Yukarı vardığımızda, don Juan'ın tam arkamızdan geldiğinin ayırdına vardım. Üçümüz tepeye aynı anda ulaştık.

Don Juan, büyük bir sakinlik içinde Genaro'yla konuşmaya başladı. O'na, nagual Julian'ın birçok defalar korkularına fazla kapıldıkları için ikisini de öldüresiye boğmak üzere olduğunu anımsayıp anımsamadığını sordu.

Genaro bana dönüp nagual Julian'ın insafsız bir öğretmen olduğuna dair güvence verdi. O ve kendi öğretmeni, henüz o zamanlar dünyada olan nagual Elias, herkesin birleşim noktasını hayati bir sınırın ötesine iter ve kendi kendilerini korumaları için bırakırlarmış.

"Sana bir zamanlar nagual Julian'ın cinsel erkemizi boşa harcamamamızı tavsiye ettiğini söylemiştim," diye devam etti Genaro. "Bununla birleşim noktasının kaydırılması için kişiye erke gerektiğini söylemek istemiştim. Eğer birinde bu yoksa, nagualın vuruşu özgürlük yerine ölüm vuruşu olur."

"Yeterli erke olmadığında," dedi don Juan, "bağlanış gücü ezicidir. Sıradan şartlar altında gerçekleşmeyen bağlanışın baskısına karşı dayanabilmek için yeterince erkeye sahip olmak gerekir."

Genaro, nagual Julian'ın ilham veren bir öğretmen olduğunu söyledi. Her zaman öğretip aynı zamanda da kendini eğlendirecek yollar bulurmuş. En sevdiği yöntemlerden biri bir ya da iki defasında yaptığı gibi hiç fark ettirmeden onları olağan farkındalıklarında yakalayıp, birleşim noktalarını kaydırmak olurmuş. O zamandan beri, bölünmez dikkatlerini sağlamak için tüm yapması gereken onları beklenmedik bir nagual vuruşuyla tehdit etmek olmuş.

"Nagual Julian, gerçekten unutulmaz bi adamdı," dedi

don Juan. "Sanki onda şeytan tüyü vardı. Dünyadaki en kötü şeyi yapsa da, o yapınca harika olurdu. Başka herhangi biri tarafından yapılsa bunlar ham ve kaba kaçardı.

"Nagual Elias'ın, diğer yandan öyle bi niteliği yoktu ama büyük, yüce bi öğretmendi."

"Nagual Elias, nagual Juan Matus'a çok benzerdi," dedi Genaro bana. "Birbirleriyle çok iyi geçinirlerdi. Ve nagual Elias ona her şeyi, hiç sesini bile yükseltmeden veya onu kandırmadan öğretmişti.

"Ama nagual Julian farklıydı," diye sürdürdü Genaro, beni dostça bir dürterek. "Diyebilirim ki o aynen senin gibi, sol yanında tuhaf sırlarını kıskançlıkla sakladı. Sence de öyle değil mi?" diye sordu don Juan'a.

Don Juan cevap vermedi ama başıyla onayladı. Kahkahasını tutmaya çalışıyordu..

"Oyunbaz bi mizacı vardı," dedi don Juan ve ikisi kahkahalara boğuldular.

Bildikleri bir şeyi ima ediyor olmaları beni daha da tehdit altında hissettirdi.

Don Juan, ciddiyetle nagual Julian'ın hayatı boyunca öğrendiği acayip büyücülük tekniklerini kastettiklerini söyledi. Genaro, nagual Julian'ın nagual Elias'tan başka nevi şahsına münhasır bir öğretmeni daha olduğunu söyledi. Öğretmeni, onu fazlasıyla sevmiş ve ona alışılmamış ve karmaşık birleşim noktası oynatma yolları öğretmişti. Bunun sonucunda nagual Julian alışılmadık, delişmen yaradılışta biri olmuştu.

"Kimdi o öğretmen, don Juan?" diye sordum.

Don Juan ve Genaro birbirlerine bakıp çocuklar gibi kıkırdadılar.

"Bu çok zor yanıtlanacak bi soru," diye cevap verdi don Juan. "Tüm söyleyebileceğim bizim tarzımızı saptıran öğretmen olduğu. Bize iyi kötü bi çok şeyi öğretti ama öğrettiklerinin en fenası eski görücülerin yaptıklarıydı. Böylece aramızdan bazıları tuzağa düştü. Nagual Julian bunlardan biriydi, la Catalina da öyle. Biz yalnızca senin onları izlemeyece-

ğini ümit ediyoruz."

Hemen karşı koymaya başladım. Don Juan beni susturdu. Neye karşı koyduğumu bilmediğimi söyledi.

Don Juan konuşurken, ona ve Genaro'ya fena halde kızdım. Aniden hiddetten kudurarak, avaz avaz onlara bağırmaya başladım. Tepkim, o kadar bana uymuyordu ki kendimden korktum. Sanki ben bir başkasıydım. Durdum ve yardım umuduyla onlara baktım.

Genaro'nun kolları destek gereksinirmiş gibi don Juan'ın omzundaydı. İkisi de önüne geçilmez bir şekilde gülüyorlardı.

O kadar umutsuzdum ki neredeyse gözlerimden yaşlar boşanacaktı. Don Juan yanıma geldi. Kolunu güven verici bir şekilde omzuma attı. Sonora Çölü'nün, onun anlayamadığı nedenlerden dolayı insanı veya herhangi bir diğer organizmayı kavgacılığa teşvik ettiğini söyledi.

"İnsanlar, burada hava çok kuru olduğundan diyebilir," sürdürdü, "ya da çok sıcak olduğundan. Görücülerse, buranın Kartal'ın yayılımlarının belirli bi kavşağı olduğunu ve daha önce söylediğimiz gibi birleşim noktasının aşağı kaymasına yardımcı olduğunu söyleyebilirler."

"Nasıl olursa olsun, savaşçılar kendilerini tarafsız tanıklar olarak eğitmek, kendi gizlerini anlamak ve kim olduklarını bulmanın coşkusunu tatmak için dünyadadır. Bu yeni görücülerin emellerinin en yükseğidir. Ve her savaşçı buna ulaşamaz. Biz nagual Julian'ın ulaşamadığını sanıyoruz. O yolda kaldı, la Catalina da."

Emsalsiz bir nagual olmak için bir kimse özgürlüğü sevmeli ve her şeyden en yüksek mertebede kopmuş olmalıymış. Savaşçının yolunu bu kadar tehlikeli yapan çağdaş insanın yaşamının tam tersi olmasıymış. Çağdaş insan, bilinmeyen ve giz alemini bırakıp işlevsellik aleminde yerleşmiş. Önceden hissedilen ve coşku veren dünyaya sırtını dönüp, can sıkıntısını dünyasına buyur etmiş.

"Tekrar giz dünyasına dönme şansı verilmesi," diye sür-

dürdü don Juan, "bazen savaşçılara fazla gelir ve dayanamazlar; benim bilinmeyenin macerası dediğim yolda kalırlar. Özgürlük arayışlarını unuturlar; tarafsız tanıklar olmayı unuturlar. Bilinmeyen de kaybolup gider ve buna bayılırlar."

"Ve sen benim de böyle olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum don Juan'a.

"Böyle düşünmüyor, bunu biliyoruz," diye cevapladı Genaro. "Ve la Catalina herkesten daha iyi biliyor."

"O nerden bilecek ki?" diye diklendim.

"Çünkü o da senin gibi," diye yanıtladı Genaro sözlerini komik, monoton bir ses tonuyla vurgulayarak.

Sıkı bir tartışmaya girmek üzereyken don Juan beni yine susturdu.

"Bu kadar heyecanlanacak bi şey yok," dedi bana. "Sen neysen osun. Özgürlük için savaş bazıları için daha zordur. Sen onlardan birisin.

"Tarafsız tanıklar olmak için," diye devam etti, "birleşim noktasının deviniminin sabitlenişini anlamak, bizim ve ne olursa olsun tanık olduğumuz dünya için, her şeydir.

"Yeni görücüler, kendi kendimizle konuşmamız öğretildiğinde birleşim noktasını bi yere sabitlemek için ruhsuzlaşmanın yolunun da öğretildiğini söylerler."

Genaro, gürültülü bir biçimde ellerini birbirine çarpıp, bir futbol antrenörünü öykünen, içe işleyen ıslığını koyverdi.

"Şu birleşim noktasını bi oynatalım!" diye bağırdı. "Yukarı, yukarı, yukarı! Oynat, oynat, oynat!"

Sağ yanımdaki çalılar birdenbire karıştığında hala gülüyorduk. Don Juan ve Genaro aniden sol ayak altlarına kıvrılmış şekle geçtiler. Sağ ayak, diz yukarıda önlerinde bir kalkan gibiydi. Don Juan bana da aynını yapmamı imledi. Kaşlarını kaldırıp ağzının kenarından bir koyverme mimiği yaptı.

"Büyücülerin kendilerine has tuhaflıkları vardır," dedi fısıltıyla. "Birleşim noktası normal konumunun aşağısında bi yere oynayınca büyücünün görüşü kısıtlanır. Ayakta görürler-

se, saldırırlar."

"Nagual Julian, beni bir keresinde iki gün savaşçı pozisyonunda tutmuştu" diye fısıldadı Genaro bana. "İşerken bile bu pozisyonda kalmam gerekti."

"Ve sıçarken de," diye ekledi don Juan.

"Doğru," dedi Genaro. Ve emin değilmiş gibi bana fısıldadı, "Umarım sen kakanı önceden yapmışsındır. Eğer la Catalina ortaya çıktığında bağırsaklarını boşaltmamış olursan, pantolonuna edersin. Tabii sana pantolonunu çıkarmayı da gösterebilirim. Eğer bu konumda sıçacaksan pantolonunu çıkarmalısın."

Bana, pantalonumdan nasıl çıkacağımı göstermeye başladı. Bunu en ciddi ve ilgili haliyle yapıyordu. Tüm konsantrasyonum devinimlerinde yoğunlaşmıştı. Ancak pantalonumdan sıyrıldığımda don Juan'ın kahkahalarla kükrediğini fark edebildim. Genaro'nun beni yine makaraya aldığını ayırt ettim. Ayağa kalkıp pantolonumu giyecektim ki don Juan beni durdurdu. Gülmekten sözcükleri zorla bir araya getirebildi. Bana olduğum gibi kalmamı, Genaro'nun her şeyi yarı şaka yaptığını ve la Catalina'nın gerçekten orada çalıların arkasında olduğunu söyledi.

Kahkahalar arasında ortaya koyduğu ses tonuyla beni etkiledi. Yerimde donup kaldım. Bir saniye sonra çalılıklardaki bir hışırtı, beni öylesine paniğe soktu ki pantalonumu unuttum. Genaro'ya baktım. O tekrar pantalonu giymişti. Omuzlarını silkti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana onu kalkmadan nasıl giyeceğini göstermeye vaktim olmadı."

Onlara kızacak ya da kahkaha cümbüşlerine katılacak zamanım olmadı. Aniden, tam önümde çalılar yarıldı ve olabilecek en korkunç mahlukat ortaya çıktı. O kadar acayipti ki artık korkmuyordum, büyülenmiştim. Önümde duran her ne ise, bir insan değildi; hatta insanla uzaktan yakından alakası bile yoktu. Daha çok bir sürüngene benziyordu. Ya da büyük cüsseli garip bir böceğe. Yahut kıllı, son derece tiksindirici

bir kuşu bile andırıyordu. Vücudu koyu renkliydi ve kalın kızılımsı kıllarla kaplıydı. Bacak göremiyordum, sırf devasa çirkin bir kafa. Burnu yassı ve burun delikleri yanyana iki koca delikti. Dişli gaga gibi bir şeyi de vardı. Ne kadar korkutucu olursa olsun gözleri şahaneydi. Onlar kavranmaz durulukta büyüleyici iki havuz gibiydi. Bilgelik doluydular. İnsan gözü, kuş gözü ya da şimdiye kadar gördüğüm herhangi bir tür göz değillerdi.

Mahlukat, çalıları hışırdatarak soluma doğru hareket etti. Başımı onu izlemek için oynattığımda, don Juan ve Genaro'nun da onun ortaya çıkışından benim gibi tutulmuş kalmış olduklarını görebildim. Onların da böyle bir şeyi hiç *görmemiş* olabilecekleri aklıma geldi.

Bir anda, mahlukat tamamıyla gözden kayboldu. Fakat bir dakika sonra bir homurtu duyuldu ve devasa şekil yeniden önümüzde belirdi.

Şaşırmıştım ama aynı zamanda bu tuhaf mahlukattan hiçbir korku duymadığım için de kaygılıydım. Sanki daha evvelki paniğim başkası tarafından deneyimlenmişti.

Bir an ayağa kalkmaya başladığımı duyumsadım. İrademe karşın bacaklarımı düzelttim ve kendimi mahlukatın karşısında dimdik ayakta buldum. Ceketimi, gömleğimi ve ayakkabımı çıkardığımı şöyle bir hissettim. Artık çıplaktım. Bacak kaslarım kuvvetli bir erkle kasılmıştı. Müthiş bir çeviklikle yukarı aşağı zıplıyordum ve sonra o mahlukat ve ben uzaktaki tarif edilmez bir yeşilliğe doğru yarıştık.

Mahlukat, kendi üstünde bir yılan gibi kıvrılıp burularak benim önümde ilerliyordu. Ama sonra onu yakaladım. Birlikte hızla ilerlerken daha önce bildiğim bir şeyin farkına vardım, mahlukat gerçekte la Catalina'ydı. Bir anda, la Catalina etiyle kemiğiyle yanı başımdaydı. Çaba harcamadan hareket ediyorduk. Sanki biz durağandık, hareket ve hız halindeymiş pozundaydık da o sırada etrafımızdaki tüm manzara hareket ettiriliyor, muhteşem bir ivme etkisi yaratılıyordu.

Yarışımız, başladığı gibi bir anda sona erdi ve sonra la

Catalina'yla başka bir dünyada yalnız kaldım. Orada, tek bir tanınabilir nitelik yoktu. Koskoca kayalarla kaplı olan toprak görünümündeki yerden geldiğini sandığım yoğun, göz kamaştırıcı bir parıltı ve ısı vardı. Yerdekiler en azından kaya gibi görünüyordu. Kumtaşı rengindeydiler ama ağırlıkları yoktu; süngerdenmiş gibi kısa kalın parçalardı. Onları, sadece dayanarak hızla savurabiliyordum.

Kuvvetimden o kadar büyülenmiştim ki başka hiçbir şey umrumda değildi. Nasıl olduysa, görünürde ağırlıksız bu malzemenin bana karşı koymadığını tayin etmiştim. Üstün derecedeki kuvvetim onları savurup etrafa dağıtıyordu.

Onları ellerimle yakalamayı denedim ve tüm bedenimin değiştiğini ayırt ettim. La Catalina bana bakıyordu. O yine önceden olduğu o tuhaf mahlukattı ve ben de öyleydim. Kendimi göremiyordum ama yine de ikimizin tamamen benzediğini biliyordum.

Tarif edilmez bir neşe, sanki bu neşe benim dışımdan gelen bir kuvvetmiş gibi, beni ele geçirdi. La Catalina ve ben şahlandık, dolandık ve bende hiçbir düşünce, his veya insani farkındalık kalmayana dek oyun oynadık. Ne var ki, kesinlikle farkındaydım. Farkındalığım, insani hislerin bireyselliği olarak değil ama her şeyin varoluşunun duyumu olarak bana güvence veren belirsiz bir bilgiydi; sınırsız bir güven, varoluşumun fiziksel kesinliğiydi.

Sonra her şey yine bir anda insani odağa geldi. La Catalina elimi tutuyordu. Fundalar arasında çölde yürüyorduk. Ani ve acı veren bir biçimde, çöl taşları ve sert pislik kümelerinin çıplak ayağımı fena halde yaraladığının ayırdına vardım.

Çorak bir yere geldik. Don Juan ve Genaro oradaydılar. Oturdum ve elbiselerimi üstüme geçirdim.

La Catalina'yla deneyimim, Güney Meksika'ya yapacağımız geri dönüş yolculuğunu geciktirdi. Betimlenemez bir biçimde dengem bozulmuştu. Olağan farkındalığımda her şeyden kopmuştum. Sanki dayanak noktamı kaybetmiştim.

Ümitsizliğe kapılmıştım. Don Juan'a yaşama arzumu dahi kaybettiğimi söyledim.

Don Juan'ın evinin verandasında oturuyorduk. Çuvallar arabama yüklenmişti, yola çıkmaya hazırdık ama ümitsizlik hissi takatimi kesmişti, ağlamaya başladım.

Don Juan ve Genaro gözleri yaşarıncaya dek güldüler. Ben umutsuzluğa kapıldıkça neşeleri arttı. Sonunda don Juan beni ileri farkındalığa kaydırdı ve gülmelerinin, onların acımasızlığının veya garip mizah anlayışlarının bir parçası değil, benim bilgi yolunda ilerlediğimi *görmenin* verdiği mutluluğun içten bir yansıması olduğunu açıkladı.

"Sana, nagual Julian'ın biz senin olduğun duruma geldiğimizde ne söylediğini söyleyeyim," diye devam etti. "Böylece, yalnız olmadığını anlarsın. Sana olanlar, bilinmeyene bi bakış atmak için yeterince erke biriktirebilen herkese olur."

Nagual Julian, onlara hayatları boyunca yaşadıkları evlerden kapı dışarı edildiklerini söylermiş. Erke biriktirmelerinin bir sonucu, rahat fakat çok sınırlı ve sıkıcı günlük hayat dünyalarındaki yuvalarının parçalanması olmuş. Depresyonları, nagual Julian'ın söylediğine göre, yuvalarını kaybetmenin üzüntüsünden çok yerleşecek yeni bir havali aramak zorunda olmanın kızgınlığıymış.

"Yeni havali," diye sürdürdü don Juan, "o kadar rahat değil ama sınırsız daha geniştir.

"Senin kapı dışarı edilme uyarın da, bize olduğu gibi büyük bi depresyon, yaşama arzusu kaybı olarak geldi. Sen bize, yaşamak istemediğini söylediğinde, kahkahalarımızın önüne geçemedik."

"Şimdi bana ne olacak?" diye sordum.

"Senin anlayacağın, kendine yeni bi döşek bulman gerekecek," diye yanıtladı don Juan.

Don Juan ve Genaro yeniden büyük bir mutlulukla gülmeye başladılar. Her lafları ve yorumları, onları isteri nöbetine dönüşen bir kahkaha tufanına sokuyordu.

"Her şey çok basit, " dedi don Juan. "Yeni erke merteben,

birleşim noktanın yerleşeceği yeni bi yer yaratacak. Ve bizle her bi araya gelişinde sürdürdüğün savaşçı söyleşisi, bu yeni konumu kuvvetlendirecek."

Genaro, ciddi bir ifade takındı ve patlayan bir sesle bana şunu sordu. "Bugün sıçtın mı?"

Başının bir devinimiyle yanıtlamaya zorladı beni. "Yaptın mı ha, yaptın mı?" diye sordu, "Hadi savaşçı söyleşimize devam edelim."

Kahkahaları yatıştığında, Genaro bir sakıncanın farkında olmam gerektiğini söyledi. Birleşim noktası zaman zaman eski yerine dönermiş. Kendi birleşim noktasının olağan konumda insanları kışkırtıcı ve sık sık korkunç yaratıklar olarak *görmeye* zorladığını söyledi. Son derece büyük bir şaşkınlıkla bir gün değiştiğini ayırt etmiş. Karşılaştırılamayacak derecede daha cesurlaşmış ve olağan hallerde onu karmaşa ve korkuya sürükleyecek bir durumla başarıyla başa çıkabilmiş.

"Bir baktım ki sevişiyorum," diye devam etti Genaro ve bana göz kırptı. "Genellikle kadınlardan ölesiye korkardım. Halbuki bir gün kendimi en zaliminden bi kadınla yatakta buldum. O kadar ben değildim ki ne yaptığımı fark ettiğim anda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Bu sarsıntı birleşim noktamın eski sefil yerine dönmesine neden oldu ve ben ürkek bir tavşan gibi titreyerek evden kaçmak zorunda kaldım.

"Sen en iyisi, birleşim noktanın geri çekilmesine karşı dikkatli ol," diye ekledi Genaro ve ikisi yine güldüler.

"İnsanın kozasındaki birleşim noktasının konumu," diye izah etti don Juan, "iç söyleşiyle yerinde tutulur ve bu yüzden de en iyi halde dahi gevşek bi konumdur. İşte bu nedenle, erkek ve kadınlar akıllarını bu kadar kolay kaybeder, özellikle de iç söyleşileri tekrardan ibaret, sıkıcı ve derinlikten yoksun olanlar.

"Yeni görücüler, iç söyleşileri akışkan ve çeşitli olanlar esnek insanlardır, der."

Savaşçının birleşim noktasının konumunun çok daha kuvvetli olduğunu, çünkü birleşim noktasının kozada oynamaya

başlar başlamaz, saydam parıltısında birleşim noktasını o andan itibaren barındıran bir çukur oluşturduğunu söyledi.

"Bu yüzden, savaşçıların aklını kaybettiğini söyleyemeyiz," diye sürdürdü don Juan. "Eğer bi şeyleri kaybolursa, bu ancak çukurları olabilir."

Don Juan ve Genaro bu yorumu o kadar komik buldular ki gülmekten yerlere yuvarlandılar.

Don Juan'dan, la Catalina'yla deneyimimle ilgili açıklama rica ettim. Ve ikisi de yine kahkahalarla inlemeye başladılar.

"Kadınlar, erkeklerden çok daha acayiptir," dedi sonunda don Juan. "Bacakları arasında fazladan bi açıklık olması onların garip etkilere maruz kalmasına neden oluyor. Tuhaf, kuvvetli güçler onları bu açıklarından ele geçiriyor. Onların acayipliklerini anlayabilmemin tek yolu bu."

Bir süre sustu ve ben de ne demek istediğini sordum.

"La Catalina bize devasa bi solucan gibi göründü," diye cevapladı.

Don Juan'ın bunu söylerkenki ifadesi ve Genaro'nun patlayan kahkahası beni katıksız bir coşkuya sürükledi. Neredeyse takatim kalmayana kadar güldüm.

Don Juan, "la Catalina'nın becerisi o kadar alışılmadık ki, iblisin aleminde istediği her türlü şeyi yapabilir" dedi. Ona olan yakınlığım, onu benzersiz gösterisine sevk etmişti. Tüm bunların sonucunda, la Catalina birleşim noktamı kendisiyle beraber çekmişti.

"Siz, ikiniz solucanken neler yaptımız bakalım?" diye sordu Genaro sırtıma bir tane patlatıp.

Don Juan gülmekten boğulmak üzereydi.

"İşte bu yüzden kadınlar, erkeklerden daha tuhaf diyorum ya," dedi sonunda.

"Senle aynı fikirde değilim," dedi Genaro don Juan'a. "Nagual Julian'ın bacak arasında fazladan bir açığı olmamasına rağmen la Catalina'dan da acayipti. Sanırım bu solucan numarasını da ondan öğrenmiştir. O, la Catalina'ya yapardı

bunu."

Don Juan altını ıslatmaktan korkan bir çocuk gibi yukarı aşağı zıplıyordu.

Bir ölçüde sakinleştiğinde, nagual Julian'ın en tuhaf durumları yaratıp kullanmakta marifetli olduğunu söyledi. Don Juan, la Catalina'nın bana aşağı kayışa mükemmel bir örnek verdiğini de belirtti. O, birleşim noktasını oynatarak biçimini aldığı yaratığı *görmemi* sağlamış ve sonra benimkinin konumunu, o canavarsal görüntüyü verecek, aynı yere oynatmama yardımcı olmuştu.

"Nagual Julian'ın diğer öğretmeni," diye sürdürdü don Juan, "ona aşağıdaki enginlikteki belirli noktaları öğretmiş. Hiçbirimiz onu oralarda takip edemeyiz ama onun topluluğundaki bütün yandaşları edebilir, özellikle de la Catalina ve ona öğretmeni olan kadın görücü."

Don Juan, aşağıya kayışın bir görüş gerektirdiğini de söyledi. Başka hususi bir dünyanın değil de, kendi günlük yaşadığımız dünyanın başka bir açıdan görünüşü. Benim başka bir dünya *görebilmem* için Kartal'ın yayılımının başka büyük bir bandını algılamam gerekiyormuş.

Sonra izahını bitirmeye girişti. Yayılımların büyük bantları hakkında fazla ayrıntılı konuşmayacağımızı çünkü yola düşmemiz gerektiğini söyledi. Ben biraz daha kalıp konuşmak istiyordum ama onun bu konuyu açıklamak için bayağı zamana ve benim de yenilenmiş bir yoğunlaşmaya gereksineceğimi ileri sürdü.

10

Büyük Yayılım Bantları

Don Juan, günler sonra Güney Meksika'daki evinde açıklamalarına devam etti. Beni büyük odaya götürdü. Akşamüstüydü. Oda karanlıktı. Gaz lambalarını yakmak istedim ama don Juan izin vermedi. Birleşim noktamı oynatması için kendimi sesinin tınısına bırakacaktım; böylece birleşim noktam oynayıp tam yoğunlaşma ve tam çağrıştırma yayılımları üzerinde parlayabilecekti.

Sonra bana, büyük yayılım bantları hakkında konuşacağımızı söyledi. Bu, eski görücülerin yaptığı önemli, fakat yeni görücüler ortaya çıkarana kadar yanlışlıkla unutulmuşluğa sürülmüş bir başka keşifmiş.

"Kartal'ın yayılımları her zaman demetlerle gruplanır," diye sürdürdü. "Eski görücüler bu demetlere büyük yayılım

bantları derdi. Gerçekte bant değiller, ama bu ad takılı kalmış.

"Örneğin, organik varlıklar üreten ölçülemez bi demet vardır. Bu organik bandın yayılımları bi çeşit tüy gibidir. Saydamdırlar ve kendilerine has bi ışıkları, garip bi erkeleri vardır. Farkındadırlar, zıplarlar. Bu yüzden tüm organik varlıklar kendilerini tüketen garip bi erkeyle doludur. Diğer bantlar daha koyudur ve daha az tüy gibidir. Bazılarının hiç ışığı yoktur ama bi matlık niteliği vardır."

"Tüm organik varlıkların kozalarında aynı tür yayılımlar mı vardır demek istiyorsun, don Juan?" diye sordum.

"Hayır, öyle demek istemiyorum. Organik varlıklar aynı büyük banda ait olmalarına rağmen bu o kadar da basit değil. Bunu muazzam geniş, saydam bi lifçikler bandı, sonu olmayan, saydam, ışıklı telcikler olarak düşün. Organik varlıklar, saydam lifçik grupları çevresinde büyüyen balonlardır. Bu organik yaşam bandında, bazı balonların saydam lifçikler çevresinde bandın merkezinde, bazılarının çepere yakın biçimlendiğini imgele; bant her çeşit organik varlığı fazladan yer kalacak şekilde bulundurmaya yetecek kadar geniştir. Böyle bi düzenlemede, çepere yakın balonlar bandın merkezindeki yayılımları sadece merkezle bağlantılı balonlarla birleştiklerinden tamamıyla kaçırır. Aynı şekilde, merkezdeki balonlar da çeperden gelen yayılımları kaçırır."

"Anlayacağın, organik varlıklar bi bandın yayılımlarını paylaşır; ne var ki görücüler bu organik bant içinde varlıkların olabildiğince değişik olduğunu görürler."

"Bu büyük bantlardan çok var mıdır?" diye sordum.

"Sonsuzluk kadar çok," diye yanıtladı. "Buna rağmen görücüler, dünyada sırf kırk sekiz böyle bant olduğunu bulguladılar."

"Bunun anlamı ne, don Juan?"

"Görücüler için bu, dünya üzerinde kırk sekiz örgütlenme türü, kırk sekiz demet ya da yapı türü var demek. Organik hayat bunlardan yalnızca biri."

"Bu kırk yedi tür organik olmayan hayat türü mü var de-

mek?"

"Hayır, hiç de değil. Eski görücüler, yedi organik olmayan farkındalık balonu üreten bant saymışlar. Diğer bir deyişle, kırk tane farkındalığı olmayan balon üreten bant var; bu bantlar sadece örgütlenme işini çevirirler.

"Büyük bantları, ağaç gibi düşün. Hepsi meyve taşır; onlar yayılımla dolu kaplar üretirler, buna rağmen bunlardan ancak sekiz ağaç yenebilir meyveler taşır; bunlar farkındalık balonlarıdır. Yedisinin meyvesi ekşidir ama yenebilir ve bi tanesininki de en sulu, en ağza layık meyvedir."

Güldü ve kıyasını Kartal'ın görüşüne göre yaptığını söyledi. Kartal'ın görüşüne göre organik farkındalık balonlarının en leziz lokmalar olduğunu söyledi.

"O sekiz bandın farkındalık üretmesini sağlayan nedir?" diye sordum.

"Kartal, yayılımları sayesinde farkındalığı bahşeder," diye yanıtladı.

Yanıtı, onunla tartışmama neden oldu. Ona, Kartal'ın farkındalığı yayılımlarıyla sağladığını söylemenin, sofu bir adamın Tanrı hakkında, Tanrı hayatı sevgiyle sağlar demeye benzediğini söyledim. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

"İki yorum aynı görüş açısından yapılmamıştır," dedi sabırla. "Ne var ki, yine de aynı anlama geliyorlar. Tek fark, görücülerin Kartal'ın farkındalığı yayılımlarıyla sağladığını *görmesi* ve sofu insanların Tanrı'nın sevgi sayesinde hayatı nasıl bağışladığını *görememesidir*."

Kartal'ın farkındalığı bağışlaması, sekiz büyük bant boyunca yer alan üç dev yayılım destesi sayesindeymiş. Bu desteler görücülerin renk hissetmelerini sağladıklarından oldukça tuhafmış. Bir demet, pembe-bej olma hissi verirmiş, pembe renkli sokak lambaları parıltısı gibi; bir başkası şeftali rengi olma hissi verirmiş, kalın deriyle kaplı neon ışıkları gibi; ve üçüncü deste berrak, bal gibi, kehribar rengi olma hissi verirmiş."

"Yani görücüler, Kartal'ı yayılımlarıyla farkındalık sağ-

larken gördüklerinde bu bir renk *görme* meselesidir," diye devam etti. "Sofu insanlar, Tanrı'nın sevgisini *görmez* ama eğer görebilselerdi onun pembe, şeftali veya kehribar rengi olduğunu bilirlerdi."

"Örneğin insan, kehribar renge bağlanmıştır, ama başka varlıklar da öyle."

İnsanla o yayılımları paylaşanların hangi varlıklar olduğunu öğrenmek istedim.

"Bunun gibi ayrıntıları kendi *görmenle* keşfetmen gerekecek," dedi. "Benim sana hangileri olduğunu söylememin anlamı olmaz: sadece başka bi kayıt yaparsın o kadar. Bunu kendi kendine keşfetmen, yapacağın en heyecanlı şeylerden biri olacak demek yeterli olur sanırım."

"Pembe ve şeftali rengi desteler insanda da görünür mü?" diye sordum.

"Hiçbi zaman. O desteler diğer yaşayan varlıklara aittir" diye yanıtladı.

Bir soru daha soracaktım ki elinin kuvvetli bir devinimiyle susmamı imledi. Sonra da düşüncelere daldı. Uzun bir süre tamamen sessiz kaldık.

"Sana, insanda farkındalık parıltısının farklı renkleri olduğunu söylemiştim," dedi sonunda. "Sana evvelce daha oraya gelmediğimiz için söylemediğim, onların renkler olmayıp kehribar rengin tonları olduğudur."

Amber farkındalık destesinin, her zaman farkındalığın kalitesindeki farklılığı gösteren sınırsız değişik çeşitleri varmış. Pembe ve soluk-yeşil kehribar en sık rastlanan renk tonlarıymış. Mavi kehribar bayağı sıradışıymış ama saf kehribar rengi hepsinden az bulunurmuş.

"Kehribarın tonu neye göre belli olur?"

"Görücüler, bi kimsenin biriktirdiği ve depoladığı erke miktarı tonu belirler, der. Sayısız savaşçı, sıradan pembe kehribar renk tonuyla başlayıp kehribarın en arı tonuyla bitirmiştir. Genaro ve Silvio Manuel buna örnektir."

"Hangi yaşam türleri pembe ve şeftali farkındalık deste-

lerine aittir?" diye sordum.

"İç deste tüm tonlarıyla sekiz bantı baştan başa dolaşır," diye yanıtladı. "Organik bantta, pembe deste çoğunlukla bitkilerindir, şeftali bant böceklere aittir ve kehribar bant ise insana ve diğer hayvanlara aittir.

"Aynı durum organik olmayan bantlara da uyar. İç farkındalık destesi, yedi büyük bandın her birinde özel, organik varlık türleri üretir."

Ondan var olan inorganik varlık türlerini ayrıntılarıyla anlatmasını istedim.

"Bu da kendin *görmen* gereken başka bi şey," dedi. "Yedi bant ve ürettikleri, gerçekten insan uslamına ulaşılmazdır ama insan *görmesine* değil."

Ona, büyük bantlar açıklamasını tam kavrayamadığımı, çünkü tanımının, bağımsız tel desteleri ya da hatta yassı taşıma bandı gibi şeyler imgelememe yol açtığını söyledim.

Bana büyük bantların ne yassı ne yuvarlak olduğunu, ama tanımlanmaz şekilde saman balyaları gibi betimlenemez demetlerle onları havaya fırlatan elin kuvvetiyle bir arada tutulduklarını açıkladı. Buna göre, yayılım dizgesi diye bir şey yokmuş; merkez ya da çeper bölümleri olduğunu söylemek de insanı yanlış yönlendiriyormuş ama anlaşılması için gerekliymiş.

Devam ederek, diğer yedi farkındalık bandının ürettiği organik olmayan varlıkların hareketi olmayan bir kap olarak karakterize edildiğini —oldukça şekilsiz, ışıltılı saydamlığı az olan bir kap olduğunu açıkladı. Organik varlıkların kozası gibi görünmüyormuş. Organik varlıkların, içinden erke fışkıran saydam top görüntüsünün gerginliğine ve şişme özelliğine sahip değillermiş.

Don Juan, organik olan ve olmayan varlıkların arasındaki tek benzerliğin, hepsinin farkındalık sağlayan pembe, şeftali ya da kehribar rengi yayılıma sahip olmaları olduğunu söyledi.

"O yayılımlar, belirli şartlar altında," diye devam etti,

"sekiz büyük bandın varlıkları arasında en fevkalade iletişime olanak verir."

Genellikle, daha büyük erke alanı olan organik varlıkların, inorganik varlıklarla bağlantıya geçişin başlatıcıları olduğunu, ama daha çözümü zor ve ince düşünülmüş bir takibin organik olmayan varlıkların sahasına girdiğini söyledi. Bir kere engel yıkıldığında, inorganik varlıklar değişip görücülerin dost dediği şey olurmuş. Bu andan itibaren, inorganik varlıklar görücülerin en esrarengiz düşünce veya ruh hallerini veya korkularını sezinleyebilirlermiş.

"Eski görücüler, dostlarının kendilerini böylesine adamaları karşısında büyülenmişler," diye sürdürdü. "Öykülere göre, görücüler dostlarına istedikleri her şeyi yaptırabilirlermiş. Bu, yaralanamaz olduklarına inanmalarının sebeplerinden biri. Kibirleri yüzünden aldandılar. Dostlar, ancak onları gören görücü kusursuz bi erdem timsali olduğunda erk sahibidirler; ve eski görücüler kusursuz değillerdi."

"Organik olmayan varlıklar da yaşayan organizma kadar çok mu?" diye sordum.

İnorganik varlıklar, organik olanlar kadar çok sayıda değilmiş fakat bu inorganik farkındalığın büyük sayıdaki bantları sayesinde önemini kaybediyormuş. Ayrıca inorganik varlıklar arasındaki farklılıklar, organik varlıklar arasındakinden, organizmalar bir banda aitken, inorganik varlıklar yedi banda ait olduğundan çok daha genişmiş.

"Hem organik olmayan varlıklar organizmalardan çok daha fazla yaşar," diye devam etti. "Bu konu, eski görücülerin *görmelerini* dostlar üzerinde yoğunlaştırmalarına neden oldu ki bunun sebeplerini sana sonra anlatacağım."

Eski görücüler, organizmaların yüksek erkesinin ve buna bağlı olarak farkındalıklarının yüksek derecede ilerlemesinin onları Kartal için bu kadar leziz bir lokma haline getirdiğinin de farkına varmışlar. Eski görücülerin görüşüne göre, Kartal'ın olabildiğince çok organizma üretmesinin nedeni oburlukmuş.

Sonra da, diğer kırk büyük bandın üretiminin farkındalık bile olmadığını ama sönük birer erke sureti olduğunu açıkladı. Eski görücüler bu bantlar sayesinde üretilenlere, tas demeyi tercih etmişler. Kozalar ve kaplar, yüklü erkeleri sayesinde bağımsız ışıldayan farkındalık alanlarıyken, taslar erke yüklü farkındalık alanları olmadan yayılımları tutan sert kaplarmış. Onların ışıltısı sadece kılıflanmış yayılımların erkesinden gelirmiş.

"Dünyadaki her şeyin kılıflanmış olduğunu sakın aklından çıkarma," diye devam etti. Algıladığımız her şey koza parçalarından veya yayılım taslarından yapılmıştır. Biz normalde organik olmayan varlıkların kaplarını hiç algılamayız."

Bana, anladığıma dair bir işaret görmek üzere baktı. Ondan bir beklentim olmadığını görünce izahına devam etti.

"Tüm dünya kırk sekiz banttan yapılmıştır," dedi. "Birleşim noktamızın, olağan algımız için birleştirdiği dünya iki banttan yapılmıştır; bi tanesi organik bant, diğeri ise yapısı olan fakat farkındalığı olmayan banttır. Diğer kırk altı büyük bant bizim algıladığımız dünyanın parçası değildir."

Tekrar söylediklerimiyle ilgili sorularım için durakladı. Hiçbir sorum yoktu.

"Birleşim noktamızın birleştirebileceği başka tam dünyalar var," diye sürdürdü. "Eski görücüler, böyle yedi dünya saymıştı, her farkındalık bandı için bi tane. Ben günlük yaşantımızın dünyası dışında bunlardan iki tanesinin birleştirmemiz için kolay olduğunu ekleyeceğim; diğer beş tanesiyse başka dava."

Tekrar konuşmak için oturduğumuzda, don Juan hemen la Catalina'yla olan deneyimimden söz etmeye başladı. Birleşim noktasının her zamanki konumundan aşağılara kayışının, görücüye bildiğimiz dünyanın daha ayrıntılı ve dar bir görüşünü sunduğunu söyledi. Manzara o denli ayrıntılıymış ki sanki tamamıyla başka bir dünyaymış. Bu özellikle, maceracı fakat nasılsa üşengeç ve tembel tinli görücüler için müthiş

cazibesi olan büyüleyici bir manzaraymış.

"Bakış açısının değişmesi mutluluk verir," diye devam etti don Juan. "Az bi çaba gerektirir ve sonuçlar sersemleticidir. Eğer bi görücü çabuk kazanç umudundaysa, aşağı kayıştan daha iyi bi manevra olmaz. Tek sorun, birleşim noktasının o konumunda, görücülerin insanın durumundaykenkinden daha vahşice ve daha çabuk bi ölümle bezdirilmesidir.

"Nagual Julian, oranın şahlanmak için harika bi yer olduğunu düşünür ama işte hepsi bu."

Gerçek bir dünya değişimi, birleşim noktası insanın bandında hayati eşiğe ulaşacak kadar derine inip, o noktada diğer büyük bantları kullanabildiğinde olurmuş.

"Onu nasıl kullanırlar?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Erke meselesi," dedi. "Görücünün yeterli erkesi olduğunda bağlanış gücü başka bi banda kancayı takar. Normal erkemiz birleşim noktasının bi büyük yayılım bandının bağlanış gücünü kullanmaya izin verir. Ve biz de bildiğimiz dünyayı algılarız. Ama eğer fazladan erkemiz varsa, diğer büyük bantların bağlanış gücünü kullanabiliriz ve sonuçta başka dünyalar algılarız."

Don Juan ansızın konuyu değiştirdi ve bitkilerden söz etmeye başladı.

"Bu sana garip gelebilir," dedi, "ama örneğin ağaçlar insana karıncalardan daha yakındır. Sana insanlar ve ağaçların harika bi ilişki geliştirebileceğini söylemiştim; bu ortak yayılımlar paylaştıkları için böyle."

"Onların kozası ne kadar büyüklükte?" diye sordum.

"Dev bi ağacın kozası, ağaçtan pek fazla büyük değildir. Enterasan olan bazı minicik bitkilerin kozasının neredeyse insan bedeni kadar büyük ve genişliğinin üç katı olabilmesidir. Bunlar erk bitkileridir. Onlar insanla en fazla yayılımı paylaşır, ama farkındalık yayılımlarını değil, başka genel yayılımları."

"Bitkilere özgü diğer bir şey de ışıltılarının farklı renk tonları olmasıdır. Farkındalıkları pembe olduğundan genel-

likle pembemsidirler. Zehirli bitkiler solgun sarımsı pembedir ve şifa verici bitkiler parlak mor pembedir. Beyaz pembe olanlarsa erk bitkileridir; bazıları kirli beyazdır, diğerleri parlak beyaz.

"Ama, bitkilerle diğer organik varlıklar arasındaki gerçek fark, birleşim noktalarının konumudur. Bitkilerinki kozalarının alt tarafında, diğer organik varlıklarınki kozalarının üst tarafındadır.

"Ya organik olmayan varlıklarınki?" diye sordum. "Onların birleşim noktası nerededir?"

"Bazılarınınki kaplarının alt kısmındadır," dedi. "Bunlar insana tamamen yabancı ama bitkilere yakındır. Diğerlerininki kaplarının üst kısmında herhangi bi yerdedir. Onlar insana ve diğer organik yaratıklara yakın olurlar."

Eski görücülerin, inorganik varlıkların en yoğun bağlantıyı bitkilerle kurduklarından emin olduklarını ekledi. Onlar, birleşim noktası ne derece altta olursa, bitkilerin algı engelini o denli kolay yıktığına inanırlarmış; çok büyük ağaçlar ve çok ufak bitkilerin kozalarındaki birleşim noktaları çok alttaymış. Bu yüzden eski görücüler, büyücülük tekniklerinin çoğunda ağaçların ve ufak bitkilerin farkındalıklarından yararlanır, onları, karanlık bölgenin en derin katmanları dedikleri yerlere inmek için kılavuz olarak kullanırlarmış.

"Tabii şunu anlıyorsundur," diye sürdürdü don Juan, "derinlere indiklerini düşündüklerinde esasında birleşim noktalarını diğer algılanabilir dünyaları o yedi büyük bantla birleştirmek için itiyorlardı"

"Ancak farkındalıklarının sınırını zorlayarak tehlikeli bi değişim geçirdiklerinde, önlerine açılabilecek beş büyük bandın dünyasını birleştirdiler."

"Yani eski görücüler o dünyaları birleştirmeyi başardı mı?" diye sordum.

"Başardılar," dedi. "Sapkınlıklarından tüm algı engellerini yıkmanın bunun için değdiğine inandılar, bunun için ağaç olmaları gerekse bile."

11

İz Sürme, Niyet ve Rüya Görme Konumu

Ertesi gün, yine akşamüstü, don Juan ben Genaro'yla konuşurken odaya geldi. Beni kolumdan tuttu ve evi geçerek arka sundurmaya çıkardı. Hava şimdiden oldukça karanlıktı. Sundurmayı çevreleyen koridor boyunca yürümeye başladık.

Yürürken, don Juan bilgi yolunda, anlaşılmazlıklar ve hastalık derecesinde ilgi arasında kaybolmanın çok kolay olduğu konusunda beni tekrar uyarmak istediğini söyledi. Görücülerin, emellerini yok edebilecek, kafalarını karıştırıp onları zayıf düşürebilecek dehşetengiz düşmanlara karşı durması gerekirmiş; bu düşmanlar, savaşçının yolunda üşengeçlik, tembellik ve gurur gibi günlük hayatın ayrılmaz parçaları olan hisler sayesinde kendiliğinden yaratılırmış.

Eski görücülerin, üşengeçlik, tembellik ve gurur sonucun-

da yaptıkları hatalar o denli devasa ve vahimmiş ki, yeni görücülere kendi geleneklerini hor görüp yadsımaktan başka seçenek bırakmamış.

"Yeni görücülerin gereksindiği en önemli şey," diye devam etti don Juan, "birleşim noktalarını kaydırmak için uygulanabilir adımlardı. Ellerinde bu olmadığından, farkındalık parıltısını *görmek* en çok ilgilerini çeken şey olmaya başladı ve bunun sonucunda geliştirdikleri üç teknik derlemi onların temel taşı oldu."

Don Juan, bu üç derlemeyle yeni görücülerin en alışılmadık ve en zor utkuyu kazandıklarını söyledi. Onlar belli bir dizge yoluyla, birleşim noktasını her zamanki konumundan başka taraflara kaydırmayı başarmışlar. Eski görücüler de bu başarıyı kazanmışlar, fakat onlar bunu kişisel maymun iştahlılık özellikleri sayesinde başarmışlar.

Yeni görücülerin, farkındalığın parıltısında görmüş oldukları şeylerin, eski görücülerin farkındalık hakkındaki gerçekleri düzenledikleri sıraya neden olduğunu açıkladı. Bu farkındalıkta ustalaşma olarak biliniyordu. Bundan, üç teknik derlemi geliştirmişlerdi. İlki *iz sürmede* ustalaşma, ikincisi *niyette* ustalaşma ve üçüncüsü de *rüya görmede* ustalaşma. Bu üç derlemi bana rastladığımız ilk günden beri öğretmekte olduğunu iddia etti.

Bana farkındalıkta ustalaşmayı, aynen yeni görücülerin önerdiği gibi iki yoldan öğretmiş. Olağan farkındalıkta yaptığı sağ yan öğretilerinde, iki amacına ulaşmış: bana savaşçının yolunu öğretmiş ve birleşim noktamı orijinal yerinden gevşetmişti. İleri farkındalıkta sürdürdüğü sol yan öğretilerinde de iki amacına ulaşmıştı: birleşim noktamı dayanma yetim olan en fazla sayıda konuma kaydırmış ve bana uzun açıklamalarda bulunmuştu.

Don Juan konuşmayı bırakıp gözlerini sabitleyerek bakışlarını bana dikti. Sıkıntılı bir sessizlik hüküm sürdü; sonra *iz sürmeyle* ilgili konuşmaya başladı. Bunun çok mütevazı ve rastlantısal kökenlere sahip bir mesele olduğunu söyledi. Yeni görücüler, savaşçıların kendilerine göre alışılmamış şekil-

de davrandıklarında, kozalarındaki kullanılmayan yayılımların parlamaya başladığını gözlemlemişler. Ve birleşim noktaları çok hafif, uyumlu, zorlukla fark edilen bir tarzda kayıyormuş.

Bu gözlemle gayrete gelen yeni görücüler davranışlarına planlı denetim uygulamaya başlamışlar. Bu uygulamaya *iz sürme* sanatı demişler. Don Juan, bu ismin karşı çıkılabilir olmasına rağmen uygun olduğunu, çünkü *iz sürmenin* insanda saklı sayılabilecek belirgin türde bir davranışa neden olduğunu belirtti.

Bu teknikle donanmış yeni görücüler, bilinenin, temkinli ve verimli bir şekilde üstesinden gelmişler. Ardı arkası kesilmez uygulamalarıyla birleşim noktalarını sürekli oynatabilmişler.

"*İz sürme*, yeni görücülerin en önemli iki başarısından biridir," dedi. "Yeni görücüler bunun çağdaş bi naguala birleşim noktası sol yanın iyice derinliklerine oynadığında öğretilmesine karar verdiler. Bu kararın nedeni, nagualın *iz sürme* ilkelerini insana ait kayıtları engel olmadan öğrenmek zorunda olmasıdır. Ne de olsa, nagual grubun lideridir ve liderin hızla, önceden düşünmek zorunda olmadan eyleme geçmesi gerekir.

"Diğer savaşçılar, *iz sürmeyi*, ileri farkındalıkta öğrenmeleri tavsiye edilse de olağan farkındalıkta da öğrenebilirler —bu ileri farkındalığın değerinden değil, gerçekte *iz sürmenin* sahip olmadığı bi gizi sindirmesindendir; *iz sürme* öylesine, insana özgü bi davranıştır.

Şimdi, yeni görücülerin ufak tiranlarla etkileşimlere birleşim noktasının kaydırılmasının nedeni olarak neden bu kadar önem verildiğini anlayabilirmişim. Ufak tiranlar, görücüleri *iz sürme* ilkelerini kullanmaya zorlarmış ve bunu yaparak görücülerin birleşim noktalarını oynatmalarına yardımcı olurlarmış.

Ona eski görücülerin *iz sürmeyle* ilgili herhangi bir şey bilip bilmediklerini sordum.

"*İz sürme*, tamamen yeni görücülere aittir," dedi gülümseyerek. "İnsanlarla uğraşmak zorunda kalan tek görücüler onlardı. Eskiler kendilerini erk duyumlarına o denli kaptırmışlardı ki insanların var olduğundan, insanlar canlarını okuyamaya başlayana kadar haberleri bile olmadı. Zaten bunların hepsini biliyorsun."

Don Juan, yeni görücülerin *niyette* ve *iz sürmede* ustalaşmasının çağdaş görücülerin ortaya çıkışını gösteren çok önemli iki ibare olduğunu söyledi. Yeni görücüler, kıyıcıları üzerinde bir üstünlük sağlama çabası içinde her olanağı değerlendirmişler. Seleflerinin, onların sadece erk olarak tanımlayabildikleri, gizil ve mucizevi bir gücün idare edilmesiyle sıradışı başarılar kazandıklarını biliyorlarmış. Yeni görücülerin bu güç hakkında çok az bilgileri olduğundan onu görerek planlı bir şekilde incelemek zorunda kalmışlar. Çabaları, bu gücün bağlanış erkesi olduğunu keşfetmeleriyle fazlasıyla ödüllendirilmiş.

Farkındalık parıltısının, kozanın içindeki yayılımlar, dışındaki yayılımlarla bağlanırken boyutça ve yoğunlukça nasıl arttığını görerek başlamışlar. Bu gözlemi aynen *iz sürmede* yaptıkları gibi bir atlama tahtası olarak kullanarak, yayılımların bağlanışını ele almak için karışık teknikler geliştirmeye girişmişler.

Önceleri bu tekniklere, bağlanışta ustalaşma diyorlarmış. Sonradan, bunun kapsamının bağlanıştan çok daha fazla olduğunun; yayılımların bağlanışıyla ortaya çıkan erkeyi kapsadığının ayırdına varmışlar. Bu erkeye, *istenç* demişler.

İstenç, ikinci bazı oluşturmuş. Yeni görücüler bunun, bizi davrandığımız biçimde davranmaya iten, kör, kişisel olmayan, aralıksız bir erke patlaması olduğunu anlamış. *İstenç*, bizim sıradan dünya olayları algımızdan ve dolayısıyla bu algı gücüyle birleşim noktasının alışılmış konumuna yerleşmesinden sorumluymuş.

Don Juan, yeni görücülerin günlük yaşam dünyasının nasıl algılandığını incelediklerini ve istencin etkilerini gördüklerini söyledi. Algıyı devamlı içine sindirmek için bağ-

lanışın aralıksız yenilendiğini görmüşler. Bağlanışın, her seferinde yeni bir yaşayan dünya yaratması için gereken tazeliğini sağlamak amacıyla, bu bağlanışlardan çıkan erke patlamalarının kendi kendine hareket eden bazı seçilmiş bağlanışları yeniden yönlendirmesi zorunluymuş.

Bu yeni gözlem, yeni görücülere başka bir atlama tahtası olarak hizmet edip, üçüncü derlem temeline ulaşmalarına yardımcı olmuş. Buna *niyet* demişler ve *istencin*, bağlanış erkesinin, maksatlı yönlendirilmesi olarak tanımlamışlar.

"Nagual Julian, Silvio Manuel, Genaro ve Vicente'yi, görücülerin bilgisinin şu üç yanını öğrenmeleri için zorladı," diye devam etti. "Genaro, farkındalığı idare etmekte ustadır, Vicente *iz sürme* ustası ve Silvio Manuel *niyet* ustasıdır.

"Şimdi farkındalıkta ustalaşmanın en son izahını yapacağız; bu yüzden Genaro sana yardım ediyor."

Don Juan uzun süre kadın çömezlerle konuştu. Kadınlar yüzlerinde ciddi bir ifadeyle dinlediler onu. Kadınların, hararetle yoğunlaşmalarından çıkarttığım kadarıyla onlara zor işlemler hakkında ayrıntılı yönergeler veriyordu.

Onların buluşmasına katılmam men edilmişti ama Genaro'nun evinin ön odasında konuşurlarken onları seyretmiştim. Mutfak masasında oturup, konuşmaları bitene kadar bekledim.

Sonra kadınlar ayrılmak üzere ayağa kalktılar, ancak gitmeden don Juan'la birlikte mutfağa geldiler. O bana dönük otururken, kadınlar benimle tuhaf bir resmiyette konuştular. Beni gerçekten de benimsemişlerdi. Hepsi alışılmadık dostanelikte hatta konuşkanlıktaydılar. Genaro'yla saatler önce giden erkek çömezlere katılacaklarını söylediler. Genaro hepsine *rüya gören bedenini* gösterecekmiş.

Kadınlar gider gitmez don Juan birdenbire açıklamasını özetlemeye girişti. Zaman geçtikçe ve yeni görücüler uygulamalarını yerine oturttukça bu geçerli yaşam şartları altında, *iz sürmenin* birleşim noktasını ancak biraz oynatabildiğini

ayrımsamışlar. En fazla etki için , *iz sürmenin* en uygun yerleşime ihtiyacı varmış; büyük kudret ve erk sahibi konuma sahip ufak tiranlar gerektiriyormuş. Bu, yeni görücülerin kendilerini sokmaları gittikçe daha zorlaşan bir durummuş; bunu doğaçlamak ve aramak görevleri dayanılması zor bir yük haline gelmiş.

Yeni görücüler, birleşim noktasını hareket ettirmenin yeni bir yolunu bulmak için Kartal'ın yayılımlarını *görmenin* zorunlu olduğu hükmüne varmışlar. Yayılımları *görmeye* çalışırken ciddi bir sorunla yüz yüze gelmişler. Öldürücü bir risk almadan, onları *görmenin* bir yolu olmadığını bulgulamışlar, fakat yine de onları *görmeliymişler*. İşte o zaman, eski görücülerin tekniği olan *rüya görmeyi*, kendilerini Kartal'ın yayılımlarının ölümcül darbesinden koruyacak bir kalkan gibi kullanmışlar. Böyle yaparak, birleşim noktasını oynatmanın en etkin yönteminin zaten *rüya görme* olduğunu ayrımsamışlar.

"Yeni görücülerin en kesin buyruklarından biri," diye sürdürdü don Juan, "savaşçıların *rüya görmeyi* olağan farkındalıkta öğrenmek zorunda olmasıdır. Bu buyruktan dolayı sana *rüya görmeyi* öğretmeye neredeyse tanıştığımız ilk günden itibaren başladım."

"Yeni görücüler*rüya görmenin* neden olağan farkındalıkta öğretilmesini buyururlar?" diye sordum.

"*Rüya görme* çok tehlikeli ve *rüya görücüler* çok incinebilir olduğundan," dedi. "Kavranılmaz bi erki olduğundan tehlikelidir; *rüya görücüleri*, bağlanışın kavranamaz gücünün insafına bıraktığından incinebilir kılar.

"Yeni görücüler, olağan farkındalık durumumuzda bizi kullanılmayan yayılımlara karşı koruyan sayısız savunmamız olduğunun ve bu yayılımların *rüya görme* sırasında birdenbire bağlandığının farkına vardılar."

Don Juan, *rüya görmenin* de *iz sürme* gibi basit bir gözlemle başladığını açıkladı. Eski görücüler, rüyalarda birleşim noktasının en doğal bir tavırla hafifçe sol yana kaydığı-

nı fark etmişler. Bu nokta, gerçekten insan uyuduğunda gevşer ve her türlü kullanılmayan yayılım parlamaya başlarmış.

Bu gözlem birdenbire eski görücülerin merakını çekmiş ve bu doğal kayışla onu denetim altına alana dek uğraşmışlar. Bu denetime *rüya görme* demişler ya da *rüya gören bedenin* idare edilmesi sanatı.

Rüya görmeyle ilgili bilgilerin enginliğini betimleyecek sözcük olmadığını belirtti. Ne var ki bunun ancak çok az bir kısmı yeni görücülere yararlıymış. Yeniden yapılanma zamanı geldiğinde, kendilerine *rüya görmenin* salt en yalın, en gerekli bilgilerini Kartal'ın yayılımlarını *görmek* ve birleşim noktalarını kaydırmak için yardım etsin diye almışlar.

Eski ve yeni görücüler, *rüya görmeyi*, birleşim noktasının uykuda geçirdiği doğal kayışı denetleyebilmek olarak anlarmış. Bu kayışı denetlemenin, hiçbir şekilde onu yönetmek anlamına gelmediğini vurguladı, bu, birleşim noktasının uykuda oynadığı yerde sabitlenip tutulması demekmiş. Eski görücülerin, başarmak için korkunç çaba harcadıkları ve yoğunlaştıkları en zor manevra.

Don Juan, *rüya görücülerin*, rüyaların arasına girilmemesi, *rüya görenin* bilinçli çabasıyla buyurulmaması ve yine de birleşim noktasının kayışının *rüya görücünün* buyruğuna uyması zorunlu olduğundan, çok karmaşık bir denge kurmaları gerektiğini açıkladı. Bu ussallaştırılmayıp uygulamada çözülmesi gereken bir zıtlıkmış.

Rüya görücüleri uyurken izledikten sonra eski görücüler rüyaları kendi doğal akışına bırakma çözümüne rast gelmişler. Bazı rüyalarda, *rüya görücünün* birleşim noktasının diğer rüyalara oranla sol yanın çok daha derine sürüklendiğini görmüşler. Bu izlenim, rüyanın içeriğinin mi birleşim noktasını oynattığı, yoksa birleşim noktasının hareketinin mi rüyanın içeriğini kullanılmayan yayılımları harekete geçirerek ürettiği sorusunu doğurmuş.

Kısa zamanda, birleşim noktasının sol yana kayışının rüyalara sebep olduğunun ayırdına varmışlar. Hareket ne denli

uzağaysa, rüya o denli, canlı ve garipmiş. Kaçınılmaz olarak, birleşim noktalarını sol yanın derinlerine oynatmayı amaçlayarak rüyalarına hakim olmayı denemişler. Denemeleri sonucunda , rüyalar bilinçli ya da yarı-bilinçli olarak yönlendirildiğinde, birleşim noktasının aniden her zamanki yerine döndüğünü keşfetmişler. İstedikleri, o noktanın oynaması olduğundan, kaçınılmaz bir şekilde rüyaların arasına girmenin birleşim noktasının kayışının arasına girmek olduğu sonucuna varmışlar.

Don Juan, buradan eski görücülerin konu üzerinde son derece şaşırtıcı bilgiler geliştirdiklerini, *rüya görme* ile ilgili bu bilgilerin yeni görücülerin fevkalade şeyler yapmayı tasarladıkları ancak orjinal biçiminde pek işe yaramayan bir yapıda olduklarını söyledi.

Her ne kadar rüya denetimini hiç anlamasam da, *rüya görmek* ve rüyamda ellerimi bulmak gibi uygulamalarıyla, rüyalarımı denetlemeyi öğretmek amaçlanmıştı. Bu alıştırmalar, birleşim noktamı uyku sırasında oynadığı yere sabitleyebilmem içinmiş. *Rüya görücülerin,* nazik bir denge kurması gereken nokta işte buymuş. İdare edebilecekleri tek şey birleşim noktasının sabitlenmesiymiş. Görücüler, kendini istediği yana fırlatan bir iple donanmış balıkçılar gibiymiş; tek yapabilecekleri ipi battığı yerde demirli tutmakmış.

"Birleşim noktasının rüyalarda oynadığı yere *rüya görme konumu* , denir," diye sürdürdü. "Eski görücüler, *rüya görme konumlarını* tutmada öylesine ustalaştılar ki, birleşim noktaları orada demirliyken uyanabiliyorlardı bile.

"Eski görücüler bu durumu *rüya gören beden* olarak adlandırdılar, çünkü bunu her seferinde yeni bi *rüya görme konumunda* uyandıklarında geçici bi yeni beden yaratacak denli denetleyebildiler.

"Sana açıkça söylemeliyim ki *rüya görmenin* fena bi sakıncası var," diye devam etti. "Eski görücülere ait, onların ruh haliyle lekelenmiş bi şey. Sana bundan sıyrılmanda çok dikkatlice kılavuzluk ettim ama bundan emin olmanın bi yolu yok."

"Beni neye karşı uyarıyorsun, don Juan?" diye sordum.

"Seni hakikaten muazzam olan *rüya görmenin* gizli tehlikelerine karşı uyarıyorum," diye yanıtladı. "*Rüya görürken,* gerçekten birleşim noktasının devinimini idare etmenin yoktur bi yolu; bu kayışı idare eden tek şey rüya görücünün içsel direnci veya zayıflığır. İşte ilk tuzak tam buradadır."

Yeni görücüler, önceleri *rüya görmeyi* kullanma konusunda duraksamışlar. *Rüya görmenin,* savaşçıları güçlendireceği yerde zayıf, zorlanmış, kaprisli yaptığına inanmışlar. Eski görücülerin hepsi böyleymiş. Yeni görücüler, *rüya görmenin* —onu kullanmaktan başka seçenekleri olmadığından— şeytansı etkisini alt etmek için, karmaşık ve zengin bir davranış düzencesi geliştirip buna savaşçının yürüdüğü yol veya savaşçının yolu demişler.

Bu düzenceyle, yeni görücüler kendilerini güçlendirip, birleşim noktasının rüyalarda kayışına kılavuzluk etmek üzere gereksindikleri iç dirence kavuşmuşlar. Don Juan üzerine basarak bahsettiği direncin yalnızca kanaat olmadığını söyledi. Hiç kimsenin eski görücüler kadar güçlü kanaati olmamış fakat onlar çekirdekte zayıfmış. İç direnç, soğukkanlılık duyumu, neredeyse umursamazlık, bir hafife alma hissi ama her şeyden öte doğal ve esaslı bir inceleme ve anlayış eğilimi demekmiş. Yeni görücüler bu karakter niteliklerinin tümüne sağduyu dermiş.

"Yeni görücülerin kanaati," diye sürdürdü, "kusursuz bi yaşamın kendiliğinden, kaçınılmaz olarak sağduyu duyumuna neden olduğu ve bunun da sonuçta birleşim noktasının devinimine neden olduğudur.

"Yeni görücülerin, birleşim noktasının içimizde kendiliğinden oynatılabileceğine inandığını söylemiştim. Onlar, bi adım daha ileri gittiler ve kusursuz insanların onlara kılavuzluk edecek hiç kimseye ihtiyaçları olmadan kendiliklerinden, erkelerini biriktirerek, görücülerin yaptığı her şeyi yapabileceklerini iddia ettiler. Tek gereksindikleri, azıcık bi şansla, görücülerin ortaya çıkardığı olanaklardan haberdar olmaları."

Ona yeniden başta olağan farkındalığımda olduğum durumda olduğumuzu söyledim. Kusursuzluk ve erke biriktirmek o kadar belirsizlerdi ki herhangi bir kimse tarafından istedikleri şekilde yorumlanabilirlerdi.

Daha fazla konuşup fikrimi savunacaktım ama garip bir his beni ele geçirdi. Sanki bir şeyi hızla geçip, atlıyormuşum gibi gerçek bir fiziksel duyumdu. Ve sonra kendi fikrimi yadsıdım. Yine hiç kuşkusuz don Juan'ın haklı olduğunu anlamıştım. Tüm gereken kusursuzluk, erkeymiş ve bu da kasıtlı, kesin ve devamlı olması gereken tek bir eylemle başlarmış. Eğer bu eylem yeterince uzun tekrarlanırsa, bir kimse herhangi başka bir şeye uygulanabilecek bükülmez bir*niyet* duyumu edinirmiş. Eğer bu başarılırsa, yol açıkmış. Savaşçı gizilgücünün tamamını ayırt edene dek bir şey diğerine yol açarmış.

Don Juan'a biraz önce neyi fark ettiğimi söylediğimde, belirgin bir neşeyle güldü ve bunun gerçekten de bahsettiği dirence uygun bir örnek olduğunu belirtti. Birleşim noktamın kaydığını ve sağduyuyla oynadığı konumun beni anlayışa teşvik ettiği açıklamasını yaptı. Daha önce birçok defa olduğu gibi, kaprisle sadece gururumu geliştirebilecek bir konuma da oynayabilirdi.

"Hadi, şimdi de *rüya gören bedenden* bahsedelim," diye sürdürdü. "Eski görücüler tüm çabalarını *rüya gören bedenin* keşfi ve istismarı üzerinde yoğunlaştırmışlardı. Ve onu uygulayıcı bi beden olarak o kadar iyi kullanmayı başardılar ki, kendilerini gittikçe daha garip yollarla yaratmaya başladılar."

Don Juan, sürüyle eski büyücünün sevdikleri bir *rüya gören bedende* uyandıktan sonra geri dönmediğinin, yeni görücüler arasında çok duyulmuş bilgilerden olduğunu iddia etti. Şu anda büyük olasılıkla, kavranamaz o dünyalarda ölmüş ya da davranış ve biçimlerini kimsenin bilemeyeceği çarpıklıkta değiştirmiş olarak, hala hayatta olabilirlermiş.

Durup bana baktı ve koca bir kahkaha patlattı.

"Bana eski görücülerin *rüya gören bedenle* neler yaptığını sormak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?" diye sorup çenesiyle yaptığı bir hareketle sormamı teşvik etti.

Don Juan, Genaro'nun tartışmasız bir farkındalık ustası olarak, bana olağan farkındalığımdayken bir çok kez *rüya gören bedeni* gösterdiğini söyledi. Genaro bu gösterisiyle, birleşim noktamı ileri farkındalık konumundan değil olağan yerleşiminden oynatmak gibi bir etki hedeflemiş.

Sonra bana, sanki bir sırrı söylermiş gibi Genaro'nun bizi evin yakınlarındaki bir yerlerde *rüya gören bedenini* göstermek üzere beklediğini söyledi. Defalarca şu anda rüya gören bedenin ne olduğunu *görmek* ve anlamak için mükemmel bir farkındalık durumunda olduğumu tekrarladı. Sonra beni kaldırdı ve ön odadan geçip dışarıya çıkan kapıya ulaştık. Tam kapıyı açacaktım ki yerde, çömezlerin yatak olarak kullandıkları yaygı öbeğinin üstünde birinin yattığını fark ettim. Çömezlerden birinin, ben don Juan'la mutfakta konuşurken eve dönmüş olduğunu düşündüm.

Ona doğru gittim ve Genaro olduğunun ayırdına vardım. Derin bir uykudaydı, sakince horuldayarak yüzüstü yatıyordu.

"Uyandır onu," dedi bana don Juan. "Gitmemiz lazım. Ölü gibi yorgun olmalı."

Nazikçe salladım Genaro'yu. Yavaşça döndü, derin bir uykudan uyanan birinin seslerini çıkardı. Kollarını gerdi ve sonra gözlerini açtı. Elimde olmadan bağırıp, geri sıçradım.

Genaro'nun gözleri, hiç insan gözü gibi değildi. Yoğun kehribar rengi ışıktan iki noktaydılar. Korkumun sarsıntısı o denli şiddetli oldu ki gözüm kararadı. Don Juan sırtıma vurarak dengemi düzeltti.

Genaro kalkıp bana gülümsedi. Suratı katıydı. Devinimleriyse sanki sarhoşmuş ya da bedensel özürlüymüş gibiydi. Yanımdan geçip doğrudan duvara yürüdü. Yaklaşan çarpışmadan ürktüm ama o, sanki duvar orada yokmuş gibi geçip gitti. Mutfak kapısının eşiğinden odaya geri döndü. Ve

sonra, ben hakiki bir ürküyle bakarken, Genaro ilk önce duvarlarda vücudu yere paralel olarak sonra da tavanda baş aşağı yürüdü.

Devinimlerini izlemeye çalışırken arka üstü düştüm. Bu konumdan artık Genaro'yu göremiyordum; onun yerine, üzerimdeki tavanda ve odayı çeviren duvarlarda hareket eden bir ışık damlasına bakıyordum. Sanki birisi dev bir el fenerinin ışınıyla tavana ve duvarlara ışık veriyordu. Işın sonunda kesildi. Bir duvara karşı kaybolarak gözden yitti.

Don Juan, hayvansal korkumun her zaman ölçü dışı olduğunu belirtti. Bunu denetlemek için uğraşmam gerekirmiş fakat genelde çok iyi davranmışım. Genaro'nun *rüya gören bedenini* gerçekte olduğu gibi görmüşüm, ışık damlası olarak.

Bunu yaptığımdan nasıl bu denli emin olduğunu sordum. Birleşim noktamı ilkin korkumu denkleştirmek için olağan konumuna, sonra sol yanın daha derinliklerine devinerek, kuşkuya olanak vermeyecek bir noktanın ötesine oynattığımı görmüş.

"O konumda, bi kimsenin göreceği tek şey vardır: erke damlaları," diye sürdürdü. "Fakat ileri farkındalıktan bu diğer noktaya sol yanın derinliklerine kısa bi sekmedir. Asıl başarı birleşim noktasını olağan konumundan kuşku bırakmayan noktaya kaydırmaktır."

Hala, Genaro'nun *rüya gören bedeniyle* evin çevresindeki alanlarda, ben olağan fakındalığımdayken bir buluşmamız olduğunu ekledi.

Tekrar Silvio Manuel'in evine döndüğümüzde, don Juan Genaro'nun *rüya gören bedenle* maharetinin, eski görücülerin onunla yaptıklarının yanında solda sıfır kaldığını söyledi.

"Bunu yakında göreceksin," dedi uğursuz bir ses tonuyla, sonra da güldü.

Artan bir korkuyla, onu bununla ilgili sorguladım, bu da yalnızca daha çok gülmesine neden oldu. Sonunda durup ye-

ni görücülerin *rüya gören bedene* ne yolla ulaştığını ve ne yolda kullandığını anlatacağını söyledi.

"Eski görücüler, bedenin mükemmel bi kopyasını yapmaya çalıştılar," diye sürdürdü, "ve neredeyse başardılar da. Hiçbi zaman kopya edemedikleri tek şey gözlerdi. Gözler yerine, *rüya gören bedende* sırf farkındalık parıltısı vardı. Bunu daha önce Genaro sana *rüya gören bedenini* gösterdiği zamanlar hiç fark etmemiştin.

"Yeni görücüler mükemmel bi vücut suretini hiç umursamadılar; hatta onlar vücudu kopya etmekle ilgilenmediler bile. Sadece bu ismi, *rüya gören bedeni*, birleşim noktasının devinimiyle bu dünyanın herhangi bi yerine veya insana açık diğer yedi dünyadan birine taşınan büyük bi erke dalgasını, bi hissi ifade etmek için tuttular."

Don Juan sonra *rüya gören bedene* ulaşmak için kullanılan usuldan kabataslak söz etti. Bunu başlatan ilk eylem, desteklenmek suretiyle bükülmez *niyeti* besliyormuş. Bükülmez *niyet*, iç sessizliğe yol açıyor ve iç sessizlik, birleşim noktasının rüyada uygun konumlara kaydırılabilmesi için gereken iç direnci karşılıyormuş.

Bu sıralamaya, temel işlem diyordu. Denetim, temel işlem bittiğinde gelişiyordu; inatla rüya görsüsüne tutunarak *rüya görme konumunun* planlı olarak korunmasından oluşuyordu. Düzenli uygulama, yeni rüyalarda yeni *rüya görme konumları* tutmakta büyük kolaylığa sebep oluyormuş; bu, kişi uygulamayla kasti denetim elde ettiğinden değil, denetim her uygulamayla içsel direnci güçlendirdiğindenmiş. Güçlenmiş içsel direnç sonuçta birleşim noktasının sağduyuyu teşvik etmek için gittikçe daha uygun rüya *görme konumlarına* kaymasına veya başka bir deyişle, rüyaların kendiliğinden daha başa çıkılır hatta düzenli olmasına yol açıyormuş.

"Rüya görücülerin gelişimi dolaylıdır" diye sürdürdü. "Bu yüzden yeni görücüler, *rüya görmeyi* kendiliğimizden, yalnız başımıza yapabileceğimize inandılar. *Rüya görme*, doğal, yerleşmiş bi birleşim noktası kayışı kullandığından bize yardım edecek kimseye gereksinim duymamalıyız.

"Fena halde gereksindiğimiz, sağduyudur ve kendimiz dışında kimse bunu bize veremez ya da bunu sağlamamıza yardımcı olamaz. Onsuz, birleşim noktasının kayışı düzensizdir, sıradan rüyalarımızın düzensiz olması gibi.

"Yani sonuçta, *rüya gören bedeni* sağlamanın usulu günlük hayatımızda kusursuzluğu sağlamaktır."

Don Juan, sağduyu bir kere ele geçtiğinde ve *rüya görme konumları* güçlendiğinde, bir sonraki adımın herhangi bir *rüya görme konumunda* uyanmak olduğunu söyledi. Bu manevra, çok basitmiş gibi görünmesine rağmen aslında çok karmaşık bir meseleymiş —hatta öyle karmaşıkmış ki sadece sağduyu değil savaşçılığın tüm niteliklerini, en fazla da *niyeti* gerektirirmiş.

Ona, *niyetin* görücülere *rüya görme* konumunda uyanmaya nasıl yardımcı olduğunu sordum. *Niyet*, bağlanış gücünün en karmaşık denetimi olarak, rüya görücünün sağduyusu ile birleşim noktasının deviniminden aydınlanan bir yayılım varsa onların bağlanışını korurmuş.

Don Juan, *rüya görmenin* bir tane daha heybetli, gizli tehlikesi olduğunu söyledi: *rüya gören bedenin* kendi direnci. Örneğin, *rüya gören bedenin* hiç aralıksız, uzun süreler Kartal'ın yayılımlarına gözlerini dikip bakması çok kolaymış ama bunun sonunda onlar tarafından tamamen tüketilmesi de çok kolaymış. Kartal'ın yayılımlarına, *rüya gören bedenleri* olmadan gözlerini diken görücüler ölmüşler ve *rüya gören bedenleriyle* gözlerini dikenler de içten gelen bir ateşle yanıp kavrulmuşlar. Yeni görücüler, bu sorunu takım halinde görerek çözmüşler. Bir görücü yayılımlara gözünü dikerken, diğerleri *görmeyi* bitirmeye hazır beklemişler.

"Yeni görücüler nasıl takımlar halinde *görmüşler* ?" diye sordum.

"Beraber *rüya gördüler,*" diye yanıtladı. "Senin de bildiğin gibi, bi görücü grubu için aynı kullanılmayan yayılımları harekete geçirmek gayet olanaklı. Bu durumda da, bilinen bi yol yok, kendiliğinden oluveriyor; izlenecek bi teknik yok."

Beraber rüya görürken, içimizde bir şeyin dizginleri ele aldığını ve birdenbire kendimizi diğer rüya görücülerle aynı bakışı paylaşırken bulduğumuzu ekledi. Olan şuymuş, insani durumlarımız, farkındalık parıltısını kendiliğinden diğer insanların kullandığı yayılımlar üzerine odaklamamızı sağlıyormuş; birleşim noktalarımızın konumunu etrafımızdaki diğer insanlarınkine uyduruyormuşuz. Bunu sağ yanda, olağan algımızda, sol yanda da beraber *rüya görürken* yapıyormuşuz.

12

Nagual Julian

Evde garip bir heyecan vardı. Don Juan'ın topluluğundaki tüm görücülerin aklı o kadar havalardaydı ki gerçekten dikkatsizdiler; bu daha önce hiç tanık olmadığım bir şeydi. Alışıldık yüksek erke seviyeleri daha da artmıştı. İyice endişelenmeye başlamıştım. Ne olup bittiğini don Juan'a sordum. Beni arka sundurmaya götürdü. Bir dakika sessizce yürüdük. Hepsi için gitme zamanının yaklaştığını söyledi. Açıklamalarını zamanında bitirmek için kısa kesiyordu.

"Ayrılma zamanının yaklaştığını nasıl anlarsınız?" diye sordum.

"Bu bi iç bilgidir," dedi. "Sen de bi gün bunu bileceksin. Anlarsın ya, nagual Julian benim birleşim noktamı sayısız kereler kaydırdı, aynen benim seninkini kaydırdığım gibi. Son-

ra bana, bu kayışlar sonucu bağlamama yardım ettiği tüm o yayılımları yeniden bağlama görevini bıraktı. Bu her nagualın görevidir.

"Her ihtimalde, tüm yayılımları tekrar bağlama işi, koza içindeki tüm yayılımları yakmak gibi tuhaf bi manevranın yolunu açar. Ben bunu neredeyse yaptım. Doruk noktama erişmek üzereyim. Ben nagual olduğumdan, ben bi kere kozamdaki tüm yayılımları yaktığımda, bi anda hepimiz gitmiş olacağız.

Üzgün olmam ve ağlamam gerektiğini hissettim ama içim nagual Juan Matus'un özgür olmak üzere olduğunu duymaktan öylesine coşkuluydu ki şen şakrak, hoplayıp zıplayıp bağırdım. Er geç başka bir farkındalık durumuna ulaşacağımı ve üzüntüden ağlayacağımı biliyordum. Ama o gün mutluluk ve iyimserlikle dopdoluydum.

Nasıl hissettiğimi don Juan'a söyledim. Güldü ve sırtımı sıvazladı.

"Sana söylediklerimi anımsa," dedi. "Duygusal aymalara güvenme. Bırak, ilkin birleşim noktan oynasın sonra yılların ardından farkına varırsın."

Büyük odaya gittik ve oturup konuştuk. Don Juan bir an duraksadı. Camdan dışarı baktı. Koltuğumdan sundurmayı görebiliyordum. Akşamüzeriydi; bulutlu bir gündü. Yağmur yağacak gibiydi. Batıdan fırtına bulutları yaklaşıyordu. Bulutlu günleri severdim. Don Juan sevmezdi. Daha rahat bir oturma şekli bulmaya çalışırken huzursuzmuş gibiydi.

Don Juan aydınlatmalarına, ileri farkındalıkta ne olduğunu anımsamadaki zorluğun, birleşim noktasının normal yerinden gevşedikten sonra edinebileceği konumların sınırsızlığıyla ilgili olduğuna değinerek başladı. Diğer yandan, olağan farkındalıkta olanları anımsamanın kolaylığı birleşim noktasının bir noktadaki -her zamanki oturduğu yerde- sabitliğiyle ilgiliydi.

Beni teselli etti. Anımsamakta zorlandığımı, görevimde başarısız olabileceğimi ve onun bağlamama yardımcı olduğu

tüm yayılımları tekrar bağlamayı hiçbir zaman beceremeyebileceğimi kabul etmemi önerdi.

"Bunu şöyle düşün," dedi gülümseyerek. "Sana şu an sıradan ve doğalmış gibi gelen bu konuşmayı hiçbi zaman hatırlamayabilirsin.

"İşte farkındalığın gizemi budur. İnsanların bu gizemden ödü patlar, karanlıktan, açıklanamaz şeylerden ödümüz kopar. Kendimizi başka türlü sanmak delilik olur. Öyle kendine acıyıp, mantıksal çıkarsamalar yaparak insanın gizemini aşağı *görmeye* kalkma. İçindeki insanın aptallığını anlamaya çalışarak aşağıla onu. Fakat ikisi için de özür bulma; ikisi de gereklidir.

"*İz sürücülerin* büyük manevralarından biri bu gizemi her birimizin içindeki aptallığa karşı kapıştırmaktır."

İz sürme uygulamaları, kimsenin memnunlukla katılacağı bir şey değilmiş; aslında bunlara tamamıyla karşı çıkılabilirmiş. Bunu bilerek, yeni görücüler *iz sürme* ilkelerinin olağan farkındalıkta tartışılması ya da uygulanmasının genel isteğe karşı olacağını ayırt etmişler.

Ona bir çelişkiyi gösterdim. Savaşçıların ileri farkındalıktayken dünyada eyleme girmesine olanak olmadığını söylemişti ve bir de *iz sürmenin* insanlara belirli şekilde davranma yöntemi olduğunu söylemişti. Bu iki ifade birbirine zıttı.

"Yalnızca bi naguala öğretirken olağan farkındalıkta öğretmemekten bahsediyordum," dedi. "*İz sürmenin* amacı iki yanlıdır: ilki birleşim noktasını olabildiğince düzenli ve güvenli bir şekilde oynatmak ki hiçbi şey bunu *iz sürme* kadar iyi yapamaz; ikincisi, ilkeleri insan kayıtlarını yadsıma ve mantığa aykırı herhangi bi şeyin yargılanması doğal tepkisi aşılabilsin diye daha derine tesir ettirmek."

Ona, böyle bir şeyi yargılayabileceğimden de, reddedebileceğimden de içtenlikle kuşku duyduğumu söyledim. Güldü ve benim istisna olamayacağımı, usta bir *iz sürücü* olan kendi velinimeti nagual Julian'ın yaptıklarını duyunca, herkes gibi tepki vereceğimi söyledi.

"Sana nagual Julian'ın rastladığım en sıradışı *iz sürücü* olduğunu söylerken abartmıyorum," dedi don Juan. "Onun *iz sürme* becerilerini şimdiye dek herkesten duydun. Ama daha bana ne yaptığını anlatmadım sana."

Ona, nagual Julian hakkında hiç kimseden hiçbir şey duymadığımı açıkça söylemek istedim ama tam itirazım ağzımdan çıkmadan, tuhaf bir kararsızlık duydum. Don Juan anında ne hissettiğimi anlamış gibiydi. Neşeyle yutkundu.

"Anımsamazsın, çünkü henüz *istenç* sana açık değil," dedi. "Kusursuz bi hayat ve büyük bi erke fazlasına ihtiyacın var, ancak ondan sonra *istenç* o anıları açığa çıkarabilir.

"Sana, nagual Julian'ın onunla ilk karşılaştığımda bana nasıl davrandığının öyküsünü anlatacağım. Onu yargılar ve davranışını ileri farkındalıktayken dahi karşı çıkılabilir bulursan, düşün ki olağan farkındalığında nasıl isyan ederdin."

Beni duruma karşı hazırladığı için itiraz ettim. Bana bu öyküyle sadece, iz sürücülerin davrandıkları şekli ve bunun nedenlerini göstermek istediğini söyledi.

"Nagual Julian eski devir *iz sürücülerin* sonuncusuydu," diye sürdürdü. "O kendi hayat şartları yüzünden değil, karakter eğilimi yüzünden *iz sürücüydü*."

Yeni görücüler, iki ana grup insan olduğunu görmüşler : başkalarına aldıranlar ve aldırmayanlar. Bu iki aşırı uç arasında bunların sonu gelmeyen bir karışımının bulunduğunu görmüşler. Nagual Julian aldırmayan insanlar ulamına aitmiş; don Juan kendisini karşı ulama ait saydı.

"Ama sen bana nagual Julian'ın cömert olduğunu, sırtındaki gömleği dahi sana verebileceğini söylememiş miydin?" diye sordum.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı don Juan. "Sadece cömert değil, aşırı çekici, cazip biriydi. Her zaman çevresindeki herkesle derinden ve içtenlikle ilgilenirdi. Şefkatliydi ve açıktı, sahip olduğu her şeyi ihtiyacı olan herhangi birine ya da sevdiği birine verirdi. Buna karşılık herkes tarafından sevilirdi çünkü usta bi *iz sürücü* olarak onlara gerçek hislerini

yansıtırdı: onları hiç takmazdı."

Bir şey söylememe rağmen don Juan söylediklerine inanamazlığımın ya da hatta sıkıntımın farkındaydı. Yutkunup başını bir yandan diğer yana salladı.

"Bu *iz sürmedir,*" dedi. "Gördün mü, daha nagual Julian öyküme başlamadan, şimdiden sinirleniyorsun."

Ben nasıl hissettiğimi açıklamaya çalışırken koca bir kahkaha patlattı.

"Nagual Julian kimseyi umursamazdı," diye devam etti. "Bu yüzden insanlara yardım edebilirdi. Ve ederdi de; sırtındaki gömleği dahi verirdi onlara çünkü onları hiç dert etmezdi."

"Yani diğer insanlara yardım edenler onları hiç umursamayanlardır mı demek istiyorsun, don Juan?" diye sordum tamamen dargınlıkla.

"*İz sürücüler* böyle der," dedi pırıl pırıl bir gülümsemeyle. "Örneğin nagual Julian, fevkalade bi sağaltımcıydı. Binlerce ama binlerce insana yardımcı oldu ama bunu hiç üstlenmedi. İnsanların, topluluğundaki başka bi kadın tarafından sağaltıldıklarına inanmasına izin verdi.

"Eğer o insanlara aldıran bi adam olsaydı bunun için tanınmayı beklerdi. Diğerlerine aldıranlar kendilerine aldırırlar ve gereken yerde tanınmayı isterler."

Don Juan, insanlara aldıran ulama ait olduğundan hiç kimseye hiçbir zaman yardım etmemiş. Cömertlik yaparken rahatsız hissedermiş; hatta nagual Julian gibi sevilmeyi bile aklı almıyormuş ve de sırtındaki gömleği birine vermek onu kesinlikle enayi gibi hissettirirmiş.

"İnsanlara o denli aldırıyorum ki," diye devam etti, "onlar için bi şey yapmıyorum. Ne yapacağımı kestiremiyorum. Ve her zaman biri üzerinde kendi isteklerimi zorladığım hissiyle kendimi yiyip bitirirdim.

"Tabii ki, bütün bu duyguları savaşçının yoluyla alt ettim. Herhangi bi savaşçı insanlarla nagual Julian'ın olduğu gibi başarılı olabilir yeter ki birleşim noktasını insanların onu se-

vip sevmemesine ya da varlığını yok saymasına bile aldırmadığı bi yere oynatsın. Ama bu aynı şey değil."

Don Juan ilk defa *iz sürücülerin* ilkelerinin farkına vardığında, o sırada benim olduğum kadar sıkıntılıymış. Don Juan gibi olan nagual Elias ona nagual Julian gibi *iz sürücülerin* insanların doğal liderleri olduğunu açıklamış. Onlar insanlara istedikleri herhangi bir şeyi yapmakta yardım edebilirmiş.

"Nagual Elias, bu savaşçılar insanları sağaltmaya," diyerek sürdürdü don Juan, "ya da onların hastalanmasına yardımcı olur, der. Onların mutluluğu bulmasına da, kederi tatmasına da yardımcı olabilir. Nagual Elias'a, bu savaşçıların insanlara yardım etmek yerine insanları etkilediğini söylememizi önermiştim. O, onların insanları sadece etkilemekle kalmayıp onlara etkin bi çobanlık ettiğini söyledi."

Don Juan yutkunup bakışlarını bana sabitledi. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı.

"*İz sürücülerin* insanlarla ilgili gördüklerini düzenledikleri yol tuhaf değil mi?" diye sordu.

Don Juan sonra, nagual Julian hakkındaki öyküsüne başladı. Nagual Julian çok, çok uzun yıllar bir çömez nagual beklemiş. Bir gün tanıdıklarıyla yakındaki bir köye yaptığı kısa ziyaretten dönerken don Juan'a rastlamış. Aslında o, yolda gürültülü bir silah sesi duyup etrafa kaçışan insanlar gördüğünde aklında bir nagual çömez bulmak varmış. Onlarla yolun kenarındaki çalılıklara koşup, saklandığı yerden ancak bir grup insanın yerde yatan yaralı birinin çevresinde toplandıklarını görünce çıkmış.

Yaralı kişi, tabii ki zalim ustabaşı tarafından vurulmuş olan don Juan'mış. Nagual Julian, hemen don Juan'ın kozası iki yerine dörde bölünmüş özel bir adam olduğunu görmüş; ayrıca don Juan'ın kötü bir yara almış olduğunun da ayırdına varmış. Harcayacak zaman olmadığını anlamış. Dileği yerine gelmiş, ama hiç kimse ne olduğunu anlamadan hızla hareket geçmesi gerekiyormuş. Kafasını kaldırıp, "Oğlumu vurdu-

lar!" diye bağırmaya başlamış.

Halk arasında resmi olarak onun karısı konumunda, şirret, kısık sesli, Kızılderili kadın görücülerden biriyle seyahat ediyormuş. Mükemmel bir *iz sürücü* takımıymışlar. Kadın görücüyü de oyuna dahil etmiş ve o da ağlayıp, o anda bilinçsiz ve ölümcül kanamalı oğlu için feryat figana başlamış. Nagual Julian, onlara bakanlardan, resmi makamları çağırmak yerine oğlunu biraz ötedeki şehirdeki evine taşımaya yardım etmeleri için yalvarmış. Güçlü, kuvvetli, birkaç genç adama yaralı, ölmek üzere olan oğlunu taşısınlar diye para teklif etmiş.

Adamlar don Juan'ı nagual Julian'ın evine taşımış. Nagual onlara karşı çok cömert davranıp yüklüce bir para ödemiş. Adamlar tüm yol boyunca ağlayan yaslı çiftin halinden öylesine duygulanmışlar ki parayı almayı reddetmişler, ama nagual Julian oğluna uğur getirmesi için almalarında ısrar etmiş.

Birkaç gün boyunca don Juan kendisini alıp, evlerine getiren bu çift hakkında ne düşüneceğini bilememiş. Nagual Julian ona neredeyse kaçık yaşlı bir adam gibi görünmüş. Kızılderili değilmiş ama genç, huysuz, şişman, sinirli olduğu kadar fiziksel olarak da kuvvetli bir Kızılderili kadınla evliymiş. Don Juan, kadının yarasına bakmasından ve odanın onun yattığı bölümüne yığdıkları şifa verici otların çokluğundan onun kesinlikle bir sağaltımcı olduğunu düşünmüş.

Kadın aynı zamanda yaşlı adamı da idare edip, onun her gün don Juan'ın yarasına bakmasını sağlıyormuş. Kalın bir yer yaygısından don Juan'a yatak yapmışlar, yaşlı adamsa don Juan'ın yattığı yere ulaşmak için çömelip uzanmakta büyük zorluk çekiyormuş. Don Juan, dizlerini kırmak için elinden geleni yapan adamın komik görüntüsüne gülmemek için kendini zor tutuyormuş. Yaşlı adam yarasını yıkarken hiç durmadan mırıldanırmış; gözlerinde boş bir bakış varmış, elleri titrermiş ve vücudu baştan aşağı sallanırmış.

Dizleri üstüne oturduğunda hiçbir zaman kendi kendine ayağa kalkamazmış. Denetlemeye çalıştığı öfkeyle yüklü, kulak tırmalayıcı bir sesle bağırarak karısını çağırırmış. Karısı odaya gelir ve ikisi korkunç bir tartışmaya girerlermiş. Ço-

ğunlukla kadın dışarı çıkar, yaşlı adamı kendi kendine kalkması için bırakırmış.

Don Juan, şimdiye kadar bu zavallı, şefkatli, yaşlı adama acıdığı kadar kimseye acımamış. Çoğu kez kalkıp onun kalkmasına yardım etmek istemiş ama kendisi neredeyse hareket bile edemiyormuş. Bir keresinde adam, yarım saat lanetler okuyup bağırıp çağırdıktan sonra oflaya puflaya bir solucan gibi sürünerek kapıya kadar ilerlemiş ve acıyla ayağa kalkabilmiş.

Don Juan'a, kötü sağlığının ileri yaşından, kırılıp yanlış kaynamış kemiklerinden ve romatizmalarından kaynaklandığını söylüyormuş. Yaşlı adam gözlerini gökyüzüne doğru kaldırıp don Juan'a dünyadaki en sefil adam olduğunu itiraf etmiş; ihtiyacı olduğu için geldiği sağaltıcıyla evlenip onun kölesi haline geldiğini söylemiş.

"Yaşlı adama neden çekip gitmediğini sordum," diye devam etti don Juan. "Gözleri korkuyla açıldı. Beni susturmaya çalışırken kendi tükrüğüyle tıkandı ve sonra katılaşıp kütük gibi yere, yatağımın yanına düştü. 'Sen ne dediğini bilmiyorsun, sen ne dediğini bilmiyorsun! Hiç kimse buradan kaçamaz,' diye gözlerinde vahşi bi ifadeyle tekrarlayıp durdu."

"Ve ona inandım. Onun benden daha zavallı ve sefil olduğundan emindim. Ve o evde geçen her gün duyduğum rahatsızlık giderek arttı. Yemekler harikaydı ve kadın her gün insanların tedavisi için dışarıdaydı, böylece ben yaşlı adamla kalıyordum. Benim hayatım hakkında çok konuştuk. Onunla konuşmayı severdim. Bana gösterdiği şefkat için ödeyecek param olmadığını ancak ona yardım etmek için benden istediği herhangi bi şeyi yapabileceğimi söyledim. Bana, yardıma gereksinmenin ötesinde, ölmek üzere olduğunu ama söylediğimde gerçekten içtensem, öldükten sonra karısıyla evlenirsem çok memnun olacağını söyledi.

"İşte o zaman yaşlı adamın delinin biri olduğunu anladım: oradan en kısa zamanda kaçmam gerekiyordu."

Don Juan, yardım almadan etrafta yürüyebilecek kadar

iyileştiğinde, velinimeti ona iz sürücü yetisiyle kan dondurucu bir gösteri sunmuş. Herhangi bir uyarı veya giriş yapmadan, don Juan'ı inorganik bir varlıkla yüz yüze getirmiş. Don Juan'ın kaçmayı planladığını hissedince, canavarımsı bir adam gibi görünmeyi beceren bir dostla onu korkutma fırsatını kullanmış.

"Dostun görüntüsü beni neredeyse çıldırtıyordu," diye devam etti don Juan. "Gözlerime inanamıyordum ama canavar tam önümdeydi. Ve narin yaşlı adam yanımda sızlanıp canavardan hayatını bağışlaması için yalvarıyordu. Anlarsın ya, velinimetim eski görücüler gibiydi; korkusunu azar azar bırakabiliyordu ve dost da buna tepki veriyordu. Ben bunu bilmiyordum. Gözlerimle tüm görebildiğim korkunç bi yaratığın lime lime etmek üzere bize yaklaştığıydı.

"Dost yılan gibi tıslayıp sendeleyerek üstümüze yürümeye başladığı an bayılmışım. Kendime geldiğimde yaşlı adam yaratıkla bi anlaşma yaptığını söyledi."

Adam, eğer don Juan onun hizmetine girerse, ikisini de öldürmemeyi kabul ettiğini açıklamış. Don Juan endişe içinde hizmetin neyi içerdiğini sormuş. Yaşlı adam işin kölelik olduğunu söylemiş ve nasıl olsa birkaç gün önce vurulduğunda don Juan'ın hayatının sona ermek üzere olduğunu anımsatmış ona. O ve karısı gelip kanamasını durdurmasaymış don Juan kesin ölmüş olurmuş, yani ortada pazarlığa açık bir durum pek değil, hiç yokmuş. Canavarımsı adam bunu biliyormuş ve bu yüzden de don Juan namlunun ucundaymış. Yaşlı adam, don Juan'a duraksamayı bırakıp anlaşmayı kabul etmesini söylemiş çünkü kabul etmezse kapının arkasında dinlemekte olan canavarımsı adam kapıdan dalıp onların ikisini de oracıkta öldürüp tamamen işlerini bitirebilirmiş.

"Yaprak gibi titreyen, narin, yaşlı adama, adamın bizi nasıl öldüreceğini soracak kadar da soğukkanlı olabilmiştim," diye devam etti don Juan. "Canavarın ayaklarımızdan başlayarak vücudumuzdaki tüm kemikleri, biz ıstıraptan kıvranıp çığlıklar atarken kıracağını ve ölmemizin en az beş gün süreceğini söyledi.

"Adamın şartlarını anında kabul ettim. Yaşlı adam gözlerinde yaşlarla beni kutlayıp anlaşmanın o kadar da kötü olmadığını söyledi. Köleden çok adamın tutukluları gibi olacaktık ama günde iki kez yemek yiyecektik; ve bi hayatımız olduğundan özgürlüğümüz için uğraşabilecektik; kumpas kurup göz yumarak cehennemden çıkış yolumuz için savaşabilirdik."

Don Juan gülümseyip sonra da bir kahkaha attı. Önceden nagual Julian hakkında neler hissedeceğimi anlamıştı.

"Sana kızacağını söylemiştim," dedi.

"Gerçekten hiç anlamıyorum, don Juan," dedim. "Bu kadar ayrıntılı bir numara yapmasının anlamı nedir?"

"Anlamı çok basit," dedi gülümsemesini sürdürerek. "Bu öğretmenin bi başka yolu, hem de çok iyi bi tanesi. Öğreticinin muazzam hayal gücünü ve heybetli denetimini gerektirir. Benim yöntemim senin öğretim saydığın şeye daha yakın. Muazzam sayıda söz gerektiriyor. Ben laf yapmakta aşırıya kaçıyorum. Nagual Julian *iz sürmede* aşırıya kaçardı."

Don Juan, görücüler arasında iki çeşit öğretme yöntemi olduğunu söyledi. O ikisini de biliyormuş. Her şeyi açıklayıp diğer insanın eylemin gidişatını önceden bildiği yolu tercih edermiş. Bu, özgürlük, seçim ve anlayış geliştiren bir dizgeymiş. Velinimetinin yöntemi diğer yandan daha zorlayıcıymış, seçme ya da anlamaya izin vermiyormuş. Büyük yararı, savaşçıları görücünün görüşleriyle doğrudan yaşamaya zorlamasıymış.

Don Juan velinimetinin ona yaptığı her şeyin bir strateji şaheseri olduğunu açıkladı. Nagual Julian'ın kelime ve eylemlerinin her biri belirli bir etki yaratmak üzere bilerek seçilmiş. Onun sanatı, söz ve eylemlerine en uyacak içeriği oluşturarak gerekli etkiyi yaratmalarını sağlamakmış.

"Bu *iz sürücünün* yöntemi," diye sürdürdü don Juan. "Anlayış değil, mutlak ayma sağlar. Örneğin, beni dostla karşılaştırmakla ne yaptığını ayırt etmem yıllar sürdü, lakin bunu anlamam için hiç açıklama verilmediği halde deneyimi yaşayarak anlamıştım.

"Sana, örneğin Genaro'nun ne yaptığını anlamadığını ama yaptıklarının olabildiğince keskinlikle farkında olduğunu söylemişimdir. Bunun sebebi birleşim noktasının iz sürücünün yöntemiyle oynatılmasından."

Eğer birleşim noktası, benim durumumda olduğu gibi alıştığı yerden her şeyin açıklanması yöntemiyle oynatılırsa sadece birleşim noktasını yerinden sökmek için değil neler olduğunu açıklamak için de biri gerekirmiş. Fakat birleşim noktası onun veya Genaro'nun durumunda olduğu gibi *iz sürücünün* yöntemiyle oynadıysa, sadece başlangıçta hızlandırıcı bir eylem noktayı aniden yerinden çekermiş.

Nagual Julian Don Juan'ı canavar görünüşlü dostla karşılaştırdığında birleşim noktası korkunun etkisiyle hareket etmiş. Bu karşılaşmayla ortaya çıkan korku öyle yoğunmuş ki zayıf fiziksel kondüsyonuyla birleştiğinde birleşim noktasının yerinden sökülmesi için en uygun durum olmuş.

Korkunun yaralayıcı etkilerini dengelemek için, hızının kesilmesi ama en aza indirilmemesi gerekirmiş. Ne olduğunu açıklamak korkuyu en aza indirebilirmiş. Nagual Julian'ın arzusu, başlangıçtaki hızlandırıcı korkuyu gerektiği kadar çok kullanmak, ama aynı zamanda da bunun yıkıcı etkisinin hızını kestiğinden emin olmakmış; maskaralık numarasının sebebi buymuş. Anlatılan ne denli ayrıntılı ve dramatik olursa hız kesmesi o denli büyük olurmuş. Eğer kendisi de don Juan'la aynı tarafta görünürse, don Juan'ın korkusu yalnız olması kadar yoğun olmazmış.

"Dram yaratmaya duyduğu kuvvetli yakınlıkla," diye sürdürdü don Juan, " velinimetim benim birleşim noktamı savaşçının iki temel niteliğini benden hemencecik süzecek şekilde oynatmayı başardı: kalıcı çaba ve bükülmez *niyet*. Bi gün yeniden özgür olmak emeliyle, narin yaşlı adamın işbirliğiyle ki benim görüşüme göre yardımıma, benim onunkine gereksindiğim kadar muhtaçtı, düzenli ve devamlı bi şekilde çalışmak zorunda olacaktım. Hiçbi şüphe kırıntısı taşımadan hayatta her şeyden fazla yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum."

İki gün sonraya dek don Juan'la tekrar konuşamadım. Oaxaca'daydık, sabahın erken saatlerinde şehir merkezinde dolanıyorduk. Okula yürüyen çocuklar, kiliseye giden insanlar, banklarda oturan birkaç adam ve merkezdeki otelden turist bekleyen taksi şoförleri vardı.

"Söylemeye bile gerek yok; savaşçının yolundaki en zor şey birleşim noktasını oynatmaktır," dedi don Juan. "Bu hareket, savaşçının arayışının tamamlanmasıdır. Oradan devam eden başka bi arayıştır; tam anlamıyla, görücünün arayışıdır."

Savaşçının yolunda birleşim noktasının kayışının her şey olduğunu tekrarladı. Eski görücüler bu gerçeğin farkına hiç varamamışlar. Onlar noktayı devindirmeyi, bir piyasada konumlarını belirleyecek bir değer ölçüsü olarak düşünmüşler. Algılarını belirleyen şeyin aslında bu konum olduğunu hiçbir zaman kavrayamamışlar.

"*İz sürücülerin* yöntemi," diye sürdürdü don Juan, "nagual Julian gibi usta bi *iz sürücünün* ellerinde birleşim noktasının muazzam kayışlarından sorumludur. Bunlar elle tutulur değişikliklerdir; *iz sürücü* -öğretmen çömezi destekleyerek çömezin tam işbirliğini ve tam katılımını sağlar. Herhangi birinin tam işbirliği ve tam katılımını sağlamak neredeyse iz sürücü yönteminin en önemli sonucudur; ve nagual Julian bunların ikisini de sağlamakta en iyisiydi."

Don Juan, nagual Julian'ın kişiliğini, hayatının karmaşa ve zenginliğini yavaş yavaş keşfederken içinde yaşadığı fırtınayı anlatmasının onun için hiçbir yolu olmadığını söyledi. Karşısında narin, yaşlı, korkmuş, yardıma muhtaç görünen bir adam bulunduğu sürece kendini oldukça rahat hissetmiş. Fakat birgün, don Juan'ın canavar görünüşlü olarak düşündüğü adamla anlaşmayı yaptıktan kısa süre sonra, nagual Julian'ın don Juan'a diğer bir cesaret kırıcı *iz sürme* becerisi göstermesiyle hiç rahatı kalmamış.

Don Juan artık bayağı iyi olmasına rağmen nagual Julian hala ona bakmak için aynı odada uyuyormuş. O gün uyandığında, don Juan'a kıyıcılarının birkaç günlüğüne gittiğini, yani artık yaşlı adam rolü yapmak zorunda olmadığını duyur-

muş. Don Juan'a sadece canavar görünümlü adamı kandırmak için yaşlıymış gibi davrandığı sırrını vermiş.

Don Juan'a düşünecek vakit bırakmadan, yaygısından inanılmaz bir çeviklikle fırlamış; başını, üzerine eğildiği bir kap suya batırıp orada bir süre tutmuş. Tekrar dimdik kalktığında saçı kuzgun karasıymış, saçının griliği yıkanıp akmış ve don Juan daha önce hiç görmediği bir adama, belki otuzlarının sonlarında birine bakar bulmuş kendini. Kaslarını esnetmiş, derin bir nefes almış ve vücudunun tüm parçalarını sanki çok uzun bir süre kafeste kapalı kalmış gibi germiş.

"Nagual Julian'ı genç bi adam gibi gördüğümde onun gerçekten şeytan olduğunu düşündüm," diye sürdürdü don Juan. "Gözlerimi kapattım; sonumun yaklaştığını biliyordum. Nagual Julian gözlerinden yaş gelene dek güldü."

Don Juan sonra nagual Julian'ın onu sağ yan ve sol yan farkındalık arasında ileri ve geri kaydırarak rahatlattığını söyledi.

"İki gün boyunca o genç adam evin içinde caka satarak dolandı durdu," diye devam etti don Juan. "Bana hayatıyla alakalı öyküler anlattı, beni kahkahalara boğan şakalar yaptı. Daha da şaşırtıcı olan karısındaki değişimdi. Aslında incecik ve güzeldi. Ben onun tamamıyla farklı bi kadın olduğunu sanmıştım. Ondaki tümden değişime ve bu kadar güzel görünmesine bayılmıştım. Genç adam kıyıcıları ortada yokken kadının gerçekten bambaşka biri olduğunu söyledi."

Don Juan güldü; şeytani velinimeti gerçeği söylüyormuş. Kadın aslında nagualın topluluğundaki diğer bir görücüymüş.

Don Juan, genç adama neden olmadıkları bir şeymiş gibi davrandıklarını sormuş. Genç adam don Juan'a, gözleri yaşlarla dolarak bakmış ve dünyanın gizemlerinin gerçekten de akıl sır ermez olduğunu söylemiş. Dediğine göre kendisi ve genç karısı açıklanamaz bazı güçler tarafından yakalanmış ve kendilerini ancak bu sahte numarayla koruyabiliyorlarmış. Şimdiye kadar yaptıklarını dermansız, ihtiyar bir adam olarak sürdürmesinin nedeni kıyıcılarının kapıdaki çatlaklardan sü-

rekli onları gözetlemesiymiş. Don Juan'a onu aldatmasını affetmesi için yalvarmış.

Don Juan o canavar görünüşlü adamın kim olduğunu sormuş. Genç adam, derin bir iç çekişle tahminde dahi bulunamayacağını itiraf etmiş. Eğitimli biri, Mexico City'deki tiyatroların tanınmış bir oyuncusu olmasına rağmen don Juan'a bunu açıklayamadığını söylemiş. Tüm bildiği senelerdir çektiği, onu tüketen hastalığının tedavisi için buraya geldiğiymiş. Akrabaları onu sağaltımcısına getirdiklerinde ölmek üzereymiş. Kız onun iyileşmesine yardımcı olmuş ve o da genç, güzel Kızılderili'ye delicesine aşık olup onunla evlenmiş. Planı, onu başkente götürüp kızın sağaltım yetisiyle zengin olmalarıymış.

Mexico City yolculuğuna çıkmadan önce, kız bir büyücüden kaçabilmek için kıyafet değiştirmeleri gerektiği uyarısında bulunmuş. Kız ona annesinin de bir sağaltımcı olduğunu, sağaltımı o büyücü ustasından öğrendiğini ve ustanın öğrettiklerine karşılık, ana kızın hayat boyu yanında kalmasını arzuladığını söylemiş. Delikanlı, karısına bu ilişkiye dair soru sormamış. O sadece, kızı özgürlüğüne kavuşturmak istiyormuş; böylece kendisi ihtiyar adam, kız da şişman kadın kılığına girmişler.

Öykü mutlulukla sona ermemiş. Korkunç adam onları yakalamış ve tutsak etmiş. Bu kabus gibi adam karşısında yeniden kılık değiştirmeye cesaret edememişler ve o olduğu zamanlar birbirlerinden nefret edermiş gibi davranmışlar; fakat aslında birbirleri için yanıp tutuşuyor ve sırf adamın uzakta olduğu kısa zamanlar için yaşıyorlarmış.

Delikanlı ona sarılıp, don Juan'ın uyuduğu odanın evdeki tek güvenli yer olduğunu söylemiş. Acaba dışarı çıkıp o karısıyla sevişirken erketeye durur muymuş?

"Ev, tutkularıyla sallandı," diye sürdürdü don Juan," bense onların seslerini duyuyor olmanın verdiği suçluluk içinde, adam her an dönecek diye korkudan ölerek oturdum. Ve aynen umduğum gibi, onun eve geldiğini duydum. Kapıyı yumruklamaya başladım ve onlar cevap vermeyince, içeri daldım.

Genç kadın yatakta çırılçıplak uyuyordu ve genç adam ortada yoktu. Ömrümde güzel çıplak bi kadın görmüşlüğüm yoktu. Hala çok zayıftım. Canavarımsı adamın dışarda çıkardığı sesleri duyuyordum. Utancım ve korkum o denli güçlüydü ki bayılmışım."

Nagual Julian'ın yaptıklarının öyküsü beni son derece kızdırmıştı. Don Juan'a nagual Julian'ın *iz sürme* becerilerinin değerini anlamaktan yoksun olduğumu söyledim. Don Juan tek bir yorum yapmadan beni dinledi ve konuyu dağıtıp, vır vır konuşmama izin verdi.

Sonunda bir sıraya oturduğumuzda çok yorulmuştum. Bana nagual Julian'ın yöntemiyle ilgili anlattıklarına neden bu denli kızdığımı sorduğunda diyecek laf bulamadım.

"Onun eşek şakalarından hoşlanan biri olduğu hissinden kurtulamıyorum," dedim sonunda.

"Eşek şakası yapanlar şakalarıyla bi şey öğretmeyi amaçlamazlar," diye karşılık verdi don Juan. "Nagual Julian oyunlar oynardı, birleşim noktasının oynamasını gerektiren büyülü dramlar."

"Bana bayağı bencil bi insan gibi geliyor," diye ısrar ettim.

"Sana, yargılayıcılığından dolayı öyle geliyor," diye yanıtladı. "Ahlakçılık yapıyorsun. Ben de aynı yollardan geçtim. Nagual Julian hakkında sadece işittiklerinden dolayı böyle hissediyorsan, düşün ben evinde yıllarca yaşarken neler hissettim. Sırasıyla onu yargıladım, ondan korktum ve ona gıpta ettim.

"Onu sevdim de, ama imrenmem sevgimden fazlaydı. İsteğine göre genç ya da ihtiyar oluşundaki gizemli yetisine, teklifsizliğine, Allah vergisi yeteneğine ve hepsinden fazla çevresinde kim varsa onun üstündeki etkisine gıpta ettim. Onun insanları en enterasan söyleşilere sürüklediğini duymak beni alt üst ederdi. Her zaman söyleyecek şeyi vardı; benimse yoktu ve her zaman kendimi yetersiz, dışlanmış hissederdim."

Don Juan'ın, kendini böylesine açığa vurması beni içten içe hasta etti. Konuyu değiştirmesini isterdim, çünkü benim gibi olduğunu duymaya tahammülüm yoktu. Benim gözümde benzersiz biriydi. Belli ki nasıl hissettiğimi biliyordu. Güldü ve sırtımı sıvazladı.

"İmrenme öykümle yapmaya çalıştığım," diye devam etti, "sana çok önemli bi şeyi, birleşim noktasının konumlarının nasıl davrandığımızı ve hissettiğimizi emrettiğini göstermekti.

"O zaman benim büyük eksikliğim bu ilkeyi anlayamamamdı. Hamdım. Aynı senin gibi, kibir sayesinde yaşıyordum, çünkü birleşim noktamın yerleştiği yer orasıydı. Görüyorsun ki, bu noktayı oynatma yolunun yeni alışkanlıklar edinmek, oynatma istenci duymak olduğunu öğrenememiştim daha. Birleşim noktam oynadığında keşfettiğim, velinimetim gibi emsalsiz bi savaşçıyla başa çıkmanın tek yolunun, onu yansız olarak takdir edebilmek için kibirsizleşmek olduğuydu."

Don Juan'ın dediğine göre aymalar iki türlüydü. Biri azimle yapılan konuşmalar, büyük duygu patlamalarından başka bir şey değildi. Diğeri birleşim noktasının kayışının bir ürünüydü; bir duygu patlamasıyla değil eylemle eşleşirdi. Duygusal aymalar savaşçılara, yıllarca sonra kullanım sonucu birleşim noktasının yeni konumu katılaşınca gelirdi.

"Nagual Julian hepimize bu tür bi kayış için yorulmadan kılavuzluk etti," diye devam etti don Juan. "Hayata dair dramlarında hepimizden tam işbirliği ve katılım sağladı. Örneğin, delikanlı, karısı ve kıyıcılarıyla ilgili dramıyla tüm bölünmez dikkat ve endişeme sahipti. Bana göre genç olan ihtiyar adam öyküsü çok gerçeğe yatkındı. Canavar görünüşlü adamı kendi gözlerimle görmüştüm, yani delikanlıya vazgeçilemez bi yakınlık duyuyordum."

Don Juan, nagual Julian'ın bir sihirbaz, sıradan insana akıl almaz gelecek derecede *istenci* idare kudretine sahip bir hokkabaz olduğunu söyledi. Dramları *niyet* kudretiyle çağrılan, korkunç, insani şekle girebilen inorganik varlık gibi si-

hirli karakterleri de kapsıyordu.

"Erki o kadar kusursuzdu ki," diye sürdürdü don Juan, "herhangi bi kimsenin birleşim noktasını kaymaya zorlayıp o yayılımları bağlayarak kendisi ne arzularsa onu algılamasını sağlardı. Örneğin, başarmak istediğine göre yaşından çok yaşlı ya da çok genç görünebilirdi. Ve nagualı tanıyan herhangi birinin tüm söyleyebileceği yaşının dalgalanıp değiştiğiydi. Onu tanıdığım otuz iki yıl boyunca kimi zaman senin yaşında göründü, kimi zamansa konuşamayacak denli yaşlı."

Don Juan, velinimetinin kılavuzluğu altında birleşim noktasının fark edilmeden ancak esaslı bir şekilde devindiğini söyledi. Örneğin, bir gün durup dururken bir taraftan ona anlamsız gelen bir korkunun diğer taraftan kendisi için dünyadaki en anlamlı his olduğunu anlamış.

"Korkum, aptallıkla özgür olma şansımı yitirip, babamınki gibi bi hayat yaşamaktı.

"Bilmelisin ki, babamın hayatında hiçbi yanlış yoktu. O, birçok insandan ne daha iyi ne de daha kötü yaşam sürdü; önemli olan birleşim noktam oynadığında babamın hayatı ve ölümünün ne başkaları ne de kendisi için bi kazanç olmadığını anlamış olmam.

"Velinimetim, babam ve annemin ben olayım diye yaşayıp öldüklerini, onların ebeveynlerinin de onlar için aynı şeyi yaptığını söyledi. Savaşçıların birleşim noktalarını hayatları için ödenen korkunç bedelin ayırdına varacak kadar kaydırmakla farklılaştıklarını söyledi. Bu kayış onlara, ebeveynlerinin genel olarak yaşam veya özellikle hayatta olmak için hissedemedikleri saygı ve sakınımı sunar."

Don Juan, nagual Julian'ın çömezlerine birleşim noktasını devindirmek için kılavuzluk ederken başarılı olmakla kalmayıp, bundan fevkalade zevk aldığını da söyledi.

"Benimle kesinlikle acayip eğlendi," diye sürdürdü don Juan. "Yıllar sonra topluluğuma diğer görücüler gelmeye başladığında ben bile her biri için yaratıp geliştirdiği inanılmaz durumları sabırsızlıkla bekler oldum.

"Nagual Julian dünyadan ayrıldığında neşe onunla yok olup gitti ve bi daha da geri gelmedi. Genaro bazen bizi neşelendiriyor ama kimse nagual Julian'ın yerini tutamaz. Onun dramları her zaman hayattan daha esaslıydı. O dramlardan bazıları geri tepene kadar keyfin ne olduğunu tatmamıştık.

Don Juan en sevdiği sıradan kalkıp bana döndü. Gözleri pırıl pırıl ve huzurluydu.

"Eğer görevinde başarısızlığa uğrayacak kadar aptalsan," dedi, "hiç değilse bu sıraya gelmek için birleşim noktanı oynatmana yetecek kadar erkeye sahip olmalısın. Düşüncelerden ve arzulardan sıyrılıp biraz oturuver buraya; ben neredeysem gelip seni alacağım. Sana söz veririm bunu deneyeceğim."

Sonra, yemini inanılması çok gülünç bir şeymiş gibi koca bir kahkaha patlattı.

"Bu sözcükler akşamüstü edilmeliydi," dedi hala gülerken. "Hiçbi zaman sabahleyin edilmemeli. Sabah, insanları iyimser hissettirir ve böyle sözcükler anlamlarını kaybeder."

13

Yeryüzünün Desteği

"Hadi Oaxaca yolunda yürüyelim," dedi don Juan bana. "Genaro bizi yolda bi yerde bekliyor."

Ricası beni şaşırttı. Bütün gün açıklamalarına devam etmesini beklemiştim. Evinden ayrılıp, kenti geçerek kaldırımsız otoyola doğru sessizce yürüdük. Uzun bir süre rahatça gezindik. Don Juan birden konuşmaya başladı.

"Sana başından beri eski görücülerin yaptığı büyük bulgulardan söz ediyorum," dedi. "Organik hayatın dünya üzerindeki tek yaşam olmadığını buldukları gibi yeryüzünün kendisinin de canlı bi varlık olduğunu keşfettiler."

Devam etmeden önce bir kaç saniye bekledi. Beni yorum yapmaya davet edercesine gülümsedi. Aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi.

"Eski görücüler yeryüzünün bi kozası olduğunu *gördüler*," diye sürdürdü. "Yeryüzünü kılıf gibi saran bi top, Kartal'ın yayılımlarını yakalayan saydam bi koza *gördüler*. Yeryüzü bizim mazur kaldıklarımızla aynı kuvvetlere mazur kalan, sezgili bi varlıktır."

Eski görücülerin, bunu keşfeder keşfetmez hemen bu bilginin uygulanabilir kullanımlarıyla ilgilendiklerini açıkladı. Bu ilginin neticesinde, büyücülüklerinin en karmaşık ulamını, yeryüzü ile ilgili olanlar oluşturmuş. Yeryüzünü, olduğumuz her şeyin kökü, kaynağı saymışlar.

Don Juan eski görücülerin yanılmadığını, çünkü yeryüzünün gerçekten ilk köklerimizin kaynağı olduğunu söyledi.

Bir mil kadar ileride Genaro'yla karşılaşana değin hiçbir şey demedi. Genaro, yolun kenarında bir kayaya oturmuş bizi bekliyordu.

Beni sımsıcak bir şekilde selamladı ve soğuğa dayanıklı bitki örtüsüyle kaplı engebeli, ufak dağların tepesine çıkmamız gerektiğini söyledi.

"Üçümüz bi kayaya karşı oturup," dedi don Juan bana, "güneş ışığını doğu dağlarında yansırken seyredeceğiz. Güneş batı dorukları ardına inerken, yeryüzü bağlanışı *görmeni* sağlayabilir."

Dağın tepesine ulaştığımızda don Juan'ın söylediği gibi sırtımızı kayaya vererek oturduk. Don Juan beni ikisinin arasına oturttu.

Ne yapmak niyetinde olduğunu sordum. Gizli anlamlı açıklamaları ve uzun sessizlikleri hayra alamet değildi. Fena halde endişelendim.

Bana yanıt vermedi. Ben hiç konuşmamışım gibi konuşmasına devam etti.

"Algının, bağlanış olduğu keşfini yapan eski görücüler muazzam bi şeyle karşı karşıyaydılar," dedi. "Üzücü olan, sapkınlıklarının başardıkları şeyin ne olduğunu bilmelerini engellemesi.

Ufak vadinin doğusunda, kentin olduğu yandaki bir sıra-

dağı imledi.

"O dağlarda birleşim noktanı sarsacak kadar parıltı var," dedi bana. "Güneş batı dorukları arkasına inmeden hemen önce gereksindiğin tüm parıltıyı yakalayacak birkaç dakikan olacak. Yeryüzünün kapılarını açan sihirli anahtar, iç sessizlikle beraber göz alan herhangi bir şeyden yapılmıştır."

"Tam olarak ne yapmalıyım, don Juan?" diye sordum.

İkisi de beni inceledi. Gözlerinde hem merak hem de nefretin karışımını gördüğümü düşündüm.

"Sadece iç söyleşini kes," dedi bana don Juan.

Yoğun bir endişe ve şüphe sancısı içimi kemiriyordu; istemekle bunu yapabileğime hiç güvenemiyordum. Beni kemiren ilk yorgunluk anından sonra kendimi salt rahatlamaya bıraktım.

Çevreme bakındım. Uzun dar vadiye tepeden bakacak kadar yüksekte olduğumuzun farkına vardım. Güneş, vadinin diğer yanında doğu sıradağlarının eteklerinde hala parıldıyordu; güneş ışıkları çorak dağları aşı boyası rengi yapmış, daha uzaklardaki mavimsi doruklarsa eflatunumsu bir renk tonu edinmişlerdi.

"Bunu daha önce yaptığını ayırt edebiliyorsun, değil mi?" dedi don Juan bana fısıltıyla.

Ona herhangi bir şeyi ayırt etmediğimi söyledim.

"Burada başka seferler de oturmuştuk," diye ısrar etti, "Ama bu önemli değil, çünkü asıl bu sefer sayılacak.

"Bugün, Genaro'nun yardımıyla her şeyin kilidini açan anahtarı bulacaksın. Bunu henüz kullanamayacaksın ama ne olduğunu ve nerede olduğunu bileceksin. Görücüler bunu öğrenmek için en ağır bedeli öderler. Sen de senelerdir bunun karşılığını ödüyordun."

Her şeyin anahtarı dediğinin, yeryüzünün sezen bir varlık olup, savaşçılara şahane bir destek verebildiğinin ilk elden bilinmesi olduğunu açıkladı; bu yeryüzünün kendi farkındalığından, savaşçının kozasındaki yayılımlar yeryüzünün kozasındaki uygun yayılımlarla bağlandığı anda gelen bir güdüy-

müş. Hem yeryüzü hem de insan sezgili varlıklar olduğundan, yayılımları birbirine uyarmış. Daha doğrusu, yeryüzünde insandaki yayılımların ve aslında tüm sezgili organik ve inorganik varlıklardaki yayılımların hepsi varmış. Bir bağlanış anında, sezgili varlıklar bağlanışı sınırlı bir şekilde kullanıp kendi dünyalarını algılarmış. Savaşçılar bu bağlanışı ya herkes gibi algılamak ya da hayal bile edilemeyek dünyalara girmeyi sağlamak için destek olarak kullanırmış.

"Bana sorabileceğin en anlamlı soruyu sorman için bekliyorum ama bi türlü sormuyorsun," diye sürdürdü. "Tüm bunların gizinin içimizde mi olduğunu sormakta takılıp kaldın. Yine de yeterince yaklaştın sayılır.

"Bilinmeyen, gerçekte insan kozasında farkındalık tarafından dokunulmamış yayılımlar arasında değildir ama yine de bi şekilde ordadır. Bi türlü anlayamadığın nokta bu. Sana bildiğimiz dışında yedi dünya birleştirebileceğimizi söylediğimde, sen bunu içsel bi iş gibi aldın çünkü bizimle yaptıklarını tümüyle imgelediğine inanmaktan yanasın. Bu nedenle, bilinmeyenin aslında nerede olduğunu hiç sormadın. Yıllarca, çevremizdeki her şeyi elimle imleyip bilinmeyenin orada olduğunu söyledim sana. Hiçbi zaman bağlantıyı kurmadın."

Genaro gülmeye başladı sonra öksürdü ve ayağa kalktı. "Hala bağlantıyı kuramadı ki," dedi don Juan'a.

Kurulacak bir bağlantı vardıysa bunda başarısız olduğumu kabul ettim.

Don Juan tekrar tekrar, insanın kozasındaki yayılımların bir parçasının orada salt farkındalık için olduğunu ve farkındalığın, bu yayılımlar parçasını dışardaki aynı yayılımlar parçasıyla eşleştirmek olduğunu söyledi. Bunlara, dışardaki yayılımlar denirmiş çünkü çok enginlermiş; ve insanın kozası dışındakinin bilinemeyen olduğunu söylemek bilinemeyenin yeryüzünün kozası içinde olduğunu söylemekmiş. Ne var ki bilinmeyen de yeryüzünün kozası içindeymiş ve insanın kozası içinde bilinmeyen, farkındalığın dokunmadığı yayılımlarmış. Farkındalık parıltısı onlara dokunduğunda harekete geçer ve dışardaki kendilerine ilişkin yayılımlarla bağlanır-

larmış. Bu gerçekleştiğinde, bilinmeyen algılanır ve bilinen haline gelirmiş.

"Ben fazla aptalım, don Juan. Anlayabilmem için bunu parçalara ayırmalısın," dedim.

"Genaro senin için parçalara bölecek," diye karşılığı yapıştırdı don Juan.

Genaro ayağa kalkıp, daha önce evinin yakınındaki mısır tarlasındaki devasa, yassı kayayı, don Juan'ın hayran nazarları altında turlarken yaptığı erk tırısını yapmaya başladı. Bu sefer don Juan kulağıma Genaro'nun hareketlerini, özellikle baldırlarını her göğsüne kaldırıp adım atışınında duymaya çalışmamı fısıldadı.

Genaro'nun devinimlerini gözlerimle takip ettim. Birkaç saniye içinde bir parçamın Genaro'nun bacaklarına yakalandığını duyumsadım. Baldırlarının hareketi beni bırakmıyordu. Onunla beraber yürüyormuş hissine kapıldım. Hatta nefesim kesildi. Sonra gerçekten Genaro'yu izlediğimi ayırt ettim. O'nunla oturduğumuz yerden uzağa yürüyordum.

Don Juan'ı görmüyor, sırf Genaro'nun önümde o tuhaf tarzda yürümesini izliyordum. Saatlerce ama saatlerce yürüdük. Yorgunluğum o denli yoğundu ki korkunç bir baş ağrısına tutuldum ve aniden fenalaştım. Genaro yürümeyi bırakıp yanıma geldi. Çevremizde yoğun, göz kamaştırıcı bir ışık vardı ve ışık Genaro'nun yüz hatlarından yansıyordu. Gözleri kor gibi parlıyordu.

"Genaro'ya bakma!" diye bir uyarı duydum kulağımda. "Çevrene bak!"

İtaat ettim. Cehennemde gibiydim. Çevremdekileri *görmenin* şoku o denli büyüktü ki korkuyla bağırdım fakat sesim çıkmadı. Etrafımda Katolik yetiştirilmemin betimlediği en canlı cehennem manzarası vardı. Sıcak ve bunaltıcı, karanlık ve mağaramsı, gökyüzüsü olmayan, çevremizde hızla hareket eden kızıl ışıkların yansımaları dışında ışıksız, kızılımsı bir dünya görüyordum.

Genaro tekrar yürümeye başladı ve bir şey beni onunla

çekti. Genaro'yu izlememi sağlayan kuvvet aynı zamanda beni çevreme bakmaktan da alıkoydu. Farkındalığım Genaro'nun devinimlerine yapışmıştı.

Genaro'nun sanki son derece yorgunmuş gibi düşüp oturduğunu gördüm. O yere değdiği ve dinlenmek için gerindiği an içimde bir şey boşaldı ve tekrar çevreme bakabilmeye başladım. Don Juan merakla beni seyrediyordu. Yüzüm ona doğru, ayakta duruyordum. İlk oturduğumuz yerdeydik, ufak bir dağın tepesindeki geniş kayalık düz çıkıntıda. Genaro nefes nefeseydi, ben de öyle. Ter içindeydim. Saçım ıpıslaktı. Kıyafetlerim de sanki sudan çıkmış gibi sırılsıklamdı.

"Aman Tanrım, neler oluyor!" diye ciddiyetle, endişe içinde bağırdım.

Bağırmam o denli ahmakçaydı ki don Juan ve Genaro gülmeye başladılar.

"Senin, bağlanışı anlamanı sağlamaya çalışıyoruz," dedi Genaro.

Don Juan yumuşakça oturmama yardım etti. Kendi de yanıma oturdu.

"Ne olduğunu anımsıyor musun?" diye sordu bana.

Ona anımsadığımı söyledim, o da tam olarak ne gördüğümü anlatmam için ısrar etti.

Dileği bana söylediklerileyle -deneyimlerimin tek değerinin birleşim noktamın oynaması olup, içeriğinin önemsiz oluşuyla- uyuşmuyordu.

Genaro'nun daha önce de aynen şimdi yaptığı gibi bana yardım ettiğini fakat onları hiçbir zaman anımsayamadığımı açıkladı. Genaro'nun bu sefer daha önceki gibi birleşim noktama kılavuzluk ederek, başka bir dünyanın büyük yayılım bantlarını birleştirmemi sağladığını söyledi.

Uzun bir sessizlik oldu. Duyularımı yitirmiştim, şoktaydım, fakat yine de farkındalığım şimdiye kadar olmadığı kadar keskindi. Sonunda bağlanışın ne olduğunu anladığımı düşünüyordum. İçimde, nasıl oluşturduğumu bilemediğim bir şey, beni büyük bir gerçeği anladığım konusunda emin hisset-

tiriyordu.

"Sanırım kendini toparlamaya başladın," dedi don Juan bana. "Hadi eve gidelim. Bi gün için bu kadarı yeterli."

"Dur, ya," dedi Genaro. "Bir boğadan daha güçlü. Biraz daha zorlanabilir."

"Hayır!" dedi don Juan duygularımı sezerek. "Direncini biriktirmemiz lazım. Ancak bu kadarına sahip."

Genaro kalmamızda ısrarlıydı. Bana bakıp göz kırptı.

"Bak," dedi bana dağların doğu yakasını imleyerek. "Güneş o dağlara bir metre dahi yaklaşmadı ve sen cehennemde saatlerce çabaladın. Bunu ezici bulmuyor musun?"

"Onu gereksiz yere korkutma!" dedi don Juan neredeyse hiddetle karşı çıkarak.

İşte o zaman numaralarını *gördüm.* O an, *görmenin* sesi ba-na don Juan ve Genaro'nun benimle oynayan mükemmel bir *iz sürücü* takımı olduğunu söyledi. Beni her zaman sınırlarımın ötesine zorlayan don Juan'dı ama hep Genaro'nun zora koşmasını sağlıyordu. O gün Genaro'nun evinde, isterik bir korkuya kapılmış tehlikeli bir durumdayken Genaro, don Juan'ı, daha fazla zorlanıp zorlanmamama dair sorgulamış ve don Juan, Genaro'nun benimle dalga geçip, eğlendiğini söylemişti, halbuki Genaro benim için gerçekten endişelenmişti.

Görmem, beni öylesine şok etti ki gülmeye başladım. Don Juan'la Genaro, ikisi de şaşkınlıkla bana bakakaldılar. Don Juan aklımdan geçenleri hemen ayırt edivermiş gibiydi. Genaro'ya söyledi ve ikisi çocuklar gibi güldüler.

"Nihayet kıvamına geliyorsun," dedi doñ Juan bana. "Tam zamanında, ne çok aptal ne de çok akıllısın. Aynen benim gibi. Sapkınlıklarında benim gibi değilsin. Onlarda biraz nagual Julian gibisin, ondan zeka fışkırması hariç."

Ayağa kalkıp sırtını gerdi. Bana şimdiye dek gördüğüm en delici, yabani bakışlarla baktı. Yerimden kalktım.

"Bi nagual, hiç kimseye, hiçbi zaman sorumlu olduğunu belli etmez," dedi bana. "Bi nagual, iz bırakmadan gelir ve gider. Onu nagual yapan bu özgürlüktür."

Gözleri bir an için parladı, sonra kemale ermiş birinin şefkat, insancıllık bulutlarıyla kaplandı ve tekrar don Juan'ın gözlerine dönüştüler.

Dengemi zorlukla koruyordum. Kendimi tutamayarak bayılır gibi oldum. Genaro fırlayıp yanıma geldi, oturmama yardımcı oldu. İkisi, iki yanımı sarıp beni oturtuverdiler.

"Yeryüzünden bi destek yakalayacaksın," dedi don Juan bir kulağıma.

"Nagual'ın gözlerini düşün," dedi Genaro diğerine.

"O dağın tam tepesinde parıltıyı gördüğün an destek gelecek," dedi don Juan ve doğu kanadındaki en yüksek doruğu imledi.

"Nagual'ın gözlerini bir daha hiç göremeyeceksin," diye fısıldadı Genaro.

"Desteğin seni götürdüğü yere git, nereye götürürse götürsün," dedi don Juan.

"Nagual'ın gözlerini düşünürsen bir madalyonun iki yüzü olduğunu fark edersin," diye fısıldadı Genaro.

İkisinin de söylediklerini düşünmeye çalıştım ama düşüncelerim bana itaat etmedi. Üstümden bir şey aşağı doğru bastırıyordu. Çektiğimi, kısaldığımı hissettim. Midemin bulandığını duyumsadım. Akşam gölgelerinin doğu dağlarının üstlerine hızla indiğini gördüm. Onların ardından koşuyormuşum hissine kapıldım.

"İşte başlıyor," dedi Genaro kulağıma.

"Büyük doruğu seyret, parıltıyı seyret," dedi diğerine don Juan.

Gerçekten don Juan'ın imlediği sıradağın en yüksek doruğunda yoğun bir aydınlanma vardı. Son güneş ışınının onun üstüne yansımasını seyrettim. Karın deliğimde bir yerde, aşağı düşüyormuşum gibi bir boşluk hissettim.

Duymaktan çok, uzaklarda bir depremin gümbürtüsünün aniden beni ele geçirdiğini duyumsadım. Sismik dalgalar o denli gürültülü ve devasaydı ki, benim için tüm anlamlarını yitirdiler. Depremle bükülüp kıvrılan önemsiz bir mikroptum.

Devinim azar azar yavaşladı. Her şey durmadan önce bir deprem vuruşu daha oldu. Çevreme bakmaya çalıştım. Bir nirengi noktam yoktu. Bir ağaç gibi dikilmiş gibiydim. Üzerimde beyaz, parlak, akıl almaz büyüklükte bir kubbe vardı. Varlığı, ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissetmeme neden oldu. Ona doğru uçtum ya da daha çok bir gülle gibi fırlatıldım. Rahat, ihtiyaçları karşılanmış, güvende hissediyordum; kubbeye yaklaştıkça bu hislerim yoğunlaştı. Sonunda bana üstün geldiler ve tümüyle kendimi kaybettim.

Sonra hissettiğim tek şey, düşen bir yaprak gibi havada sallandığımdı. Yorgundum. Emici bir güç beni çekti. Kara bir delikten geçtim, bir sonraki an don Juan ve Genaro'ylaydım.

Ertesi gün don Juan, Genaro ve ben Oaxaca'ya gittik. Don Juan'la ben akşamüstü şehir merkezinde gezinirken, aniden önceki gün yaptıklarımızdan söz etmeye başladı. Bana, eski görücülerin heybetli bir şeyle karşılaştıklarını söylerken neden bahsettiğini anlayıp anlamadığımı sordu.

Ona anladığımı ama sözcüklerle anlatamayacağımı söyledim.

"Senin o dağın başında bulmanı istediğimiz temel şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bağlanış," dedi bir ses kulağıma, ben aynısını söylerken.

Tepkimiş bir hareketle arkama dönmemle, tam ardımdan yürüyen Genaro'yla çarpışmam bir oldu. Hareketimin hızı onu şaşırtmıştı. Kıkırdayıp beni kucaklayıverdi.

Oturduk. Don Juan dünyadan aldığım destekle ilgili söyleyecek pek az şeyi olduğunu, savaşçıların bu konuda hep yalnız olduğunu ve gerçek aymaların çok sonra, yıllarca çabanın ardından geldiğini söyledi.

Don Juan'a, onun ve Genaro'nun tüm işleri yapmasından dolayı anlayış sorunumun arttığını söyledim. Salt onların manevralarına tepki veren edilgen bir denektim. Hayatım pahasına herhangi bir eylem başlatamazdım, çünkü uygun eylemin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ya da nasıl başlaya-

cağımı bilmiyordum.

"Zaten olması gereken bu," dedi don Juan. "Henüz bilmen gerekmiyor. Şu anda yaptığımız her şeyi kendi kendine yapabilmen için arkada kalacak, kendinle bırakılacaksın. Bu görevle her nagualın yüzleşmesi gerek.

"Nagual Julian da aynısını bana yaptı, hem de benim sana yaptığımdan çok daha acımasızca. Ne yaptığını biliyordu; nagual Elias'ın ona öğrettiği her şeyi birkaç yılda yeniden organize etmeyi beceren fevkalade bi nagualdı. O, senin ya da benim için hayat boyu sürecek bi şeyi, kısacık bi zamanda yapardı. Fark, nagual Julian'ın tek gereksindiği şeyin hafif bi ima olmasıydı; bundan sonra farkındalığı devralır ve olan tek kapıyı açardı."

"Olan tek kapıyla ne demek istiyorsun, don Juan?"

"İnsanın birleşim noktası hayati bi noktanın ötesine geçtiğinde, sonuçlar her insan için aynıdır demek istedim. Bunu oynatma tekniği ne denli değişirse değişsin sonuçlar hep aynıdır, bu da birleşim noktası yeryüzünün desteğiyle diğer dünyaları birleştirir anlamına gelir."

"Yeryüzünün desteği her insan için aynı mıdır, don Juan?"

"Tabii ki. Sıradan insanın zorlandığı iç söyleşidir. Salt mutlak sessizliğe erişildiğinde kişi desteği kullanabilir. Bu gerçeği, desteği kendin kullanmayı denediğinde doğrulayacaksın."

"Denemeni hiç tavsiye etmem," dedi Genaro içtenlikle. "Kusursuz bir savaşçı olmak seneler sürer. Dünyanın desteğinin etkisine karşı koyabilmek için şu anda olduğundan daha iyi olmalısın."

"Bu desteğin hızı sendeki her şeyi çözer," dedi don Juan. "Onun etkisi altında biz hiç oluruz. Hız ve bireysel varoluş hissi bi arada yürümez. Dün, dağda Genaro ve ben seni destekleyip, sana çıpa demiri vazifesi gördük; yoksa geri dönemeyebilirdin. Desteği bir amaç uğruna kullanan bazıları gibi bilinmeyene gitmiş ve hala akıl almaz enginliklerde başıboş

geziyor olurdun.

Bunu biraz daha ayrıntılı açıklamasını istedim ama kabul etmedi. Aniden konuyu değiştirdi.

"Yeryüzünün sezgili bi varlık olması hakkında anlayamadığın bi şey daha var," dedi. "Ve Genaro, bu berbat Genaro seni, anlayana kadar zorlamak istiyor."

İkisi de güldü. Genaro oyunbazca iteledi beni ve ağzından şu sözcükler çıkarken bana göz kırptı, "Ben korkuncum."

"Genaro, çok fena bi angaryacıdır, sert ve acımasızdır," diye devam etti don Juan. "Korkularına, aldırmadan seni zora koşar. Ben olmasaydım..."

O, iyi, düşünceli, ihtiyar beyefendiyi başarıyla canlandırıyordu. Gözlerini indirip, içini çekti. İkisi kahkahalara boğuldular.

Sakinleşip sesleri kesildiğinde, don Juan Genaro'nun daha anlayamadığım şeyi göstermek istediğini, diğer büyük yayılımlar bandına değişmemize yol açanın yeryüzünün yüce farkındalığı olduğunu söyledi.

"Biz canlılar algılayıcılarız," dedi. "Ve biz, insanın kozası içindeki bazı yayılımlar dışardaki bazı yayılımlarla bağlandığı için algılarız. Bağlanış bu yüzden, gizli geçiş yoludur ve yeryüzünün desteği de bunun anahtarıdır.

"Genaro, bağlanış anını seyretmeni istiyor. Seyret onu!"

Genaro bir şovmen gibi kalktı ve selam verdi, sonra bir sihirbaz gibi kolunda ya da pantalonunda sakladığı hiçbir şey olmadığını gösterdi. Ayakkabılarını çıkarıp onları sallayarak orada da gizli saklı bir şey olmadığını gösterdi.

Don Juan gülmekten kendini kaybetmişti. Genaro ellerini aşağı yukarı oynatıyordu. Devinim içimde ani bir sabitlenme yarattı. Birdenbire üçümüzün kalkıp, ikisi iki yanımda meydandan ayrıldığımızı duyumsadım.

Yürümeye devam ederken dış görüş sahamı kaybettim. Artık evleri ve sokakları ayıramıyordum. Hiçbir dağ ya da bitki örtüsü de fark etmiyordum. Bir an don Juan ve Genaro'yu gözden kaybettiğimi ayırt ettim; onun yerine iki say-

dam ışıklı destenin yanımda yukarı aşağı devindiğini *gördüm*.

Aniden paniğe kapılıp, hemen denetledim. Alışılmadık, ama tanıdık kendim değildim ne var ki yine de kendimim duygusuna kapıldım. Çevremdeki her şeyin garip ve aynı zamanda gayet tanıdık bir yeteneğin yardımıyla farkındaydım. Dünyaya ait görüntüler birdenbire geri geldi. Her şeyim tamamıyla *gördü*, normal bilincimde bedenim olarak saydığım bütünlük, duyumsama yetisine sahip, devasa bir gözmüş gibi her şeyi ortaya çıkarmıştı. O iki ışık damlasını gördükten sonra ilk ortaya çıkardığım, keskin mor-eflatun renkli pano ve çardak gibi şeylerden yapılmış bir dünyaydı. Yassı, ekranımsı, düzensiz, iç içe geçmiş dairelerden oluşan panolar her yandaydı.

Her yanımda büyük bir baskı hissettim ve sonra kulağımda bir ses duydum.*Görüyordum*. Ses, baskının hareket etme eyleminden kaynaklandığını söyledi. Don Juan ve Genaro'yla beraber hareket ediyordum. Kağıt bir engel parçalamışım gibi silik bir sarsıntı hissettim ve kendimi saydam bir dünyayla karşı karşıya buldum. Işık her yandan yayılıyordu, ama göz kamaştırmadan. Sanki güneş şu beyaz, şeffaf bulutların ardından volkan gibi patlayıp çıkacaktı. Aşağı, ışığın kaynağına bakıyordum. Nefis bir görüntüydü. Toprak hacmi yoktu, sadece yumuşak beyaz bulutlar ve ışık. Ve biz bulutların üstünde yürüyorduk.

Sonra bir şey beni yeniden tutsak etti. Yanımdaki iki ışık damlasıyla beraber aynı hızda hareket ediyordum. Derecelerle parlaklıklarını kaybetmeye başlayıp sonra donuklaştılar ve sonunda don Juan ve Genaro oldular. Şehir merkezinden uzakta terk edilmiş bir yan yolda yürüyorduk. Sonra geriye döndük.

"Genaro, biraz önce yayılımlarını dışardaki başka banda ait yayılımlarla bağlamana yardımcı oldu," dedi don Juan bana. "Bağlanış, çok barışçıl, fark edilmeyen bi eylem olmalıdır. Uçup gitmek yok, fazla dert yok."

Birleşim noktasının, başka dünyaları birleştirmesini sağlamak için gereken sağduyunun doğaçlama yapılamayacağı-

nı söyledi. Sağduyu olgunlaşmalı ve savaşçıların cezasızca algı engelini yıkabilmelerinden önce kendi içinde bir güç olmalıydı.

Merkeze yaklaşıyorduk. Genaro tek söz etmemişti. Düşüncelere dalmış gibi sessizce yürüyordu. Tam meydana ulaşmadan, don Juan Genaro'nun bana bir şey daha göstermek istediğini söyledi: birleşim noktasının konumu her şeymiş ve onun algılamamızı sağladığı dünya öyle gerçekmiş ki, gerçeklik dışında hiçbir şeye yer bırakmıyormuş.

"Genaro, sırf senin yararına birleşim noktasının bi başka dünyayı birleştirmesine izin verecek," dedi don Juan bana. "Ve sonra o onu algılarken sen, algı kuvvetinin başka hiçbi şeye yer bırakmadığını fark edeceksin."

Genaro önümüzden yürüyordu ve don Juan bana Genaro'ya bakarken onun tarafına çekilmeyeyim diye gözlerimi saatin tersi yönde yuvarlamamı buyurdu. Ona itaat ettim. Genaro benden birkaç metre ötedeydi. Birden şekli yayıldı ve bir anda havaya uçup kayboldu sanki.

Gördüğüm bilim-kurgu filmlerini düşünüp, içten içe olanaklarımızın farkında olup olmadığımızı merak ettim.

"Genaro şu anda bizden algı kuvvetiyle ayrıldı," dedi sessizce don Juan. "Birleşim noktası bi dünya birleştirdiğinde, o dünya mutlaktır. Eski görücülerin rastlantıyla buldukları bu kerametti ve ne olduğunu hiç anlayamadılar: yeryüzünün farkındalığı, bize diğer büyük yayılımlar bandını bağlayarak destek verir. Ve bu yeni bağlanış kuvveti dünyanın gözden kaybolmasını sağlar.

"Yeni görücüler her bi yeni bağlayış yaptıklarında, aşağıdaki derinliklere daldıklarına ya da yukarıdaki cennete çıktıklarına inandılar. Yeryüzü yeni bi mutlak bağlanış, bambaşka bi dünya algılamamızı sağladığında bu dünyanın havada bir nefes gibi yok olabileceğini hiç anlayamadılar."

14

Yuvarlanış Kuvveti

Don Juan farkındalıkta ustalaşma açıklamasına başlayacakken fikrini değiştirdi ve ayağa kalktı. Büyük odada sessizce oturuyorduk.

"Kartal'ın yayılımlarını *görmeyi* denemeni istiyorum," dedi. "Bunun için önce birleşim noktanı insanın kozasını *görene* dek oynatmalısın."

Evden şehir merkezine yürüdük. Kilisenin önündeki boş, kırık dökük bir banka oturduk. Öğleden sonraydı, bir sürü insanın çevrede gezindiği güneşli, rüzgarlı bir gündü.

Aklıma kazımaya çalışır gibi bağlanışın benzersiz bir güç olduğunu çünkü ya birleşim noktasına yardımcı olduğunu ya da alışıldık yerine yapışık tuttuğunu tekrarladı. Bağlanışın noktayı ayrı yerde oynamadan tutan özelliği, *istenç* ve onu

kaydıran da *niyetmiş* . Akıldan çıkmayacak gizemlerden biri bağlanışın, kişisel olmayan kuvveti olan istencin her bireyin hizmetine giren kuvvet olan *niyete* dönüşmesiymiş.

"İşin garip yanı bu değişimin başarılmasının çok kolay olması," diye sürdürdü. "Ama kolay olmayan, kendimizi bunun olanağı olduğuna inandırabilmek. İşte tam orada güvenlik pimimiz durur. İnandırılmamız gerekir. Ve hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Sonra bana, en keskin farkındalık durumumda olduğumu ve *niyet* edersem birleşim noktamı sol yanımın derinliklerine, *rüya görme* konumuna kaydırabileceğimi söyledi. Savaşçıların, *rüya görmenin* yardımı olmadan *görmeyi* denememesi gerekirmiş. Herkesin ortasında uyuyakalmanın, iyi yanlarımdan biri olamayacağı konusunda kuşkularımı belirttim. Birleşim noktasını doğal yerleşim yerinden uzağa oynatıp, yeni bir yerde sabit tutmanın uykuda olmak olduğunu söyleyerek açıklık getirdi; uygulamayla, görücüler uykuda olmayı ve yine de onlara hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmayı öğrenirlermiş.

Bir anlık duraklamadan sonra, insanın kozasını *görmek* için kişinin insanlara arkadan, uzaklaşırken gözlerini dikmesi gerektiğini ekledi. İnsanlara yüz yüzeyken göz dikmek, insanın yumurtamsı kozasının önünde görücülerin ön panel dedikleri, koruyucu bir kalkan olduğundan yararsızmış. Bu, yayılımların kendinden kaynaklanan, hayatımız boyunca bizi koruyan kuvvetin karşı konulmaz saldırısına karşı neredeyse zaptedilmez, eğilmez bir kalkanmış.

Ayrıca bana vücudum donmuş gibi kaskatı kesilirse de şaşırmamamı söyledi; bunun aynı bir odanın ortasında duran birinin camdan dışarı sokağa bakışı gibi duyumsanacağını ve insanlar *görme* penceremden aşırı hızlı hareket edip geçeceğinden, hızın esas olduğunu söyledi. Sonra kaslarımı gevşetip iç söyleşimi kesmemi ve birleşim noktamı, içsel sessizliğin büyüsüyle sürüklenmeye bırakmamı istedi. Sağ yanım üstüne kalça kemiğim ve göğüs kafesim arasına nazik ama dayanıklı bir yumruk patlatmalıymışım.

Bunu üç kere yaptığımda derin bir uykuya dalmıştım. Çok tuhaf bir uyku haliydi. Vücudumun uyuşukluğuna rağmen olan her şeyin tamamıyla farkındaydım. Don Juan'ın benimle konuşmasını ve söylediği açıklamaların her birini sanki uyanıkmışım ancak bedenimi hiç hareket ettiremiyormuşum gibi takip edebiliyordum.

Don Juan, bir adamın *görme* penceremden geçeceğini ve onu *görmeye* çalışmamı söyledi. Başarısızlıkla başımı oynatmayı denedim ve sonra parlak yumurtamsı bir şekil göründü. Göz alıcıydı. Görüntüsüne hayran oldum, şaşkınlıktan kurtulana kadar uzaklaşmıştı. Hafifçe aşağı yukarı kımıldayarak sürüklendi.

Her şey o denli hızlı olmuştu ki, beni bıkkınlaştırıp sabırsızlaştırdı. Uyanmaya başladığımı hissediyordum. Don Juan tekrar benimle konuşup gevşemeye sevk etti. Sabırsız olmaya hakkım ve zamanım olmadığını söyledi. Birdenbire başka bir parlak varlık göründü ve uzaklaştı. Beyaz fosforlu keçeden yapılmış gibi görünüyordu.

Don Juan'ın kulağıma, eğer istersem gözlerimin üzerine odaklandığı her şeyi yavaşlatma yetisinde olduğunu fısıldadı. Sonra bana, başka birinin geldiği uyarısını yaptı. O an iki ses olduğunu ayırt ettim. Biraz önce duymuş olduğum bana sabırlı olmamı tembih edenle aynıydı. Don Juan'ınkiydi. Diğeri, devinimi yavaşlatmak için gözlerimi kullanmamı söyleyen, *görmenin* sesiydi.

O akşamüstü yavaşça devinen on parlak varlık *gördüm. Görmenin* sesi, onların içinde don Juan'ın farkındalık parıltısı hakkında söylediği her şeye tanıklık etmem için bana kılavuzluk etti. O yumurtamsı, parlak yaratıkların sağ yanında dikey, daha kuvvetli kehribar rengi parıltısı olan bir bant vardı; belki tüm koza oylumunun onda biri kadardı. Ses, bunun insanın farkındalığı olduğunu söyledi. Ses, insanın bandında bir beneği işaret etti; dikdörtgenimsi şekillerin yukarısında, tam tepesindeydi; ses bunun birleşim noktası olduğunu söyledi.

Her parlak yaratığın yumurtamsı şeklini profilden *gördü-*

gümde, vücut bakımından kenarı üstünde duran dev asimetrik bir yoyoya ya da neredeyse yuvarlak yan tarafı üstünde kapağı açık duran bir tencereye benziyordu. Kapak gibi görünen kısım ön paneldi; tüm kozanın belki beşte biri kalınlıktaydı.

O yaratıkları *görmeye* devam edebilirdim ama don Juan artık insanlara yüz yüzeyken göz dikmemi ve bakışımı, engeli kırana ve yayılımları *görene* kadar tutmamı söyledi.

Buyruğuna uydum. Neredeyse hemen arka arkaya en parlak, canlı ve zorlayıcı ışık telciklerini *gördüm*. Aniden dengemi bozan, heyecan verici bir görüntüydü. Yanımdaki beton kaldırıma düşüverdim. Oradan zorlayıcı ışık telciklerinin kendi kendine çoğaldıklarını gördüm. Yarılıp açılınca içlerinden sayısız başka telcikler çıkıyordu. Ama telcikler zorlayıcı olmalarına rağmen her nasılsa olağan görüşüme engel olmuyorlardı. Kiliseye giden bir sürü insan vardı. Artık onları *göremiyordum*. Sıranın çevresinde birçok kadın ve adam vardı. Gözlerimi onlara odaklamak istedim ama bunun yerine o ışık telciklerinden birinin nasıl birden şiştiğini fark ettim. Çapı belki 2-3 metre olan bir ateş topu oluverdi. Üstüme yuvarlandı. İlk dürtüm yolundan çekilmek oldu. Daha tek kasımı bile oynatamadan top bana çarpmıştı. Sanki biri karnımdan hafifçe yumruklamış gibi açık hissettim. Bir an sonra, bir başka ateş topu çarptı bana, bu seferki daha kuvvetliydi ve sonra don Juan açık eliyle yanağıma gerçekten okkalı bir tokat aşk etti. İstemeyerek sıçradım ve ışık telcikleriyle, bana çarpan balonları gözden kaybettim.

Don Juan, Kartal'ın yayılımlarıyla ilk kısa karşılaşmama başarıyla dayandığımı söyledi ama yıkıcının birkaç iteklemesi aralığımı tehlikeli bir biçimde açmıştı. Bana çarpan toplara yuvarlanan kuvvet ya da yıkıcı dendiğini ekledi.

Evine dönmüştük, ancak nasıl ve ne zaman anımsamıyordum. Bir çeşit yarı uyur durumda saatler geçirmiştim. Don Juan ve topluluğundaki diğer görücüler içmem için bana oldukça fazla su vermişlerdi. Beni buz gibi suyla dolu bir küve-

te de kısa süreler daldırıp çıkarmışlardı.

"O *gördüğüm* telcikler Kartal'ın yayılımları mı?" diye sordum don Juan'a.

"Evet. Fakat sen aslında onları *görmedin*," diye yanıtladı. "*Görmeye* başlamanla yıkıcının seni durdurması bir oldu. Bi an daha kalsaydın seni mahvedebilirdi."

"Yıkıcı tam olarak nedir?"

"Kartal'ın yayılımlarından gelen güç," dedi. "Yaşamımızın her anında bize çarpan, sönmeyen bi güç. *Görüldüğünde* ölümcüldür, ama diğer hallerde sıradan hayatımızda koruyucu kalkanımız olduğundan onu nazarı dikkate almayız. Farkındalığımızı tamamen oyalayıp tüketen ilgilerimiz var. Devamlı mevkimiz, sahip olduklarımız hakkında endişeleniyoruz. Yine de bu kalkanlar yıkıcıyı uzak tutmaz sadece doğrudan *görmemizi* engeller, bize çarpıp yaralayacak ateş toplarını *görme* korkusundan korur. Kalkanlar bizim için büyük yardımcı ve engeldir. Bizi yatıştırıp bizi aldatırlar. Bize, yanlış bi güvenlikte olma hissi verirler."

Beni hayatımda bir an gelip, devamlı kalkansız olarak yıkıcının insafına kalacağıma dair uyardı. Bunun, savaşçının hayatının zorunlu bir evresi olduğunu ve insan biçimini kaybetmek olarak bilindiğini söyledi.

Ondan insan biçiminin ne olduğunu ve onu kaybetmenin ne demek olduğunu bir seferde açıklamasını istedim.

Görücülerin, insan formunu, farkındalık parıltısının normalde insanın birleşim noktasının sabitlendiği belirli bir yerde yanan yayılımlar bağlanışının zorlayıcı gücü olarak betimlediklerini söyledi. Bu bizleri kişi yapan kuvvetmiş. Yani kişi olmak bu bağlanış gücüyle yakın ilişkide olmaya zorlanmak ve sonuçta bunun tam çıkış noktasıyla ilişkide olmakmış.

Eylemleri dolayısıyla, savaşçıların birleşim noktası herhangi bir anda sola sürüklenirmiş. Bu, alışılmadık bir çekingenlik, denetim ya da hatta her şeyden el çekmeyle sonuçlanan kalıcı bir devinimmiş. Birleşim noktasının sürüklenmesi,

yayılımların yeni bağlanışlarına sebep olurmuş. Görücüler, bu ilk kayışa insan formunu kaybetme demeyi yerinde bulmuşlar çünkü bu birleşim noktasının orijinal yerinden direngen devinimini belirlermiş ki bu bizi kişi yapan güçle, geri dönülmez bir ilişki kaybına neden olurmuş.

Sonra benden ateş toplarıyla ilgili tüm ayrıntıları tanımlamamı istedi. Ona, onları çok kısa *gördüğüm* için ayrıntılı tasvir edip edemeyeceğime emin olmadığımı söyledim.

Görmenin birleşim noktasını oynatmak için bir mecaz olduğunu ve benimkini azıcık daha sola oynatsam ateş toplarının apaçık bir görüntüsüne erişeceğimi, sonra görüntüyü onları anımsamış gibi yorumlayabileceğimi belirtti.

Açık bir görüntü oluşturmak istedim ama yapamadım, böylece salt anımsadıklarımı tanımladım.

Beni dikkatle dinledikten sonra, *gördüklerimin* ateş topları mı yoksa daireler mi olduklarını anımsamaya zorladı. Ona anımsayamadığımı söyledim.

Bana o ateş toplarının, insanlar için hayati önemi olduğunu çünkü yaşamın ve ölümün tüm ayrıntılarına dair bir gücün ifadesi olduklarını ve bunu yeni görücülerin yuvarlanış kuvveti olarak adlandırdığını söyledi.

Ondan yaşama ve ölüme dair tüm ayrıntılarla ne demek istediğini açıklamasını rica ettim.

"Yuvarlanış kuvveti, Kartal'ın koruma için yaşam ve farkındalık dağıttığı vasıtadır," dedi. "Fakat aynı zamanda, nasıl desem, kira toplayan kuvvettir de. Tüm yaşayan varlıkları öldürür. Bugün *gördüğüne*, eski görücüler yıkıcı derlerdi."

Görücülerin onu hiç durmadan yaşayan varlıklar üzerine yuvarlanan ateş topları ya da yanardöner halkalardan oluşan sonsuz bir hat olarak betimlediklerini söyledi. Saydam organik varlıklar, kuvvet onlar için çok fazla gelip sonunda patlayana kadar, yuvarlanış kuvvetine tam kafadan çarparmış. Eski görücüler, yıkıcının onları Kartal'ın gagası tarafından yenilip yutulmak üzere nasıl yıkıp yuvarladığını gördüklerinde büyülenmişler. Bu nedenle ona yıkıcı demişler.

"Bunu büyüleyici bir görüntü olduğunu söyledin. Sen kendin de yıkılan insanlar *gördün mü* ?"

"Tabii ki *gördüm,*" diye yanıtladı ve sonra bir ara verip ekledi," Sen ve ben kısa bi süre önce Mexico City'de *gördük.*"

İleri sürdüğü şey o kadar akıl almazdı ki, bu sefer yanıldığını söylemeye mecbur hissettim. Güldü ve bana Mexico City'de Alameda Parkı'nda oturduğumuzda bir adamın ölümüne tanık oluşumuzu anımsattı. Bu olayı hem günlük belleğime hem de sol yan yayılımlarıma kaydettiğimi söyledi.

Don Juan konuşurken içimde bir şeyin azar azar aydınlandığını duyumsadım ve parkta olanları tekin olmayan, keskin bir berraklıkla aklımda canlandırdım. Çimenlerin üzerinde yatan bir adamın yanında üç polis çevredeki seyircileri uzak tutmaya çalışıyordu. Don Juan'ın farkındalık seviyemi değiştirmek için sırtıma vurduğunu ayrımsıyordum. Sonra *gördüm. Görmem* kusurluydu. Günlük hayat dünyasının görüntülerinden sıyrılmayı beceremedim. Sonuçta çıkartabildiğim binaların ve trafiğin üstüne konmuş harikulade renkli, karmakarışık lifçiklerdi. Lifler aslında yukarıdan gelen renkli ışık hatlarıydı. İçsel hayatları vardı; aydınlık ve erke doluydular.

Ölen adama baktığımda don Juan'ın neden bahsettiğini gördüm; ateş çemberleri ya da yanardöner arapsaçımsı bir şey gözlerimi odakladığım her yerde yuvarlanıyordu. Çemberler, insanlar, don Juan ve benim üstümde yuvarlanıyordu. Onları karnımda hissettim ve hastalandım.

Don Juan gözlerimi ölen adam üzerinde odaklamamı istedi. Onu bir an tesbih böceği dokunulduğunda nasıl kıvrılırsa öyle kıvrılırken gördüm. Akkor çemberler onu sanki kendi değişmez haşmetli, şaşmaz yollarından atarmışçasına uzağa ittiler.

Bu hissi sevmemiştim. Ateş çemberleri beni korkutmamıştı; korku verici veya fesat değillerdi. Marazi ya da nalet hissetmemiştim. Çemberler en fazla midemi bulandırmıştı. Onları göbek deliğimde hissetmiştim. O gün hissettiğim, tik-

sintiydi.

Onları tekrar anımsamak, o sefer deneyimlediğim tüm rahatsızlık hissini büyülü bir biçimde geri getirdi. Ben hastalanırken don Juan gülmekten nefesi kesilene dek güldü.

"Öyle abartılı bi tipsin ki," dedi. "Yuvarlanış kuvveti o kadar da kötü değildir. Aslında, bayağı iyidir. Yeni görücüler kendimizi ona açmamızı önerir. Eski görücüler de kendilerini ona açmıştı ama çoğunlukla gurur ve takıntı gibi neden ve emellerle.

"Ancak, yeni görücüler onunla arkadaş olurlar. Bu kuvvetle, gurur olmadan uğraşıp, yakınlaşırlar. Sonuç hayrete düşürücüdür."

Birleşim noktasının kayışı, kişinin yuvarlanan kuvvete açılması için gereken tek şeymiş. Eğer kuvvet kasıtlı bir şekilde görülürse tehlike en aza inermiş. Fiziksel yorgunluk, duygusal dayanıksızlık, hastalık, korkmak ya da sarhoş olmak gibi basit ve hafif, duygusal veya fiziksel bir nöbet sonucunda birleşim noktası istemeden kaydığındaysa aşırı tehlikeli bir durum oluşurmuş.

"Birleşim noktası istemeden kayarsa yuvarlanış kuvveti kozayı kırar," diye sürdürdü. "Birçok kereler insanın göbeği altındaki aralıktan bahsetmiştim. Aslında tam göbeğin altında değil de göbek seviyesinde, kozanın üstündedir. Aralık, bi göçük, aslında pürüzsüz olan kozanın üstünde doğal bi hatadır. Yıkıcının bize hiç durmadan vurduğu ve kozayı kırdığı yer orasıdır."

Eğer birleşim noktasının kayışı önemsizse, çatlak çok ufak olurmuş, koza hızla kendini onarır ve insanlar da herkesin şu ya da bu şekilde deneyimlediği bir şey deneyimlermiş: kocaman renk lekeleri ve göz kapansa da ortadan kalkmayan burulmuş biçimler.

Eğer dikkate değer bi kayışsa, o zaman çatlak geniş olurmuş ve bu kayışı sağlamak için amaçlı olarak erk bitkileri kullanan savaşçıların ve uyuşturucu kullanıp habersizce aynı şeyi yapan insanların durumlarında olduğu gibi, kozanın ken-

dini onarması zaman alırmış. Bu durumlarda insan duyarsız ve soğuk olurmuş; konuşmakta hatta düşünmekte bile zorlanır; sanki içerden donmuş gibi hissedermiş.

Bir travma ya da ölümcül bir hastalık sonucunda birleşim noktası şiddetli kaydığında, yuvarlanış kuvveti kozanın uzunluğu boyunca bir çatlağa sebep olurmuş; koza çöker ve kendi üstüne kıvrılırmış ve kişi ölürmüş.

"Gönüllü bir kayışta bu tür bir aralık yaratmaya olanak var mı?" diye sordum.

"Bazen," diye yanıtladı. "Gerçekten zayıfız. Yıkıcı bize üst üste vururken, ölüm bize aralıktan gelir. Ölüm, yuvarlanış kuvvetidir. Parlak bi yaratığın aralığında bi zayıflık bulduğunda otomatikman onu kırıp açar ve çökertir."

"Yaşayan her varlığın aralığı var mı?" diye sordum.

"Tabii ki," diye yanıtladı. "Eğer olmasaydı ölmezdi. Ne var ki, aralıklar boy ve şeklen farklıdır. İnsanın aralığı yumruk boyunda, kasemsi bi çukurdur, çok hassas ve yaralanabilir bi şekildir. Diğer yaratıkların aralıkları insanınkine oldukça benzer; bazıları bizimkinden güçlü bazılarıysa daha zayıftır. Ama inorganik yaratıkların aralığı gerçekten farklıdır. Uzun bi iplik, saydam bi saç teli gibidir; sonuçta inorganik varlıklar bizden çok daha dayanıklıdır.

"O yaratıkların uzun ömürlerinin dayanılmaz bi çekiciliği vardır ve eski görücüler bu cazibeye karşı koyamamışlar."

Birbirlerine yüz seksen derece karşı gelen iki etki, bu güç tarafından üretilirmiş. Eski görücüler yuvarlanış kuvvetine tutsak olmuş ve yeni görücüler, tuzakları için özgürlük armağanıyla ödüllendirilmişler. *Niyetteki* ustalıkla yuvarlanış kuvvetine alışan yeni görücüler, bir an gelmiş kozalarını açmışlar ve kıvrılmış bir tesbih böceği gibi yuvarlanacakları yerde, kuvvetle akıp gitmişler: Sonuçta tümden ve anında dağılmışlar.

Ona, parıldayan varlığın içten gelen ateşle tükendikten sonra farkındalığın sürmesiyle ilgili bir sürü soru sordum. Yanıtlamadı. Yalnızca yutkundu, omuzlarını silkti ve eski gö-

rücülerin yıkıcıyla ilgili takınaklarının onları kuvvetin diğer tarafına körleştirdiğini söyledi. Yeni görücüler her zamanki titizlikleriyle gelenekleri yadsımış ve karşıt uca gitmişler. Onlar önceleri, *görmelerini* yıkıcı üzerinde odaklamak konusunda muhaliflermiş; dışardaki yayılım kuvvetinin hayat veren ve farkındalık geliştiren yanlarıyla anlaşılması gerektiğini savunmuşlar.

"Onlar bi şeyi yok etmenin, onu yapıp korumaktan," diye sürdürdü don Juan," sınırsız daha kolay olduğunun farkına vardılar. Hayatı kullanıp atmak, onu beslemenin yanında bi şey değildi. Tabii ki, yeni görücüler bu konuda hatalıydı ama yol alırken hatalarını düzelttiler."

"Ne yönden hatalıydılar, don Juan?"

"*Görme* için herhangi bi şeyi yalıtmak yanlıştır. İlk başlarda, yeni görücüler seleflerinin yaptıklarının tam tersini yaptılar. Eşit dikkatle yıkıcının diğer yanına odaklandılar. Onlara olan eski görücülere olan kadar, belki daha da kötüydü. Aynen sıradan insanlar gibi aptalca ölümlerle öldüler. Eski görücülerin gizemi ya da garazkarlığı yoktu onlarda, hatta bugünün görücüleri gibi özgürlük arayışları dahi yoktu.

"O ilk yeni görücüler herkese hizmet etti. *Görmelerini* yayılımların hayat veren kuvvetine odakladıklarından, sevgi ve şefkat doluydular. Ama bu onları yıkılıp yuvarlanmaktan kurtaramadı. Marazilikle dolu eski görücüler kadar kırılgandılar."

Çağdaş yeni görücüler için, denetim ve tuzak dolu bir hayattan sonra, hayatlarında bir tek amaca yönelik anı olmayanlar gibi zor durumda kalmak dayanılmazmış.

Don Juan, yeni görücülerin, gelenekle yeniden bağlantı kurduktan sonra eski görücülerin yuvarlanış kuvvetiyle ilgili bilgilerinin tamam olduğunu fark ettiklerini söyledi; bir yerde eski görücüler aynı kuvvetin iki çehresi olduğu sonucuna varmışlar. Yıkıcı yanı, tamamıyla yok etme ve ölüme değginmiş. Çembersel yanıysa, hayatı ve farkındalığı, doyum ve amacı koruyanmış. Ancak onlar, özellikle yıkıcı yanıyla uğ-

raşmayı seçmişler.

"Takımlar halinde bakan yeni görücüler, yıkan ve çembersel tarafların ayrımını *görmeyi* becerdiler," diye açıkladı. "İki kuvvetin kaynaştığını ama aynı olmadığını gördüler. Çembersel kuvvet tam bizi yıkan kuvvetten önce gelir; birbirlerine o kadar yakındırlar ki bize aynıymış gibi görünürler.

"Çembersel kuvvet denmesinin sebebi halkalarla, iplikimsi ilmiklerden bi yanardöner olarak gelmesindendir ki bu -gerçekten çok nazik bi iştir. Ve aynen yıkan kuvvet gibi yaşayan varlıklara sürekli çarpar, ama başka bi amaçla. Onlara dayanıklılık, yön, farkındalık yani hayat vermek amacıyla.

"Yeni görücülerin keşfettiği, yaşayan varlıklarda bu iki kuvvetin dengesinin çok hassas olduğudur," diye devam etti. "Eğer herhangi bi zaman kişi, yıkan kuvvetin çembersel kuvvetten daha kuvvetli çarptığını duyumsarsa bu denge bozuldu demektir; bundan sonra yıkan kuvvet gittikçe daha, daha kuvvetli çarpar; ta ki yaşayan varlığın aralığını kırıp onu öldürene dek."

Benim ateş topları diye adlandırdıklarımın insana, ağaca, mikroba ya da dosta yaşayan varlığın boyu kadar, yanardöner bir çember halinde geldiğini ekledi.

"Değişik boy çemberler mi var?" diye sordum.

"Her dediğimi harfi harfine anlama," diye karşı çıktı. "Öyle çemberler filan yok, sadece onu *rüyada gören* görücülere halka hissi veren çembersel bi kuvvet var. Ve ayrıca değişik boylar da yok. Tüm yaşayan varlıklara, organik ve inorganik yaratıklara uyan ayrılamaz bi kuvvet var."

"Eski görücüler neden yıkan çehresine odaklandılar?" diye sordum.

"Çünkü hayatlarını onu *görmeye* bağlı sandılar," diye yanıtladı. "*Görmelerinin*, yıllanmış sorularına yanıt olacağından emindiler. Anlayacağın gibi, yuvarlanış kuvvetinin gizini ortaya çıkartırlarsa yaralanamaz ve ölümsüz olacaklarını umdular. Üzücü olan, şöyle ya da böyle gizi ortaya çıkarmaları ve yine de ne yaralanamaz hale gelmeleri ne de ölümsüzleş-

meleri.

"Yeni görücüler, insanın bi kozası olduğu sürece ölümsüzlüğü elde etmenin hiçbi yolu olmadığını anlayarak her şeyi değiştirdiler."

Don Juan, eski görücülerin, kozanın bir kılıf olduğunun ve yuvarlanış kuvvetinin saldırısına sonuna kadar dayanamayacağının hiçbir zaman farkına varamadıklarını açıkladı. Bütün biriktirebildikleri bilgiye rağmen durumları sonuçta sıradan insandan daha iyi değilmiş, hatta belki daha kötüymüş.

"Sıradan insandan ne bakımdan daha kötüler?" diye sordum

"Heybetli bilgelikleri onlara seçimlerinin yanılmaz olduğunun garantisi gibi geldi," dedi. "Ne olursa olsun yaşamayı seçtiler."

Don Juan bana bakıp gülümsedi. Dramatik duraksamasıyla bana kavrayamayacağım bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Yaşamayı seçtiler," diye tekrarladı. "Aynı, neredeyse ulaşılmaz bantlarla dünyaları birleştirmek için ağaç olmayı seçmeleri gibi."

"Ne demek istiyorsun, don Juan?"

"Yuvarlanış kuvvetini, yenip yutulmak için Kartal'ın gagasına yuvarlanmaya bırakacakları yerde birleşim noktalarını hayal bile edilemez *rüya görme* konumlarına kaydırmak için kullandılar demek istiyorum."

15

Ölüme Meydan Okuyanlar

Genaro'nun evine öğleden sonra, saat 2:00 civarında vardım. Don Juan ve ben bir sohbete daldık ve sonra don Juan, farkındalık düzeyimi değiştirmemi sağladı.

"İşte üçümüz o yassı taşa gittiğimiz günkü gibi buradayız," dedi don Juan. "Ve bu akşam oralara başka bi gezi yapacağız.

"Şimdi o yer ve farkındalık üzerindeki etkisi hakkında ciddi neticelere varabilecek yeterli bilgin var.

"O yerin nesi var, don Juan?"

"Bu akşam, yuvarlanış kuvveti hakkında eski görücülerin derlediği bazı dehşetli gerçekleri öğrenecek ve sana eski görücülerin her şeye rağmen yaşamayı seçtiklerini söylediğimde ne demek istediğimi göreceksin."

Don Juan uyumak üzere olan Genaro'ya döndü. Onu dirseğiyle dürttü.

"Genaro, sence de eski görücüler tüyler ürpertici adamlardı, değil mi?" diye sordu don Juan.

"Kesinlikle," dedi Genaro gevrek bir ses tonuyla ve sonra bezginliğe yenik düşmüş göründü.

Fark edilir şekilde başını sallamaya başladı. Bir anda derin bir uykuya daldı, çenesi içeri tıkılmış, başı göğsüne yaslanmıştı. Horulduyordu.

Yüksek sesle gülmek istedim. Ama sonra Genaro'nun sanki gözleri açık uyurmuş gibi bana baktığını fark ettim.

"O kadar tüyler ürpertici adamlardı ki ölüme bile meydan okudular," dedi Genaro horultularının arasında.

"Bu dehşetli adamların ölüme nasıl meydan okuduklarını merak etmiyor musun?" diye sordu don Juan bana.

Onların dehşetengizliğiyle ilgili bir soru sormaya teşvik eder gibiydi beni. Duraksayıp içlerinde beklenti parıltısı olduğunu sandığım nazarlarla baktı bana.

"Bir örnek vermeni istememi bekliyorsun, değil mi?" dedim.

"Bu büyük bi an," dedi omzuma vurup gülerek. "Velinimetim bu noktada beni meraktan çatlatmıştı. Ondan bi örnek vermesini istedim, o da verdi; şimdi sen istesen de, istemesen de sana bi tane vereceğim."

"Ne yapacaksın?" diye korkudan midem burkularak, sesim kesilerek sordum.

Don Juan'ın kahkahalarının yatışması bayağı zaman aldı. Her söze başladığında gülmekten öksürük nöbetine tutuluyordu.

"Genaro'nun söylediği gibi, eski görücüler tüyler ürpertici adamlardı," dedi gözlerini oğuşturarak. "Ne olursa olsun engellemeye çalıştıkları bi şey vardı: ölmek istemiyorlardı. Sıradan insan da ölmeyi istemez diyebilirsin, ama eski görücülerin sıradan insana nazaran sahip oldukları üstünlük, istedikleri şeyi uzaklaştırmak için konsantrasyon ve denetimle

niyet etmeleriydi ve gerçekten ölümü uzak tutmaya *niyet* ettiler."

Susup, kaşlarını kaldırıp, bana baktı. Benim geride kaldığımı, alışıldık sorularımı sormadığımı söyledi. Beni, eski görücülerin ölümü uzaklaştırmayı başarıp başaramadığını sormaya yönlendirdiğini, ama kendisi onların yıkıcı hakkındaki bilgilerine rağmen ölümden kurtulamadıklarını söylediğinden, yanıtın apaçık olduğunu belirttim.

"Ölümü uzaklaştırmayı *niyet* etmeyi başardılar," dedi, sözlerini büyük bir dikkatle telaffuz ederken. "Ama yine de ölmeleri gerekiyordu."

"Ölümü uzaklıştırmaya nasıl *niyet* ettiler?" diye sordum.

"Dostlarını gözlemlediler," dedi, "onların yuvarlanış kuvvetine karşı daha çabuk toparlayan varlıklar olduklarını görünce, dostları örnek aldılar."

Eski görücüler, don Juan'ın açıkladığına göre, sadece organik varlıkların kasemsi bir aralığı olduğunun farkına varmışlar. Bu aralık, boyu biçimi ve kırılganlığıyla, deviren kuvvetin saldırıları karşısında saydam kozayı kırıp parçalamasını hızlandıran ideal bir şekle sahipmiş. Diğer taraftan dostların, yuvarlanış kuvvetine dayanması gereken aralığı sırf bir çizgi olduğundan uygulamada ölümsüzlermiş. Saçyolu inceliğinde aralıklar, yıkıcıya ideal bir şekil sunmadığından kozaları saldırılara sınırsızca dayanabiliyormuş.

"Eski görücüler aralıklarını kapatmak için en garip teknikleri geliştirdiler," diye sürdürdü don Juan. "Esasında, saçyolu aralığın, kasemsi aralıktan daha dayanıklı olduğunu düşünmekte haklıydılar."

"O teknikler hala var mı?" diye sordum.

"Hayır, yoklar." dedi. "Ama onları uygulamış bazı görücüler hala var."

Bilmediğim bir nedenden bu açıklama bende katışıksız bir dehşet yarattı. Nefes alış-verişim anında değişti ve hızını denetleyemez oldum.

"Bugün hala hayattalar, değil mi Genaro?" diye sordu don

Juan.

"Kesinlikle," diye belirgin, bir biçimde mırıldandı Genaro derin uykusunun arasından.

Don Juan'a bu kadar korkmamın sebebini bilip bilmediğini sordum. Bana daha önce aynı odada, Genaro kapıyı açtığında içeri giren tuhaf yaratıkları fark edip etmediğimi sordukları zamanı anımsattı.

"O gün birleşim noktan sol yanın çok derinlerine inmiş ve korkutucu bi dünya ile birleşmişti," diye devam etti. "Ama sana bunu daha önce de söyledim; senin anımsamadığın doğrudan çok uzak bi dünyaya gitmiş ve kendini donuna edesiye korkutmuş olduğun."

Don Juan ayaklarının önünde bacaklarını uzatmış, sakin sakin horuldayan Genaro'ya döndü.

"Donuna edesiye korkmamış mıydı, Genaro?" diye sordu.

"Kesinlikle, donuna edesiye," diye mırıldandı Genaro ve don Juan bir kahkaha attı.

"Bilmeni isterim ki, korktuğun için seni suçlamıyoruz," diye sürdürdü don Juan. "Biz, kendimiz eski görücülerin bazı hareketlerinden tiksiniyoruz. Eminim artık, o gece hakkında anımsayamadıklarının, eski görücülerin hala yaşadıklarını *görmen* olduğunun farkında varmışsındır."

Hiçbir şeyin farkına varmadığımı söyleyerek karşı çıkmayı istedim, fakat sözcükler boğazıma takıldı. Bir söz söylemek için defalarca boğazımı temizlemem gerekti. Genaro kalkmış, boğuluyormuşum gibi yumuşakça sırtıma, ensemin dibine vuruyordu.

"Boğazında bir kurbağa var," dedi.

Yüksek, cırlak bir sesle ona teşekkür ettim.

"Yok, bir tavuk kalmış orada," diye ekledi ve oturup uyudu.

Don Juan, yeni görücülerin, eski görücülerden kalma tuhaf uygulamalara isyan edip onları hem gereksiz hem de mutlak varlığımızı yaralayıcı olarak ilan ettiklerini söyledi. O teknikleri yeni savaşçılara öğretilenler arasından yasaklaya-

cak kadar ileri gitmişler ve nesiller boyunca o uygulamaların sözü bile edilmemiş.

On sekizinci yüzyılın başlarında, doğrudan don Juan'ın bulunduğu nesildekilerden nagual Sebastian o tekniklerin varlığını yeniden keşfetmiş.

"Nasıl yeniden keşfetmiş?" diye sordum.

"Muhteşem bi *iz sürücüydü* ve bu mükemmelliği yüzünden tansıklar öğrenme şansına erdi," diye yanıtladı don Juan.

Bir gün, nagual Sebastian günlük rutin işlerine başlayacakken -yaşadığı kentin katedralinde zangoçmuş- kilisenin kapısında müşkül durumda, orta yaşlı, Kızılderili bir adam bulmuş.

Nagual Sebastian adamın yanına gidip yardıma gereksinip gereksinmediğini sormuş. "Aralığımı kapatmak için erkeye gereksinmem var," demiş adam ona oldukça net, yüksek bir sesle. "Bana erkenin bir kısmını verebilir misin?"

Don Juan'a anlatılanlara göre, nagual Sebastian'ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmış. O, adamın neden bahsettiğini hiç anlamamış. Kızılderiliye isterse cemaat papazını görebileceğini söylemiş. Adam sabrını kaybedip, nagual Sebastian'ı ağız yapmakla suçlamış. "Senin erkeni gereksiniyorum çünkü sen bir nagualsın." demiş. "Şunu sessizce halledelim."

Nagual Sebastian, yabancının manyetik gücüne yenik düşmüş ve uysallıkla onunla dağlara gitmiş. Günlerce geri dönmemiş. Geri döndüğünde eski görücülerin bakış açısının yanında, tekniklerinin ayrıntılı bilgisine de sahipmiş. Yabancı eski bir Toltecmiş. Son hayatta kalanlardanmış.

"Nagual Sebastian, eski görücüler hakkında harika şeyler buldu," diye sürdürdü don Juan. "O onların ne kadar tuhaf ve sapkın olduğunu ilk keşfedendi. Ondan önce, bilgi kulaktan dolmaydı."

"Bi gece velinimetim ve nagual Elias, o sapkınlıkların bi örneğini gösterdiler bana. Gerçekte Genaro ve bana beraber gösterdiler, o yüzden en uygunu aynı örneği sana beraber göstermemiz."

Laf olsun diye konuşmak istedim; yatışmaya, meseleleri düşünmeye gereksinmem vardı. Ama bir şey söyleyemeden, don Juan ve Genaro beni neredeyse yaka paça evin dışına çıkardılar. Daha önce gittiğimiz çorak tepelere doğru yöneldiler.

Büyük, çıplak bir tepenin altında durduk. Don Juan uzakta güneye doğru bazı dağları işaret etti ve durduğumuz yerle o dağlardaki, açık bir ağız gibi görünen, doğal bir kesik arasında eski görücülerin farkındalık erkelerinin hepsini odakladıkları en az yedi tane yöre olduğunu söyledi.

Don Juan o görücülerin bilge ve cesur olmakla kalmayıp, tam anlamıyla başarılı olduklarını da söyledi. Velinimetinin ona ve Genaro'ya, eski görücülerin yaşama isteklerinden gelen gayretle kendilerini canlı gömdükleri ve yuvarlanış kuvvetini atlatmaya *niyet* ettikleri bir yöre gösterdiğini ekledi.

"O yerlerde göze batan hiçbi şey yoktur," diye devam etti. "Eski görücüler iz bırakmayacak kadar dikkatliydiler. Herhangi bi yeryüzü parçası. Birinin o yerlerin nerede olduğunu anlamak için *görmesi* gerekir."

Uzak yerlere yürümek istemediğini fakat beni en yakındakine götüreceğini söyledi. Ne yapmaya çalıştığımızı öğrenmekte ısrar ettim. Gömülmüş görücüleri *göreceğimizi* ve bunun için karanlık basana kadar bazı yeşilliklerin ardına saklanacağımızı söyledi. Onları imledi; belki yarım mil ötede, dik bir yamacın tepesindeydiler.

Çalılık araziye ulaşınca, olabildiğince rahat oturduk. Alçak bir sesle, eski görücülerin başarmak istedikleri şeye göre, yeryüzünden erke alıp kendilerini belirli süreler gömdüklerini açıklamaya başladı. Görevleri ne kadar zorsa o kadar uzun gömülü kalırlarmış.

Don Juan ayağa kalkıp melodramik bir biçimde, olduğumuz yerden birkaç metre uzakta bir yeri gösterdi.

"Orada iki eski görücü gömülü," dedi. "İki bin yıl kadar önce gömdüler kendilerini, ölümden kaçmak uğruna değil fakat ona meydan okumak için."

Don Juan Genaro'dan, bana eski görücülerin gömülü olduğu kesin yeri göstermesini istedi. Genaro'ya bakmak için kafamı çevirdiğimde, onun yanımda yine uyuyakalmış olduğunu gördüm. Ama tüm şaşkınlığıma rağmen, zıplayıp kalktı ve dört ayağı üstüne dikilip havlayarak don Juan'ın imlediği yere doğru koşmaya başladı. Tam o yere geldiğinde ufak bir köpeğe öykünerek koşuşturmaya başladı.

Ben gösterisini çok gülünç bulmuştum. Don Juan gülmekten yerlere yuvarlanacaktı.

"Genaro sana sıradışı bi şey gösterdi," dedi don Juan, Genaro yanımıza dönüp tekrar uyuduktan sonra. "Sana, birleşim noktası ve *rüya görmeyle* ilgili bi şey gösterdi. Şu anda *rüya görüyor,* ama tamamen uyanıkmış gibi davranıp söylediğin her şeyi duyabilir. Bu haldeyken, uyanık olduğundan çok daha fazlasını yapabilir."

Sonra bir an ne söylemek istediğini tartarmış gibi durakladı. Genaro ritmik bir şekilde horluyordu.

Don Juan, eski görücülerin yaptıklarında kusur bulmanın onun için o kadar kolay olmasına rağmen, tarafsız baktığında onların başarılarını tekrar tekrar bahsetmekten hiç usanmayacağını belirtti. Onlar yeryüzünü mükemmel anlamış. Sadece yeryüzünün desteğini keşfetmekle kalmamış eğer gömülü kalırlarsa birleşim noktalarının alışılmış durumlarda ulaşılmaz yayılımları bağlayabileceğini, bu bağlantının yuvarlanış kuvvetinin sonu gelmez çarpışlarının, yeryüzünün garip, açıklanmaz saptırma kapasitesini içine aldığını keşfetmişler. Sonuçta, kendilerine zarar vermeden, aşırı uzun sürelerle, en şaşırtan ve karmaşık gömülü kalma tekniklerini geliştirmişler. Ölüme karşı mücadelelerinde bu süreyi bin yıla kadar çıkarmayı öğrenmişler.

Bulutlu bir gündü ve gece çabucak indi. Kısa zamanda her yer kararda. Don Juan kalkıp bana ve uyurgezer Genaro'ya, buraya ilk vardığımızda dikkatimi çekmiş olan yassı bir kayaya doğru yol gösterdi. Bu daha önce gittiğimiz yassı kayaya benzer ama daha büyük bir taştı. Bu taş bu kadar devasa olmasına rağmen, sanki buraya kasıtlı konmuş gibi gel-

di bana.

"Bu başka bi yöre," dedi don Juan. "Bu koca kaya insanları çekmesi için buraya kondu. Yakında bunun sebebini de bileceksin."

Tüm bedenimden soğuk ter boşandı. Bayılacağımı sandım. Kesinlikle fazla tepki gösteriyordum, bununla ilgili bir şeyler söyleyeyim dedim, ama don Juan boğuk bir fısıltıyla konuşmasına devam etti. Genaro'nun rüya *görmesi* nedeniyle kendi birleşim noktasını kayanın çevresindeki özel yayılımları uyandıracak noktaya getirme denetimine sahip olduğunu söyledi. Benim de birleşim noktamı oynatıp Genaro'yu izlememi önerdi. Bunu oynatmak için, ilkin bükülmez *niyetimi* hazırlamalı ve sonra durumun getireceği içeriğe göre oynamaya bırakmalıymışım.

Bir an düşündükten sonra, görücülere de ya da aslında sıradan insana da gerçekten alışılmadık şeylerin çoğunun kendiliğinden, *niyetin* araya girmesiyle olduğunu, bunun usulunu kafaya takmamamı fısıldadı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra benim için tehlikenin, gömülü görücülerin kaçınılmaz bir şekilde beni korkutmaya kalkışacak olmaları olduğunu ekledi. Gönlümü ferah tutmam, korkuya teslim olmamam ama Genaro'nun devinimlerini izlemem için uyardı beni.

Fenalaşmamak için kendimle umutsuzca savaştım. Don Juan omzuma vurup, benim acemi çaylak rolünü mükemmel oynayan bir profesyonel olduğumu söyledi. Bilinçli olarak birleşim noktamı oynatmaktan kaçınmasam da, her insan otomatikman bunu yaparmış.

"Bi şey senin ödünü patlatacak," diye fısıldadı. "Sakın kendini bırakma, yoksa ölürsün ve erken bu çevredeki eski yırtıcı kuşlara ziyafet olur."

"Hadi buradan gidelim," diye yalvardım. "Eski görücülerin acayipliğinin örneğini *görmek* gerçekten de umrumda değil."

"Artık çok geç," dedi Genaro, şimdi tamamen uyanmış

yanımda dikiliyordu. "Sen gitmek istesen de, o iki görücüyle diğer yerdeki dostları senin yolunu keserler. Çevremizde bir çember oluşturdular bile. Şu anda üstüne odaklanmış on altı kadar farkındalık var."

"Kim onlar?" diye fısıldadım Genaro'nun kulağına.

"Dört görücü ve avanesi," diye yanıtladı. "Geldiğimizden beri varlığımızın farkındalar."

Kuyruğumu kıstırıp, hayatım pahasına oradan uzaklaşmak istiyordum ama don Juan kolumdan tutup bana gökyüzünü imledi. Görüş netliğinde fark edilir bir değişiklik olduğunu ayrımsadım. Hakim olan katran karası karanlık yerine, hoş bir gündoğumu alacakaranlığı vardı. Hızla yönümü belirlemeye çalıştım. Gökyüzü doğuya doğru daha aydınlıktı.

Başımın etrafında garip bir basınç hissettim. Kulaklarım uğulduyordu. Aynı anda hem üşüyor hem de ateşim çıkmış gibi hissediyordum. Hayatımda korkmadığım kadar korkmuştum ama asıl beynimi kemiren, ödlekliğim, yeniklik hissiydi. Midem bulanıyordu, kendimi sefil hissediyordum.

Don Juan kulağıma tetikte olmamı, eski görücülerin üçümüze saldırısının artık her an hissedilebileceğini fısıldadı.

"İstersen bana tutunabilirsin," dedi Genaro sanki bir şey onu kışkırtmış gibi hızlı bir fısıltıyla.

Bir an duraksadım. Don Juan'ın, korkumdan Genaro'ya tutunmak zorunda kaldığımı düşünmesini istemiyordum.

"İşte geliyorlar!" dedi Genaro yüksek sesli bir fısıltıyla.

Bir şey beni sol ayak bileğimden yakalayınca dünyam sanki aniden tersine döndü. Ölümün nefesini tüm bedenimde hissettim. Demir bir kenet, belki bir ayı kapanına yakalandığımı anladım. Tüm bunlar, korkum kadar yoğun ve kulakları sağır eden bir çığlık koyvermeden önce aklımdan yıldırım hızıyla geçti.

Don Juan ve Genaro kahkahalarla güldü. İkisi iki yanımı sarmış, üç adım uzağımda bile olmamalarına rağmen, o kadar korkmuştum ki onları fark etmemiştim.

"Şarkı söyle! Canın uğruna şarkı söyle!" diye emrettiğini

duydum don Juan'ın nefes nefese.

Ayağımı çekip kurtarmaya çalıştım. Sonra sanki arı sokmuş, derime iğneler batıyormuş gibi hissettim. Don Juan tekrar tekrar şarkı söylemem için ısrar ediyordu. O ve Genaro popüler bir şarkı söylemeye başladılar. Genaro bir kol boyu yakınımda, bana bakarak şarkı sözlerini söylüyordu. Cızırtılı, detone sesleriyle o kadar nefesleri kesilene ve sesleri yetersiz kalana dek şarkı söylediler ki, gülmeye başladım.

"Söyle yoksa ölürsün," dedi don Juan bana.

"Hadi üçlü yapalım," dedi Genaro, "bir bolero söyleyeceğiz."

Detone bir üçlü oluşturduk. Avazımız çıktığı kadar sarhoşlar gibi şarkı söyledik. Bacağımdaki demir kıskacın, derece derece beni bıraktığını hissettim. Bileğime bakmaya cesaret edememiştim. Bir an baktım ve orada beni tutan bir kapan olmadığını fark ettim. Koyu, kafamsı bir şekil beni ısırıyordu!

Muazzam bir çabayla kendimi bayılmaktan alıkoydum. Midemin kalktığını hissedince otomatikman öne eğildim ama insanüstü güçte biri beni dirseklerimden, ensemden yakaladı ve hareket etmemi engelledi. Olduğu gibi elbiselerimin üstüme çıkardım.

Tiksintim o denli tamdı ki kendimden geçmeye başladım. Don Juan dağlara gittiğimizde hep yanında taşıdığı, küçük sukabağından suratıma su çarptı. Su yakamdan içeri aktı. Serinlik, fiziki dengemi sağlamama yardımcı oldu ama dirseklerimden ve ensemden tutan kuvveti etkilemedi.

"Sanırım korkuna fazla kapılıyorsun," dedi don Juan yüksek sesle ve sesinin tonunun ciddiyeti hemen bir düzen hissi yarattı.

"Hadi, tekrar şarkı söyleyelim," diye ekledi. "Hadi esaslı bi şarkı söyleyelim -artık bolero duymak istemiyorum."

Sessizce, sağduyusu ve yüce gönlü için ona şükrettim. "La Valentina'yı" söylediklerini duyduğumda öyle duygulandım ki ağlamaya başladım.

Tutkum yüzünden, diyorlar
kötü talih yakamı bırakmıyor.
Hiç fark etmez
isterse şeytanın kendisi olsun,
nasıl ölüneceğini biliyorum.

Valentina, Valentina.
Yeter ki sen iste.
Eğer bir gün öleceksem,
o tek sefer, neden bugün olmasın?

Tüm benliğim, bu değerlerin akıl almaz yan yana gelişinin etkisiyle sersemledi. Hiçbir şarkı bu denli anlamlı olmamıştı benim için. Günlük hayatta, ucuz bir duygusallıkla dolu olduğunu düşündüğüm bu şarkı sözlerini dinlerken, savaşçının tarzını anladığımı hissettim. Don Juan, savaşçıların ölümle yan yana yaşadığını ve bunu bildiklerinden her şeyle yüzleşebilecek cesareti duyduklarını beynime kazımıştı. Don Juan bize olabilecek en kötü şeyin ölmemiz olacağını ve bu bizim değişmez yazgımız olduğundan özgür olduğumuzu söylemişti; her şeyi kaybetmiş olanların artık korkacak hiçbir şeyi olmazmış.

Don Juan ve Genaro'ya doğru yürüdüm ve onlara karşı duyduğum sınırsız şükran ve hayranlığı ifade etmek için sarıldım.

Sonra artık beni hiçbir şeyin tutmadığının farkına vardım. Don Juan, tek söz söylemeden kolumdan tuttu ve beni götürüp yassı kayaya oturttu.

"Gösteri başlamak üzere," dedi neşeli bir ses tonuyla Genaro, oturacak rahat bir biçim bulmaya çalışırken. "Az önce giriş biletini ödedin. Tamamı bağrında duruyor."

Bana baktı, ikisi beraber gülmeye başladılar.

"Bana çok yakın oturma," dedi Genaro. "Kusmukçular-

dan hoşlanmam. Ama fazla uzağa da gitme. Eski görücüler daha oyunlarını bitirmediler."

Nezaket elverdiği ölçüde onlara yaklaştım. Durumum bir an için beni endişenlendirdi ama sonra bütün kuruntularım saçma geldi, çünkü bize doğru gelen birkaç adam fark ettim. Biçimlerini tam ayırt edemiyordum ama yarı karanlıkta hareket eden bir insan figürleri kütlesi ayrımsadım. Bu saatte hala gereksinecekleri fener ya da el lambası taşımıyorlardı. Nedense bu ayrıntı beni endişenlendirdi. Buna odaklanmak istemedim ve kasıtlı olarak mantıksal düşünmeye başladım. Yüksek sesle şarkı söylememizin dikkat çekmiş olabileceğini ve onun için araştırmaya geldiklerini tahmin ettim. Don Juan omzuma vurdu. Çenesinin bir devinimiyle, bir grup adamın en önündekileri imledi.

"Şu dördü eski görücüler," dedi. "Gerisi, dostları."

Ben daha onların yerli köylüler olduğunu söyleyemeden tam arkamda bir vızıltı sesi duydum. Tamamen telaşla arkama döndüm. Devinimim o denli hızlı oldu ki, don Juan'ın uyarısı geç kaldı.

"Arkana dönme!" diye bağırdığını duydum.

Sözleri ancak arka plandaydı; benim için bir şey ifade etmediler. Geri dönmemle üç tane tuhaf, deforme adamın tam arkamdan kayaya tırmanmış olduklarını gördüm; ağızları kabusumsu bir yüz buruşturmayla açılmış, kolları beni yakalamak üzere iki yana gerilmiş sürünerek bana doğru geliyorlardı.

Ciğerlerim elverdiğince bir çığlık atacaktım ki sanki bir şey nefes borumu tıkarmış gibi cefalı bir ses çıktı ağzımdan. Otomatikman onlardan uzaklaşıp yere yuvarlandım.

Kalkarken, don Juan yanıma atladı. Aynı anda don Juan'ın bana imlemiş olduğu kalabalık adamlar, yırtıcı kuşlar gibi üzerime indiler. Gerçekten yarasa ya da fare gibi cırlıyorlardı. Dehşet içinde bağırdım. Bu sefer kulak yırtan bir çığlık atabilmiştim.

Don Juan, formunun zirvesinde bir sporcu kadar çevik,

beni onların kucağından kayanın üstüne çekti. Sert bir ses tonuyla, ne kadar korkarsam korkayım, arkama bakmak için dönmememi söyledi. Dostların hiç kimseyi itemeyeceğini ama kesinlikle beni korkutup aşağı düşürebileceklerini söyledi. Ne var ki yerde, dostlar istediklerini tutabilirmiş. Eğer görücülerin gömülü olduğu yerin yakınlarında yere düşersem onların insafına kalırmışım. Dostları tutarken beni paramparça edebilirlermiş. Bunu bana daha evvel söylemediğini çünkü bunu görüp kendiliğimden anlamaya mecbur olacağımı ummuştu. Kararı neredeyse hayatıma mal oluyordu.

O acayip adamların hemen arkamda olduğu hissi, neredeyse dayanılmazdı. Don Juan beni yatışmam ve dikkatimi on, on iki kişiden oluşan kalabalığın başındaki dört adama odaklamam için zorladı. Gözlerimi üzerlerine odakladığım anda, bunu beklermiş gibi hepsi yassı kayanın kenarına geriledi. Orada durdular, sürüngenler gibi tıslamaya başladılar. İleri geri yürüdüler. Devinimleri eşzamanlıydı. O kadar tutarlı ve düzenliydi ki, mekanik gibi görünüyordu. Sanki tekrarlanan bir düzen izleyerek beni büyülemeyi amaçlar gibiydiler.

"Gözlerini onlara dikme, canım," dedi Genaro bana sanki bir çocukla konuşur gibi.

Bunu izleyen kahkaha, korkum kadar histerikti. O kadar sesli güldüm ki tınısı çevredeki tepelerde yankılandı.

Adamlar hemen durdu, allak bullak olmuşa benziyorlardı. Konuşurlarmış, aralarında düşünüp taşınırlarmış gibi kafalarının aşağı yukarı kımıldattıklarını ayrımsıyordum. Sonra bir tanesi kayanın üstüne zıpladı.

"Dikkat! Bu bir görücü!" diye bağırdı Genaro.

"Ne yapacağız?" diye bağırdım.

"Tekrar şarkıya başlayabiliriz," diye yanıtladı don Juan ciddiyetle.

O zaman korkum yine doruklara tırmandı. Aşağı yukarı zıplamaya, hayvanlar gibi böğürmeye başladım. Adam aşağıya, yere atladı.

"Bu palyaçolara bakma artık," dedi don Juan. "Hadi her zamanki gibi konuşalım."

Oraya benim aydınlanmam için gittiğimizi ve bunda fena halde başarısız olduğumu söyledi. Tekrar kendimi toparlamam gerekiyordu. İlk yapmam gereken, birleşim noktamın oynadığını ve tuhaf yayılımları parıldattığını anlamaktı. Her zamanki farkındalık durumumun hislerini, birleştirdiğim dünyaya taşımak gerçekten de komik bir taklitmiş; korku ancak günlük hayat yayılımlarında yaygınmış.

Ona eğer birleşim noktam söylediği gibi kaydıysa, ona söyleyecek bazı şeylerim olduğunu belirttim. Korkum günlük hayatta şimdiye dek deneyimlediğim herhangi bir şeyden daha büyük ve yıpratıcıydı.

"Yanılıyorsun," dedi. "İlk dikkatinin aklı karışmış ve denetimi elden bırakmak istemiyor, hepsi bu. O yaratıkların karşısına dikilip onlarla yüzleşebileceğine ve onların sana bi şey yapmayacağına eminim."

Böyle akıl almaz bir şeyi sınayacak durumda olmadığımda ısrar ettim.

Bana güldü. Er ya da geç kendimi bu deliliğimi sağaltacak hale getirmeliymişim. İlk girişimi yapıp, şu dört görücüyle yüzleşmek, onları *görebilmem* fikrinden daha akıl almaz olamazmış. Ona göre delilik, iki bin yıldır kendini gömmüş ve hala canlı olan bu insanlarla yüzleşmek ve bunun akıl almazlığın bir özeti olarak düşünmemekmiş.

Söylediği her şeyi duymama rağmen, aslında ona dikkat etmiyordum. Kayanın arkasındaki adamlardan ödüm patlıyordu. Bize, daha doğrusu bana doğru zıplamaya hazırlanır gibilerdi. Bana sabitlenmişlerdi. Sanki bir kas sakatlığından mustaripmişim gibi, sağ kolum sallanmaya başladı. Sonra göğün ışıklarının değiştiğini ayırt ettim. Önceden, güneşin doğduğunu fark etmemiştim. Garip olan, denetlenemez bir teşvikle ayağa kalkıp o adam topluluğuna koşturmamdı.

O an, aynı olay hakkında tamamen farklı iki hissim vardı. Daha az önemli olan, kesin bir dehşet. Diğeri, asıl önemlisi,

mutlak aldırmazlık. Hiç umursamıyordum.

Topluluğa yaklaştığımda don Juan'ın haklı olduğunu fark ettim; gerçekten de insan değillerdi. Sadece dördünün insana benzerliği vardı ama onlar da insan değildi; koca sarı gözleri olan tuhaf yaratıklardı. Diğerleri, insana benzeyen dördü tarafından öne itilen biçimlerdi.

Sarı gözlü o yaratıklar için alışılmadık bir üzüntü duydum. Onlara dokunmaya çalıştım, ama onları bulamadım. Bir çeşit yel, çekip, uzaklaştırdı.

Don Juan ve Genaro'yu aradım. Orada değillerdi. Hava, tekrar katran karası oldu. Tekrar tekrar onları çağırdım. Bir kaç dakika karanlıkta kıvrandım. Don Juan yanıma gelip, beni korkutup, şaşırttı. Genaro'yu görmedim.

"Eve gidelim," dedi. "Yolumuz uzun."

Don Juan gömülmüş görücülerin olduğu yerde ne kadar iyi olduğumdan söz etti, özellikle de karşılaşmamızın son kısmında. Birleşim noktasının kayışının, bir ışık değişimiyle işaretlendiğini belirtti. Gündüzleyin, ışık çok karanlık olurmuş; gece ise, karanlık, alacakaranlık. Sırf hayvansal korku yardımıyla, kendi kendime iki kayış gerçekleştirdiğimi ekledi. Karşı olduğu tek şey kendimi kaptırdığım korku olmuş, özellikle de savaşçıların korkulacak hiçbir şeyi olmadığını öğrendikten sonra.

"Bunun farkına vardığımı nasıl anladın?" diye sordum.

"Çünkü özgürdün. Korku kaybolduğunda, bizi bağlayan tüm bağlar boşanır," dedi. "Dostlardan biri ayağına yapışmıştı, çünkü hayvansal korkunun çekiciliğine kapılmıştı."

Ona aymamı destekleyemediğim için ne kadar üzüldüğümü söyledim.

"Bunu dert etme," diye güldü. "Bu tür aymaların beş para etmediğini bilirsin; bunların savaşçı için bi değeri yoktur çünkü birleşim noktası kayınca iptal olurlar."

"Genaro ve benim yapmak istediğimiz, seni çok derine kaydırmaktı. Bu sefer Genaro sırf eski görücüleri ayartmak

için oradaydı. Şimdiden bi kere yaptı ve sen sol yanın öyle derinine gittin ki bunu anımsaman bayağı zaman alacak. Bu akşam korkun, ilk defa görücülerin ve dostlarının seni bu odaya izledikleri zamanki kadar yoğundu, ama sersemlemiş olan ilk dikkatin onların farkına varmanı engelledi."

"Bana görücülerin orada ne olduğunu açıklar mısın?" diye sordum.

"Dostlar seni *görmeye* geldi," diye yanıtladı. "Onların erkesi az olduğundan her zaman insanın yardımına gerek duyarlar. Dört görücü, on iki dost toplamış."

"Meksika'nın kırsal alanları ve bazı kentler tehlikelidir. Sana olan, herhangi bi adama ya da kadına olabilir. Bu mezara rastlarlarsa ve korkuları birleşim noktalarını kaydırabilecek kadar uysallarsa, görücüleri hatta dostlarını dahi *görebilirler*; fakat kesin olan, korkudan ölecekleri."

"Gerçekten o Toltec görücülerinin hala yaşadığına inanıyor musun?" diye sordum.

Güldü ve başını inanamazcasına salladı.

"Şu birleşim noktanı birazcık kaydırsan bayağı iyi olacak," dedi. "Bu ebleh düzeyindeyken seninle konuşamıyorum."

Elinin ayasıyla üç yerime vurdu: sağ kalça kemiğimin tepesine, sırtımda, kürek kemiklerimin tam ortasına ve sağ göğüs kasımın yukarı kısmına.

Kulaklarım hemen vızıldamaya başladı. Sağ burun deliğimden bir damla kan yavaşça aktı ve içimde bir şey fişten çekilir gibi oldu. Sanki bir tür erke akımı, şimdiye kadar durdurulmuştu da birdenbire akmaya başlamıştı.

"O görücülerle dostları neyin peşindeydi?" diye sordum.

"Hiçbi şeyin," diye yanıtladı. "Biz onların peşindeydik. Görücüler, tabii ki, erke alanını onları ilk *gördüğünde* fark ettiler; geri geldiğinde seninle bi ziyafet yapmaya hazırdılar."

"Onların hayatta olduklarını mı iddia ediyorsun, don Juan?" dedim. "Onlar, dostlar gibi hayatta demek istiyor olmalısın, değil mi?"

"Bu tamamıyla doğru," dedi. "Ama seninle benim olduğum gibi hayatta olamaz. Bu saçma olurdu."

Eski görücülerin ölüme olan ilgileri, onların en tuhaf olanakları değerlendirmesine yol açmış. Dostları örnek seçenler kesinlikle sığınacak bir liman bulma arzusundaymış. Ve onu, inorganik farkındalığın yedi bandından birinin sabit konumunda bulmuşlar. Görücüler orada, göreceli daha emniyette hissetmişler. Ne de olsa, günlük dünyadan neredeyse üstesinden gelinmez bir engelle, birleşim noktası tarafından konmuş bir algı engeliyle ayrılıyorlarmış.

"O dört görücü, senin birleşim noktanı kaydırabildiğini görünce cehennemden havalanan yarasalar gibi kaçıştılar," dedi ve güldü.

"Yedi dünyadan birini mi birleştirdim demek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır, öyle yapmadın," diye yanıtladı. "Ama daha önce, görücülerle dostları seni kovaladığında yaptın. O gün onların dünyasına gittin. Sorun, ebleh gibi davranmaya bayılman, böylece hiçbi şeyi anımsamıyorsun."

"Bunun nagualın varlığı yüzünden olduğuna eminim," diye devam etti, "bu bazen insanların aptal gibi davranmasına neden oluyor. Nagual Julian varken ben şimdikinden daha aptaldım. Ben artık burada olmadığımda, senin her şeyi anımsayacağına inancım sonsuz."

Don Juan bana ölüme meydan okuyanları göstermesi gerektiğinden, o ve Genaro'nun onları dünyamızın eteklerine çektiklerini açıkladı. Ben ilk önce, onları insan olarak *görmeme* olanak tanıyan derin yan kayış yapmıştım, ama sonunda onları, ölüme meydan okuyanlar ve dostlarını oldukları gibi *görmeme* müsade eden doğru kayışı yapmıştım.

Ertesi gün, Silvio Manuel'in evinde, don Juan beni erkenden, büyük odaya geçen gece olanları tartışmaya çağırdı. Ben yorgundum, dinlenmek, uyumak istiyordum ama don Juan'ın az zamanı vardı. Hemen açıklamasına başladı. Eski görücüle-

rin, yuvarlanış kuvvetini kullanmanın ve onunla itilmenin bir yolunu bulduklarını söyledi. Yıkıcının saldırılarına yenik düşmek yerine ona binip, birleşim noktalarını insanın olanaklarının sınırına oynatması için bırakmışlar.

Don Juan böyle bir başarıya tarafsız bir hayranlık duyduğunu belirtti. Yıkıcının birleşim noktasına verdiği desteği başka hiçbir şeyin veremeyeceğini kabul etti.

Ona yeryüzünün desteği ile yıkıcının desteği arasındaki farkı sordum. Yeryüzünün desteğinin, sadece kehribar rengi yayılımların bağlanış kuvveti olduğunu açıkladı. Bu, farkındalığı düşünülemeyecek düzeylere yükselten bir destekmiş. Yeni görücülere göre bu mutlak özgürlük dedikleri sınırsız bilinçlilik patlamasıymış.

Diğer yandan, yıkıcının desteği, ölümün kuvvetiymiş. Yıkıcının etkisi altında birleşim noktası yeni, önceden kestirilemeyecek konumlara oynarmış. Bu yüzden eski görücüler, ortak bir girişim içinde olmalarına rağmen, yolculuklarında her zaman yalnızmış. Yolculuklarında diğer görücülerin eşlik etmesi rastlantısal olurmuş ve çoğunlukla üstünlüğü ele geçirme konusunda verilecek bir mücadele olacağı anlamına gelirmiş.

Eski görücülerin endişelerinin, bana ne olursa olsun marazi korku öykülerinden daha beter geldiğini itiraf ettim don Juan'a. Kükreyerek güldü. Durumdan hoşnut görünüyordu.

"Ne kadar iğrenirsen iğren, o şeytanların oldukça cesur olduğunu kabul etmelisin," diye sürdürdü. "Onları ben de hiç sevmedim, ama onlara duyduğum hayranlığın önüne geçemiyorum. Yaşama duydukları sevgi, gerçekten de beni aşıyor."

"Bu nasıl yaşam sevgisi olabilir, don Juan? Bu iğrenç," dedim.

"Yaşam sevgisi olmasa başka ne insanı o aşırılıklara zorlar?" diye sordu. "Yaşamı o kadar yoğun seviyorlardı ki bitmesini istemiyorlardı. Ben bunu böyle *gördüm*. Velinimetim başka bi şey *gördü*. O onların ölmekten korktuğuna, çünkü hayatı sevdiğine inanıyordu, çünkü kerametler *görmüşlerdi*,

yoksa hasis, ufak canavarlar olduklarından değil. Hayır. Sapkındılar çünkü kimse onlara meydan okumadı ve şımarık çocuklar gibiydiler ama cesaretleri kusursuzdu, yiğitlikleri de öyle."

"Hırs yüzünden bilinmeyene atılır mıydın? Olanaksız bu. Hırs ancak sıradan işlerde vardır. Dehşetengiz yalnızlığa atılmak için kişide hırstan fazlası olması lazım. Sevgi; kişinin hayat, entrika, giz sevgisi olmalı. Bastırılmaz bi merak ve mangal gibi bi yürek lazım bunun için. Beni bu tiksinmişsin saçmalığıyla uğraştırma. Bu utanç verici!"

Don Juan'ın gözleri zaptettiği kahkahanın pırıltısıyla ışıl ışıldı. Bana haddimi bildiriyor, ama gülmeden de edemiyordu.

Don Juan beni odada bir saate yakın yalnız bıraktı. Düşüncelerimi ve hislerimi düzenlemek istedim. Ama bir türlü yapamadım. Hiç şüphesiz, birleşim noktam uslamlamanın hakim olmadığı bir konumdaydı ama yine de akla uygun endişelerle doluydum. Don Juan teknik ayrıntıda, birleşim noktası kaydığında uyuyakalırız, demişti. Örneğin, dışardan bakan birinin gözüyle, bana Genaro'nun göründüğü gibi uykuda görünüp görünmediğimi merak ettim.

Döner dönmez don Juan'a bunu sordum.

"Hiç abartmasız, kesinlikle uyuyorsun," diye yanıtladı. "Şu anda olağan farkındalık durumundaki insanlar seni görse, biraz başı dönmüş, hatta sarhoş gibi görünebilirdin onlara."

Normal uyku sırasında, birleşim noktasının kayışının insanın bandının iki yanından biri boyunca olduğunu açıkladı. Böyle kayışlar her zaman uykuyla eşleşirmiş. Uygulamayla oluşturulan kayışlar, insanın bandında, orta kısım boyunca olurmuş ve uykuyla eşleşmezmiş, ne var ki *rüya görücü* uykuda olurmuş.

"İşte tam bu kritik durumda, yeni ve eski görücüler farklı

erk girişimleri yaptılar," diye devam etti. "Eski görücüler biraz daha fiziksel kuvveti olan bi vücut sureti istediler ki bununla birleşim noktalarını insanın bandının sağ yanı boyunca kaydırdılar. Sağ kenarın ne denli derinine oynatırlarsa, *rüya gören bedenleri* o denli acayipleşti. Sen kendin de dün gece sağ kenar boyunca derin kayışın korkunç sonuçlarına tanık oldun."

Yeni görücülerin tamamen değişik olduklarını, birleşim noktalarını insan bandının orta kısmı boyunca tuttuklarını söyledi. Eğer bu kayış, ileri farkındalığa kayış gibi yüzeysel olursa, rüya görücü korku ve şüphe gibi bazı yönlerden duygusal hassaslığı dışında sokaktaki herkes gibi olurmuş. Fakat derinliğin belirli bir düzeyinde, orta kısımda kaydıran bir *rüya görücü* ışık damlasına dönüşürmüş. Işık damlası, yeni görücülerin *rüya gören bedeniymiş*.

Ayrıca kişisel olmaktan böylesine uzak olan bir *rüya gören beden* tüm yeni görücülerin temelde yaptığı gibi anlamak ve deneyimlemek açısından iyi bir vesileymiş. Eski görücülerin derinine insanlaşmış *rüya gören bedeni*, onların eşit derecede kişisel, insansı yanıtlar aramasına yol açmış.

Don Juan birden söyleyecek söz bulamaz gibi oldu.

"Ölüme bi başka meydan okuyan daha var," dedi kısaca, gördüğün dört taneden o kadar farklı ki, sokaktaki sıradan insandan ayırmana olanak yok. Bu özgün başarıyı, aralığını istediği zaman açıp kapayarak başarıyor."

Sinirli bir biçimde parmaklarıyla oynadı.

"Bu ölüme meydan okuyan, nagual Sebastian'ın 1723'te bulduğu eski görücü," diye sürdürdü. "O günü hattımızın başlangıcı, ikinci başlangıç sayıyoruz. Yüzlerce yıldır dünya üzerinde olan o ölüme meydan okuyan, bazılarının daha esaslı olmak üzere karşılaştığı her nagualın hayatını değiştirdi. Ve 1723'deki o günden beri hattımızdaki her nagualla tek tek karşı karşıya geldi."

Don Juan gözlerini bana dikti. Tuhaf bir şekilde utandım.

Utangaçlığımın bir ikilem sonucu olduğunu düşündüm. Öykünün doğruluğuna dair ciddi şüphelerim vardı ve aynı zamanda söylediklerinin hepsinin doğru olduğuna dair şaşırtıcı bir güven duyuyordum. İkilemimi ona anlattım.

"Mantıklı inanmamazlık sırf senin sorunun değil," dedi don Juan. "Velinimetimin de ilkin aynı soruyla canı sıkılmış. Tabii sonradan her şeyi anımsadı. Ama bunu yapmak uzun zamanını aldı. Ben ona rastladığımda her şeyi anımsamıştı da ben şüphelerine hiç tanık olmadım. Sadece onları işitmiştim."

"İşin garip tarafı adamı gözleriyle görmemiş olanlar, onun orijinal görücülerden olduğuna inanmakta daha az zorlanır. Velinimetim ikileminin, böyle bi yaratıkla karşılaşmanın şokunun bazı yayılımları bir araya toplamasından kaynaklandığını söylemişti. O yayılımların birbirinden ayrılması zaman alır."

Don Juan birleşim noktamın kaymaya devam ettikçe, uygun yayılım bileşimine çarpacağını açıklayarak devam etti; o anda bu adamın varlığının kanıtı bana bunaltıcı derecede açık olacakmış.

Kararsızlığım hakkında konuşmak zorunda hissettim.

"Konu dışına çıkıyoruz," dedi. "Sanki seni o adamın varlığına inandırmaya çalışıyormuşum gibi görünebilir ve aslında söz etmek istediğim, eski görücünün yuvarlanış kuvvetinin nasıl idare edilebileceğini bilmesi. Senin onun var olduğuna inanıp inanmamanın önemi yok. Bi gün onun aralığı kapatma başarısının gerçek olduğunu anlayacaksın. Her devrin nagualından ödünç aldığı erkeyi sırf aralığını kapatmak için kullanır."

"Kapatmayı nasıl başarmış?" diye sordum.

"Bunu bilmemize olanak yok," diye yanıtladı. "Ben o adamla yüz yüze görüşmüş, karşılaşmış iki nagualle de konuştum, ne nagual Julian ne de nagual Elias nasıl olduğunu bilmiyordu. Adam, bi zaman sonra iyice açılmaya başladığını sandığım aralığı nasıl kapattığını hiç açığa vurmamış. Nagual Sebastian, eski görücüyü ilk gördüğünde adam çok za-

yıf, neredeyse ölmek üzereymiş. Fakat velinimetim onu bir delikanlı dinçliğinde caka satarken bulmuş."

Don Juan, nagual Sebastian'ın isimsiz adama 'kiracı' adını taktığını çünkü aralarındaki anlaşma uyarınca, adama erke, yani barınak sağlanması karşılığında onun iyilik ve bilgiyle kira ödediğini söyledi.

"Bu değiş-tokuşta canı yanan oldu mu hiç?" diye sordum.

"Onunla erke değiş-tokuş eden nagualların hiçbirine bi şey olmadı," diye yanıtladı. "Adamın vaadi, bol erkenin birazını armağanlar karşılığında, sıradışı yetilere karşılık almaktı. Örneğin, nagual Julian erk tırısını aldı. Onunla, kozasındaki yayılımları istediği zaman yaşlı ya da genç göstermek için harekete geçirip, durdurdu."

Don Juan, ölüme meydan okuyanların genelde kozalarındaki dostların yayılımlarına uyanlar dışında tüm yayılımlarını cansızlaştırmak kadar ileri gittiklerini söyledi. Bu sayede bir biçimde dostlara öykünebilmişler.

Don Juan'ın dediğine göre, kayada karşılaştığımız ölüme meydan okuyanlardan her biri, birleşim noktasını kozasında dostlarla paylaşacağı yayılımı vurgulayacak ve ilişki kurabilecek belirgin noktaya oynatmayı başarmış. Ne var ki bu görücüler birleşim noktalarını alışıldık konumuna geri oynatıp insanlarla ilişkiye girebilme yetisinde değillermiş. Diğer yandan, kiracı, hiçbir şey olmamış gibi birleşim noktasını gündelik dünyayla birleştirebilecek kayışı yapabiliyormuş.

Don Juan ayrıca, velinimetinin şundan emin olduğunu söyledi -ki o da tamamıyla ona katılıyordu- erke ödünç alınırken, eski büyücü, nagualın birleşim noktasını, nagualın kozasındaki dostla ortak yayılımlarını vurgulamak üzere kaydırırmış. Sonra o, o kadar zaman derinden cansız kalmış, birdenbire bağlanmış yayılımların ürettiği büyük erke sarsıntısını kullanırmış.

İçimizde cansız yayılımlarda, kilitli duran erkenin muazzam bir kuvveti ve hesaplanmaz bir ufku varmış. Eğer günlük yaşam dünyasında, insanın kozasındaki kılıflanmış yayılım-

ların onda birinin bile algılama ve eylemlemede kullanılan bağlanış ürünü olduğunu düşünürsek, bu muazzam kuvvetin ufkunu aşağı yukarı saptayabilirmişiz.

"Ölüm anında olan, tüm bu erkenin bi anda serbest bırakılmasıdır," diyerek devam etti. "Yaşayan varlıklar o anda en kavranamaz kuvvetle sürüklenirler. Aralıkları kıran yuvarlanış kuvveti değildir, çünkü o kuvvet hiçbi zaman kozanın içine girmez; yalnızca onu patlatır. Onları sürükleyen tüm bi yaşam boyunca cansız kalmış yayılımların, birdenbire bağlanmasından çıkan kuvvettir. Bu kadar dev bi kuvvetin aralıktan kaçmak dışında çıkışı yoktur."

Eski büyücünün bu erkeyi sızdırmanın yolunu bulduğunu ekledi. Nagualın kozası içindeki sınırlı ve çok belirgin bir cansız yayılımlar tayfını bağlayarak, eski görücü sınırlı fakat devasa bir sallantıyı akıtırmış.

"Bu erkeyi kendi vücuduna nasıl alıyor sence?" diye sordum.

"Nagualın aralığını çatlatarak," diye yanıtladı. "Nagualın birleşim noktasını aralık biraz açılana dek oynatıyor. Yeni bağlanmış yayılımların erkesi o aralıktan açığa çıkınca kendi aralığına alıyor."

"O eski görücü bunları neden yapıyor?" diye sordum.

"Bana sorarsan kıramadığı bi kısır döngüye yakalanmış vaziyette," diye yanıtladı. "Onunla anlaştık. O bunu tutmak için elinden geleni yapıyor, biz de öyle. Onu yargılayamayız, ama yolunun onu özgürlüğe ulaştırmayacağını biliyoruz. Hem durumunun, hem de durumunu değiştiremeyeceğin farkında, kendi yarattığı bi durumun tutsağı o. Tek yapabileceği dosta benzer varoluş şeklini olabildiğince uzatmak."

16

İnsan Kalıbı

Öğle yemeğinden sonra, don Juan'la konuşmak için oturduk. Herhangi bir giriş yapmadan doğrudan söze girdi. Açıklamalarının sonuna geldiğimizi bildirdi. Benimle, özenle tüm ayrıntılarına varıncaya dek eski görücülerin keşfettiği bütün farkındalık gerçeklerini tartıştığını söyledi. Şimdi yeni görücülerin onları düzenlediği dizgeyi bildiğimi vurguladı. Açıklamalarının son oturumlarında birleşim noktamızı oynatmamıza yardımcı olan iki gücün ayrıntılı dökümünü yapmış: yeryüzünün desteği ve yuvarlanış kuvveti. Yeni görücüler tarafından işlenmiş *iz sürme*, *niyet* ve *rüya görme* isimli üç teknik ile bunların birleşim noktasının oynaması üzerindeki etkilerini de açıklamıştı.

"Şimdi, farkındalık ustalaşması açıklamalarını bitirmeden

önce tek yapılması gereken," diye sürdürdü, "algı engelini kendi kendine yıkmabilmen. Birleşim noktanı kimsenin yardımı olmadan oynatman ve başka bi büyük yayılımlar bandı yakalaman gerek.

"Bunu yapmazsan, tüm öğrendiklerin sadece lafta kalır. Ve sözcükler de beş para etmez."

Birleşim noktası alışıldık yerinden uzaklaşır ve belirli derinliğe erişirse, bir engeli yıkarak kendi yayılımları bağlama yetisine geçici olarak engel olurmuş. Bunu algısal boşluk olarak deneyimlermişiz. Eski görücüler bu ana, ne zaman yayılım bağlanışları duraklasa bir sis kümesi göründüğü için, sis duvarı dermiş.

Onunla uğraşmanın üç yolu olduğunu söyledi. Kuramsal olarak, algı engeli gibi kabul edilebilir; tüm bedenin sıkı bir kağıdı yırtması gibi hissedilebilir ya da sis duvarı olarak görülebilirmiş.

Don Juan bana, çömezliğim sırasında algı engelini *görmem* için sayısız kereler yol göstermişti. İlk önceleri sis duvarı fikrini sevmiştim. Don Juan beni eski görücülerin de onu öyle *görmeyi* tercih ettikleri konusunda uyarmıştı. Onu sis duvarı olarak *görmenin* büyük rahatlık ve kolaylık sağlamasına rağmen aynı zamanda kavranılmaz bir şeyi, karanlık ve önceden sezilen bir şeye çevirmek gibi vahim bir tehlikesi olduğunu söyledi. Bu nedenle onun önerisi, kavranılmaz şeyleri kavranılmaz bırakmak ve onları ilk dikkat kayıtlarının bir parçası haline getirmemekti.

Sis duvarını *görmenin* kısa süren rahatlatıcı hissinden sonra, don Juan'ın geçiş döneminin kavranılmaz bir kuram olarak tutulması fikrine katıldım, fakat geçen o zamanın ardından farkındalığımın sabitlenmesini kırmam artık olanaksızdı. Ne zaman algı engelini yıkmak durumunda kalsam sis duvarını *görüyordum*.

Geçmişte, bir defasında, don Juan ve Genaro'ya, sis duvarı yerine başka bir şey *görmeyi* istememe rağmen bunu değiştiremediğimden şikayet etmiştim. Don Juan bunun, çar-

pık fikirli ve nalet olduğumdan anlaşılabilir olduğunu, ben ve onun bu yönden farklı olduğumuzu söylemişti. O, şen şakrak ve uygulamacıydı, insanın kayıt ettiklerine tapmıyordu. Diğer yandan, ben kayıtlarımı fırlatıp atmaya istekli olmadığım gibi, sonuçta ağır, fesat ve uygulama yoksunuydum. Sert eleştirisi beni şok edip, üzdü; kederlendim. Don Juan ve Genaro yanaklarından yaşlar akana kadar güldüler.

Genaro, tüm bunlardan başka kinci ve şişmanlığa da meyilli olduğumu söyledi. O kadar güldüler ki, sonunda kendimi onlara katılmak zorunda hissettim.

Don Juan, diğer dünyaları birleştirme alıştırmalarının birleşim noktasının kayışında deneyim kazanmasını sağladığını söylemişti. Buna rağmen, her zaman birleşim noktamı alışıldık yerinden oynatmak için ilk desteği nasıl alacağımı merak etmiştim. Geçmişte bunu sorguladığım zamanlar, bağlanış her şeyle ilgili güç olduğundan birleşim noktasını oynatan şeyin *niyet* olduğuna işaret etmişti.

Ona tekrar bunu sordum.

"Şimdi bunu yanıtlayabilecek durumdasın," dedi. "Birleşim noktasına destek veren farkındalıkta ustalaşmadır. Sonuçta, bizimle alakalı pek bi şey yok; esasında biz belirli konumda sabitlenmiş birleşim noktalarından başka bi şey değiliz. Hem düşmanımız, hem de aynı zamanda dostumuz iç söyleşimiz, kayıtlarımız. Bi savaşçı ol; iç söyleşini kes; kayıtlarını yapıp, bi kenara at. Yeni görücüler, tastamam kayıtlar yapıp sonra onlara gülerler. Kayıt olmazsa birleşim noktası serbest kalır."

Don Juan, kaydımızın en dayanıklı yanlarından biri olan Tanrı fikrimizden oldukça fazla söz ettiğini anımsattı. Bu yan, birleşim noktamızı orijinal yerine bağlayan kuvvetli bir yapıştırıcı gibiymiş. Eğer başka büyük yayılımlar bandıyla başka bir gerçek dünya birleştireceksem, zorunlu bir adım atıp birleşim noktamı tüm bağlarından koparmam gerekirmiş.

"Bu adım, insanın kalıbını *görmektir*," dedi. "Bunu bugün yardım almadan yapmak zorundasın."

"İnsanın kalıbı nedir?" diye sordum.

"Bi çok kez onu *görmene* yardımcı oldum," diye yanıtladı. "Neden söz ettiğimi biliyorsun."

Neden söz ettiğini bilmediğimi söylemekten kaçındım. İnsanın kalıbını *gördün* diyorsa öyleydi, fakat neye benzediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Aklımdan ne geçtiğini biliyordu. Anlayan bir gülüşle bakıp yavaşça başını bir o yana bir bu yana salladı.

"İnsan kalıbı, organik yaşamın büyük bandı içinde devasa bi yayılımlar demetidir," dedi. "Demet sadece insanın kozasında görülebildiğinden, ona insanın kalıbı denmiştir.

"İnsan kalıbı , görücülerin kendileri için bi tehlike olmadan *görebildiği* Kartal yayılımları parçasıdır."

Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir ara verdi.

"Algı engelini yıkmak, farkındalıkta ustalaşmadaki son görevdir," dedi. "Birleşim noktanı bu konuma oynatmak için yeterince erke toplaman lazım. Bi yeniden canlanma yolculuğu yap! Ne yaptığını anımsa!"

İnsan kalıbının ne olduğunu anımsamaya çalışıp, beceremedim. Bir süre sonra gerçek bir kızgınlığa dönüşen ıstırap dolu bir hayal kırıklığı hissettim. Kendime, don Juan'a, herkese kızıp köpürüyordum.

Don Juan öfkemden etkilenmemişti. Gayet ciddi, öfkenin, birleşim noktasının emir üzerine oynamasının duraklamasına doğal bir tepki olduğunu söyledi.

"Buyruğun Kartal'ın buyruğuna dönüşmesi kuralını uygulayabilene kadar zaman geçmesi lazım," dedi. "*Niyet* gizinin esası budur. Bu arada, en kötü zamanda dahi sıkılıp kızmama buyruğunu ver. Bu buyruğun duyulup, Kartal'ın buyruğuymuş gibi itaat edilmesi çok yavaş bi işlemdir."

Birleşim noktasının alışıldık konumuyla, algı engelinin neredeyse kendini gösterdiğine hiç şüphe olmayan nokta arasında ölçülemez bir farkındalık alanı olduğunu da söyledi. Bu neredeyse algı engelinin göründüğü noktaymış. Bu ölçülemez alanda savaşçılar akla hayale gelebilecek her kötülüğün

tuzağına düşermiş. Beni, çevreyi iyi kolaçan etmem ve nasılsa kaçınılmaz olarak bir sefer yakalanacağım bozgun hissine karşı güvenimi kaybetmememem konusunda uyardı.

"Yeni görücüler, yollarına sabırsızlık, umutsuzluk, kızgınlık ya da keder çıktığında çok basit bi eylem önerirler," diye sürdürdü. "Savaşçıların gözlerini yuvarlamasını önerirler. Herhangi bi yöne doğru olabilir; ben saat yönünde çevirmeyi yeğlerim.

"Gözün devinimi, birleşim noktasını anlık olarak yerinden oynatır. Bu devinim seni rahatlatacak. Bu, gerçek *niyet* ustalığının yerine kullanılır."

Niyet hakkında daha fazla şey söylemek için zamanı olmadığından yakındım.

"Bi gün hepsi yeniden aklına gelecek," diyerek güven verdi bana. "Bi şey diğerini tetikleyecek. Bi anahtar sözcük ve her şey çorap söküğü gibi arkasından gelecek."

Sonra tekrar insan kalıbı tartışmasına döndü. Onu kimsenin yardımı olmadan, kendi başıma *görmenin* önemli bir adım olduğunu çünkü hepimizin özgür kalmadan önce kırılması gereken belirli fikirlerimizin olduğunu; bilinemeyeni *görmek* için bilinmeyene yolculuk yapan bir görücünün kusursuz bir varlık durumunda olması gerektiğini söyledi.

Bana göz kırpıp, kusursuz bir varlık durumunda olmak için kişinin ussal sanı ve ussal korkulardan uzak olması gerektiğini söyledi. Ussal sanı ve ussal korkularımın ikisinin de, o anda insan kalıbını gördüğümü anımsamamı sağlayacak yayılımlara yeniden bağlanmamı engellediğini belirtti. Beni gevşeyip, birleşim noktamı kaydırmak üzere teşvik etti. Tekrar tekrar kalıbı yeniden *görmeden* önce, onu önceden gördüğümü anımsamamın, gerçekten önemli olduğunu anımsattı. Ve bu durum zamanı gerçekten az olduğundan, benim alışıldık yavaşlığım için hiç de uygun değildi.

Gözlerimi önerdiği gibi oynattım. Neredeyse hemen rahatsızlığımı unuttum ve ani bir bellek aydınlanmasıyla insan kalıbını *gördüğümü* anımsadım. Bu yıllar önce, çok anımsa-

nabilir bir vesileyle olmuştu; çünkü don Juan benim geleneksel Katolik yetiştiriliş görüşüme kıyasla hiç duymadığım kadar günahkar yorumlar yapmıştı.

Her şey Sonora Çölü'nün eteklerinde yürürken yaptığımız sıradan bir sohbet sırasında başlamıştı. Bana öğretileriyle yaptıklarının ne anlama geldiğini açıklıyordu. Dinlenmek için durduk ve büyük bir kaya parçasına oturduk. Bana öğretim usulünü açıklamaya devam etti ve bu da beni yüzüncü kez bunun hakkında neler hissettiğimi sayıp dökmeyi denemeye yüreklendirdi. Bunu tekrar duymak istemediği aşikardı. Farkındalık düzeyimi değiştirdi ve bana eğer insan kalıbını *görürsem* yaptığı her şeyi anlayacağımı ve ikimizi de senelerce sürecek zahmetten kurtaracağımı söyledi.

İnsan kalıbının ne olduğu hakkında ayrıntılı bir açıklama yaptı. Ondan, Kartal'ın yayılımları olarak değil de, insanlık niteliklerini biyolojik maddeden biçimsiz bir damla üzerine damgalayan bir erke örneği olarak söz etti. En azından ben, mekanik bir karşılaştırma kullandığı tanımdan sonra, konuyu böyle anladım. Bunun sanki seri üretim bandından ona gelen insanları, durmaksızın damgalayan devasa bir mühür gibi olduğunu söyledi. İşlemi iki elinin ayasını büyük bir güçle bir araya getirip, bir insanın, mühür kalıbının iki yarısını birbirine çarpıp kalıbını çıkartmış gibi çok canlı bir şekilde canlandırdı.

Her cinsin kendine has bir kalıbı olduğunu ve işlemle kalıptan çıkan her cinsin her bireyinin kendi türüne ait özellikler gösterdiğini de söyledi.

Sonra insanın kalıbı hakkında aşırı rahatsız edici bir açıklama yapmaya girişti. Dünyamızın gizemcileriyle eski görücülerinin tek bir ortak yanı olduğunu söyledi, -insanın kalıbını görebilmişler fakat ne olduğunu anlayamamışlar. Gizemciler, çağlar boyunca, bize deneyimlerinin dokunaklı öykülerini anlatmışlar. Ama bu öyküler, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, insan kalıbının her şeye kadir, her şeyi bilen bir yaratıcı olması gibi adi ve ümitsiz bir yanlıştan mustaripmişler ve eski görücülerin yorumu olan insan kalıbının dost bir tin, bir

insan koruyucusu olması da o denli hatalıymış.

Yeni görücülerse, insan kalıbını *görüp*, ne olduğunu anlayacak kadar sağduyulu kimselermiş. Anladıkları insan kalıbının bir yaratıcı olmayıp, düşünebildiğimiz hatta aklımızın almayacağı her çeşit insansı sıfattan oluşmuş bir örnek olduğuymuş. Kalıp, bizi hiçbir şeyden yarattığından, kendi imge ve benzerliğiyle yaptığından değil biz onun bizi damgaladığı şey olduğumuzdan, Tanrımızmış. Don Juan'ın fikrince, insan kalıbı karşısında secdeye durmamız, kibir ve insani özmerkezcilikten başka bir şey değilmiş.

Don Juan'ın açıklamasını duyduğumda çok endişelendim. Her ne kadar kendimi dindar bir Katolik saymasam da, imansızca anlatmak istedikleri beni şok etmişti. Nazikçe onu dinlememe rağmen, günahkar yargılarına ara verip konuyu değiştirmesi için sabırsızlanıyordum. Ama fikrini acımasızca ortaya koydu. Sonunda onun sözünü kesip ona Tanrı'nın varlığına inandığımı söyledim.

Buna inanmamın, inanç ve buna benzer, ikinci el hükümlülüklerden kaynaklanan, hiçbir yere varmayan şeylere dayandığını; Tanrı'nın varlığına inanmamın herkes gibi kulaktan dolma dayanakları olduğunu ve *görme* eylemini içermediğini söyledi.

Görebilsem bile, gizemcilerin yaptıklarıyla aynı yargı hatasını yapmaktan kurtulamayacağımı söyledi. İnsan kalıbını gören herhangi bir kimse otomatikman onun Tanrı olduğunu sanırmış.

Bu mistik deneyim, bir *görme* fırsatı, bir defaya mahsus iş olarak adlandırılıp önemsiz olarak addedilebilirdi çünkü birleşim noktasının gelişigüzel bir deviniminden kaynaklanıyordu. Yeni görücülerin aslında bu konuda hakkıyla bir yargı ileri sürecek tek kimseler olduğunu çünkü onların şans eseri *görmeyi* bir kenara bırakıp, insan kalıbını istedikleri zaman *görme* yetisine ulaştıklarını iddia etti.

Bu nedenle, bizim Tanrı dediğimiz şeyin erki olmayan, statik bir insanlık prototipi olduğunu *görmüşler*. İnsan kalıbı

hiçbir şartta bizim adımıza müdahale edip, bize yardımcı olmaz, yanlışlarımızı cezalandıramaz ya da bizi ödüllendiremezmiş. Biz basitçe onun mührünün ürünü; onun imgesiymişiz. İnsan kalıbı aynen adının ifade ettiği gibi bir örnek, bir biçim, insan dediğimiz belirgin, lifçik türü unsuru bir araya toplayan bir dökme kalıbıymış.

Söylediği bana büyük bir sıkıntı vermişti . Fakat o, içten ıstırabıma aldırmıyor görünüyordu. Beni şans eseri görenlerin affedilmez suçu dediği, yerine konulmaz erkemizi herhangi bir işimize yaramayan, erki olmayan bir şeye odaklamamız konusunda kızdırmaya devam etti. O konuştukça öfkem arttı. Tam kızgınlığım ona bağıracak kadar arttığında, beni daha da derin bir farkındalık durumuna geçirdi. Sağ yanıma, kalça kemiğimle göğüs kafesim arasına vurdu. Bu vuruşla, havada süzülüp parlayan ışığa, bu en barışçıl ve enfes güzellikteki şeffaf kaynağın içine uçtum. Bu ışık, çevremdeki karanlıktan koruyan bir liman, bir vahaydı.

Nesnel bakış açımdan, bu ışığı ölçülmez bir zaman boyunca *gördüm*. Görüntünün ihtişamı söyleyebileceğim her şeyin ötesindeydi fakat yine de onu bu kadar güzel yapan şeyin ne olduğunu çıkartamıyordum. Sonra, güzelliğinin uyumdan, barış ve dinginlik duyumundan, sonuca varmış olmaktan güvende olmaktan kaynaklandığı fikri gelişip büyüdü içimde. Kendimi her nefeste sessizlik ve ferahlama alıp verir hissettim. Ne harika bir yeterlik hissi! Bir kuşku kırıntısı duymadan her şeyin kaynağıyla, Tanrı'yla yüz yüze geldiğimi anladım. Ve Tanrı'nın beni sevdiğini anladım. Tanrı sevgi ve bağışlanmaydı. Işık beni yıkadı ve arınmış, yeni doğmuş gibi hissettim. Denetlenmez biçimde, çoğunlukla kendim için ağladım. Göz alıcı ışığın görüntüsü beni değersiz, kötü, çirkin hissettirmişti.

Birden don Juan'ın sesini duydum kulağımda. Kalıbın ötesine gitmem gerektiğini, kalıbın sadece bir sahne olduğunu, bilinmeyene yolculuk edenlere geçici barış ve sükunet veren aslında verimsiz, değişmeyen bir mola noktası olduğunu söyledi. Aynı zamanda hem aynanın kendi, hem de

aynada yansıyan düz bir imgeydi. Ve imge, insanın imgesiydi.

Don Juan'ın söylediklerine içtenlikle gücenmiştim; imansız, günahkar sözlerine karşı isyan ettim. Ona çekip gitmesini söylemek istedim ama *görmemin* bağlayıcı erkini kıramadım. Yakalanmıştım. Don Juan nasıl duyumsadığımı da, ne söylemek istediğimi de tam olarak bilir gibiydi.

"Naguala çekip gitmesini söyleyemezsin," dedi kulağıma. "*Görmeni* sağlayan nagual. Nagualın tekniği, nagualın erki. Nagual kılavuzun."

O zaman kulağımdaki sese dair bir şeyin ayırdına vardım. Onun sesi gibi gelmesine rağmen don Juan'ın değildi. Ayrıca, ses haklıydı. Bu *görmeyi* sağlayan nagual Juan Matus'tu. Onun tekniği ve erki Tanrı'yı *görmemi* sağlıyordu. Tanrı olmadığını, insan kalıbı olduğunu söylüyordu; haklı olduğunu biliyordum. Ne var ki bunu kabul edemiyordum, kızgınlık ya da inatçılıktan değil de, sadece önümde duran ilahiyata duyduğum sadakat ve sevgimden.

Işığa içimden gelen en fazla tutkuyla, dikkatle bakarken ışık yoğunlaştı ve bir adam *gördüm*. Karizma, sevgi, anlayış, içtenlik, doğruluk yayan parlak bir adam. İyi olan her şeyin toplanıp bir araya getirildiği bir adam.

Bu adamı gördüğümde hissettiğim şiddetli arzu hayatım boyunca duyduğum her şeyden öteydi. Dizlerimin üstüne düşüp, Tanrı'nın kişileştirilmiş haline tapmak istedim, fakat don Juan araya girdi ve sol üst göğsüme, köprücük kemiğimin yakınına küt diye vurdu ve Tanrı'nın görüntüsünü kaybettim.

Hayal kırıklığı hissiyle, vicdan azabı, kıvanç, kesinlik ve kuşku karışımıyla kalakalmıştım. Don Juan benimle alay etti. Benim dindar ve dikkatsiz olduğumu ve müthiş bir papaz olabileceğimi söyledi; Tanrı'yı *görme* şansına erişmiş tinsel bir lider bile sayılabileceğimi söyledi. Beni, şaka yollu, vaaz vermeye ve gördüğümü herkese anlatmaya teşvik etti.

Görünüşte çok ilgili ama sıradan bir biçimde soru gibi de olan bir yorum yaptı.

"Ya o adam?" diye sordu. "Tanrı'nın eril olduğunu unutmayasın."

Büyük bir duruluk haline girerken, içimde betimlenmez, engin bir şey doğmaya başladı.

"Çok hoş, di mi?" diye ekledi don Juan gülerek. "Tanrı bir erkek. Aman ne ferahlama!"

Don Juan'a ne anımsadığımı naklettikten sonra, bana fena halde tuhaf gelen bir şeyi sordum. İnsan yapısını *görmek* için, belli ki birleşim noktamın kayışını sağlamıştım. Hislerimin ve aymalarımın canlılığı bana büyük bir yararsızlık hissi vermişti. O anda hissettiğim ve yaptığım her şeyi şu anda hissediyordum. Ona, bu kadar açık anlamış olmama rağmen nasıl olup da tamamen unutabildiğimi sordum. Sanki, geçmişte ne kadar ilerlemiş olursam olayım, olan hiçbir şeyin önemi olmamış gibi en baştan başlamam gerekiyordu.

"Bu yalnızca duygusal bi izlenim" dedi. "Tamamen yanlış anlama. Yıllarca önce yaptığın her neyse kullanılmayan bi yayılım içinde, kılıflanmış duruyor. Örneğin, insan kalıbını *görmeni* sağladığım o gün ben tamamen yanlış bi anlamada bulundum. Onu *gördüğünde* anlayabileceğini sandım. Benim açımdan bu tamamıyla yanlış anlamaydı."

Don Juan her zaman kendisini yavaş anlayan biri saymıştı. İnancını sınayabileceği bir şansı olmamıştı, çünkü baz alabileceği bir şey yoktu. Ben ortaya çıkıp, o öğretmen olduğunda - ki bu onun için tamamen yeni bir şeydi - anlamayı hızlandırmanın bir yolu olmadığını ve birleşim noktasını yerinden sökmenin de yeterli olmadığını fark etmişti. O bunun yeterli olacağını düşünürmüş. Kısa zamanda birleşim noktası normalde rüyalarda, alışılmadık uzaklıklara kaydığından ne zaman tetiklenmiş bir kayış yaşasak bunu hemen telafi etmekte uzmanlaşmış olduğumuzu anlamış. Kendimizi sürekli yeniden dengeliyor ve faaliyete bize hiçbir şey olmamış gibi devam ediyormuşuz.

Yeni görücülerin çıkarsamalarının değeri bir kimse, başka birinin birleşim noktasını oynatmayı denemeden o kadar

açıkça anlaşılmıyormuş. Yeni görücüler, bu yandan bakıldığında birleşim noktasının yeni konumunda değişmezliğini sağlamlaştırma çabasının sayıldığını söylermiş. Bunu konuşulmaya değer tek öğretim usulu saymışlar. Ve onlar bunun yavaş yavaş, kaplumbağa hızında ilerleyerek uygulanması gereken uzun bir işlem olduğunu biliyorlarmış.

Don Juan yeni görücülerin önerisiyle uyum içinde, çömezliğimin başlarında erk bitkileri kullandığını söyledi. Onlar, deneyimle ve görerek erk bitkilerinin birleşim noktasını olağan yerleşiminin çok uzaklarına oynattığını biliyorlarmış. Erk bitkilerinin, birleşim noktası üzerinde etkisi rüyaların etkisine oldukça benzermiş: rüyalar onu oynatırmış; fakat erk bitkileriyle kayış daha büyük ve daha içinde kaybolunan boyutta olurmuş. Sonra öğretmen, böyle bir kayışın zihin karıştıran etkilerini dünya algısının hiçbir zaman nihai olamayacağı zannını sağlamlaştırmak için kullanırmış.

O zaman, insan kalıbını yıllar boyunca beş sefer daha *gördüğümü* anımsadım. Her seferinde onun hakkında daha az tutkulu oluyordum. Yine de hiçbir zaman Tanrı'yı eril olarak *gördüğüm* gerçeğini üzerimden atamadım. Sonunda benim için Tanrı olmaktan çıkıp insan kalıbı oldu, fakat don Juan'ın söyledikleri yüzünden değil de, eril bir Tanrı savunulamaz hale geldiğinden. O zaman don Juan'ın o konudaki ifadesini anlayabildim. O sözler hiç de imansız ya da günahkar değildi; günlük dünya içeriği içinde söylememişti onları. Yeni görücülerin insan kalıbını istedikleri kadar sık *görebilmekle* farklı olduklarını söylemekte haklıydı. Ama benim için daha da önemli olan onların ne *gördüklerini* inceleyecek kadar sağduyu sahibi olmalarıydı.

Ona neden insan kalıbını her zaman eril olarak *gördüğümü* sordum. Bunun birleşim noktamın o zamanlar yeni konumuna yapışık kalacak kadar değişmez olamadığından ve yana doğru, insanın bandına kaydığından olduğunu söyledi. Bu, algı engelini sis duvarı olarak *görme* durumuyla aynıydı. Birleşim noktasını yana doğru oynatan neredeyse kaçınılmaz bir arzu, anlaşılmaz olanı bize en tanıdık olan terimlerle

dönüştürmek gerekliliğiymiş: engel bir duvar ve insan kalıbı da insandan başka bir şey olamazmış. Ben kadın olsaymışım, kalıbı kadın olarak *göreceğimi* düşünüyordu.

Don Juan sonra kalkıp, kentte bir gezinti yapmamızın zamanı geldiğini, insan kalıbını insanlar arasında *görmem* gerektiğini söyledi. Sessizce kent merkezine yürüdük ama daha oraya varmadan, önüne geçilmez bir erke dalgasıyla sokağın diğer yanına, şehir dışına koşmaya başladım. Bir köprüye geldim ve insan kalıbını göz alıcı, sıcak, kehribar rengi bir ışık olarak tam orada beni beklermiş gibi gördüm.

Dindarlıktan değil de, şaşkınlığın fiziksel tepkisi olarak dizlerimin üstüne düştüm. İnsan kalıbının görüntüsü her zamankinden daha şaşırtıcıydı. Hiçbir kibir duymadan, onu ilk kez *gördüğümden* bu yana devasa bir değişimden geçtiğimi hissettim. Ne var ki, *gördüğüm* ve öğrendiğim her şey gözlerimin önündeki bu tansığa daha büyük, daha esaslı bir hayranlık uyandırmıştı.

İlk önce insan kalıbı köprünün üstündeydi, sonra gözlerimi yeniden odaklayınca insan kalıbının yukarı aşağı yayılarak sonsuzluğa uzandığını *gördüm*; köprü kuru bir kabuk, sonsuzluğa doğru oturtulmuş minicik bir taslaktı... Ve çevremde devinen, bana arsız, meraklı nazarlarla bakan minnacık insan figürleri de. O anda son derece yaralanabilir olmama rağmen onlardan kopmuştum. İnsan kalıbının beni koruyacak ya da esirgeyecek erki yoktu, yine de onu sınır tanımaz bir tutkuyla seviyordum.

İşte o zaman don Juan'ın bana defalarca tekrarladığı bir şeyi, gerçek aşkın bir yatırım olamayacağını anladım. Zevkle insan kalıbının uşağı olarak kalırdım, bana verebilecekleri için değil, ona karşı duyduğum katışıksız aşktan dolayı.

Bir şeyin beni çekip uzaklaştırdığını duyumsadım ve huzurundan kaybolmadan insan kalıbına bir yemin bağırdım, fakat ne demek istediğimi tam söyleyemeden bir şey beni sıyırıp götürdü. Birdenbire kendimi köprüde diz çökmüş, bir grup köylüyü bana bakıp gülerken buldum.

Don Juan yanıma gelip kalkmama yardım etti ve benimle eve yürüdü.

"İnsan kalıbını *görmenin* iki yolu var," diye başladı don Juan oturur oturmaz. "Onu insan olarak da, ışık olarak da *görebilirsin*. Bu birleşim noktasının kayışına bağlıdır. Kayış yana doğruysa, kalıp insandır; kayış insanın bandının orta kısmındaysa kalıp ışıktır. Bugün yaptığının tek değeri birleşim noktasının orta bölümde kaymış olması."

İnsan kalıbını gördüğümüz konumun *rüya gören beden* ve algı engelinin göründüğü yere çok yakın olduğunu söyledi. Bu yüzden yeni görücüler insan kalıbının görülmesi ve anlaşılmasını öneriyorlarmış.

"İnsan kalıbının ne olduğunu anladığına emin misin?" diye sordu bana gülümseyerek.

"Seni temin ederim don Juan, insan kalıbının ne olduğunun tamamen farkındayım," dedim.

"Köprüye vardığımda insan kalıbına saçmalıklar bağırdığını duydum,"dedi en muzip gülümsemesiyle.

Değersiz bir efendiye tapınan, değersiz bir uşak gibi hissettiğimi söyledim ve yine de katışıksız aşkla duygulanmış, ölümsüz sevgi sözü vermiştim.

Tüm bunları çok şamatalı bulup nefesi kesilene dek güldü.

"Değersiz bi uşağın, değersiz bi efendiye verdiği söz değersizdir," deyip tekrar kahkahalara boğuldu.

Durumumu savunmak istemedim. İnsan kalıbına aşkım, karşılığında ödül bekleme düşüncesi olmadan verilmişti. Verdiğim sözün değersiz olmasının, benim için önemi yoktu.

17

Rüya Gören Bedenin Yolculuğu

Don Juan bana, ikimizin son kez Oaxaca kentine gideceğimizi söyledi. Bir daha orada beraber olmayacağımızı kesin bir açıklıkla belirtti. Belki hisleri o yere geri dönebilirmiş, fakat tüm varlığı asla.

Don Juan, Oaxaca'dayken rengi solmuş duvarlar, uzak dağların şekilleri, kırılmış betondaki desenler, insan yüzleri gibi sıradan, alelade şeylere bakarak saatler geçirdi. Sonra şehrin merkezine gittik ve o istediğinde her zaman boş olan en sevdiği banka oturduk.

Kentteki uzun yürüyüşümüz sırasında kendimi kederli ve suratsız bir hale sokmaya hazırlamıştım, ama bunu becerememedim. Gidişiyle ilgili şenlikli bir yan vardı. Bunu, mutlak öz-

gürlüğün denetlenemeyen gayreti olarak açıklamıştı.

"Özgürlük, bulaşıcı bi hastalık gibidir," dedi. "İnsandan insana bulaşır; taşıyıcısı kusursuz bi nagualdır. İnsanlar bunu takdir edemeyebilir ve bu özgür olmak istemediklerindendir. Özgürlük korkutucudur. Bunu anımsa. Ama bizim için öyle değil. Ben tüm hayatım boyunca kendimi buna hazırladım. Ve sen de öyle olacaksın."

Tekrar tekrar, bu olduğum noktada hiçbir mantıksal tahminin eylemlerimi bölmemesi gerektiğini söyledi. *Rüya gören beden* ve algı engelinin, birleşim noktasının konumları olduğunu ve bu bilginin görücüler için, uygar insan için okumak, yazmak ne denli hayati önem taşıyorsa o denli önemli olduğunu söyledi. İkisi de yıllar süren uğraş sonunda kazanılan başarılarmış.

"Şu anda, senin için birleşim noktanın bu konuma ulaşıp, *rüya gören bedenini* yarattığı zamanı anımsamak çok önemli," dedi bunu olabildiğince vurgulayarak.

Sonra gülümsedi ve zamanın aşırı kısa olduğunu belirtti; *rüya gören bedenimin* ana yolculuğu, birleşim noktamı başka bir dünya birleştirmek üzere algı engelini kıracak konuma getirecekmiş.

"*Rüya gören beden* değişik isimlerle bilinir," dedi uzun bir aradan sonra. "Benim en sevdiğim isim, diğeri. Bu terim, taşıdığı tüm ruh haliyle beraber eski görücülere ait. Ben ruh hallerine aldırmıyorum ama terimlerini sevdiğimi kabul etmem gerekir; Diğeri. Gizemli ve yasak bir isim. Aynı eski görücüler gibi, bana karanlığın ve gölgelerin hissini veriyor. Eski görücüler, diğeri her zaman rüzgara sarınmış gelir, derler."

Yıllar boyunca don Juan ve topluluğundaki yandaşları, aynı anda iki yerde olabilme yoluyla algısal ikilik türü bir şey deneyimleyebileceğimizi fark etmem için uğraşmışlardı.

Don Juan konuşurken, sanki ilk önce sadece hakkında bir şeyler duyduğum, çok derinlerde unutulmuş bir şeyi anımsamaya başladım. Sonra, adım adım bu deneyimi kendimin ya-

şadığının farkına vardım.

Aynı anda iki yerde olmuştum. Bu, bir gece Kuzey Meksika dağlarında olmuştu. Bütün gün don Juan'la bitki toplamıştım. Gece için durmuştuk ve ben neredeyse yorgunluktan uyuya kalacakken birden ani bir rüzgar çıkmış ve Genaro, karanlıktan tam önüme fırlamış ve neredeyse korkudan ölmeme neden olmuştu.

İlk düşüncem, kuşku olmuştu. Genaro'nun bütün gün çalılarda saklanıp, dehşetengiz gösterisini yapmadan önce karanlığın basmasını beklediğine inanmıştım. Caka satarak çevrede dolanmasına bakarken o gece onda gerçekten garip bir şey olduğunu fark ettim. Bariz, gerçek bir şeydi, ne var ki tam olarak çıkartamıyordum.

Benimle dalga geçip eliyle eşek şakası yaptı, mantığıma meydan okuyan eylemler sergiledi. Şaşkınlıkla don Juan'ın çılgınlar gibi gülmesine katlandım. Zamanın doğru olduğu kanısına varınca, beni ileri farkındalığa kaydırdı ve bir an için don Juan ve Genaro'yu iki ışık damlası olarak *görebildim.* Genaro olağan farkındalığımda bildiğim kanlı-canlı don Genaro değil de *rüya gören bedeniydi.* Bunu söyleyebiliyorum çünkü onu yerden yüksekte, bir ateş topu olarak *görmüştüm.* Don Juan gibi kök salmış değildi. Sanki Genaro bir ışık damlası olarak havaya kalkmak üzereydi, şimdiden havada, yerden bir metre kadar yüksekte, fırlamaya hazırdı.

O gece yaptığım ve olayı toparlamaya başladıkça bana birden açık olan başka bir şey de, birleşim noktamı kaydırmak için gözlerimi hareket ettirmem gerektiğini otomatikman bilmemdi. *Niyetim* sayesinde, Genaro'yu bir ışık damlası ya da garip, bilinmeyen, tuhaf biri olarak *görmemi* sağlayan yayılımları bağlayabilirdim.

Genaro'yu tuhaf olarak *gördüğümde,* gözlerinde karanlıktaki uğursuz bir yaratığın gözleri gibi hain bir parıltı vardı. Ama yine de ne olursa olsun gözdü onlar. Onları kehribar rengi ışık noktaları olarak *görmemiştim.*

Don Juan o gece Genaro'nun birleşim noktamı çok deri-

ne kaydırmama yardım edeceğini, onu taklit edip yaptığı her şeyi izlememi söyledi. Genaro arka poposunu iyice dışarı çıkartıp, pelvisini büyük bir güçle öne savurdu. Bunun müstehcen bir hareket olduğunu düşündüm. Bunu defalarca tekrarlayıp, dans eder gibi çevrede dolandı.

Don Juan kolumdan dürtüp Genaro'yu taklit etmeye teşvik etti beni ve ben de ettim. İkimiz bir şekilde çevrede azarak, bu tuhaf devinimi sergiledik. Bir süre sonra, bedenimin bu hareketi kendi kendine, sanki gerçekte ben olmadan gerçekleştirdiği hissine kapıldım. Bedenimle gerçek benliğimin ayrılışı daha da belirginleşti ve sonra bir an kendimi iki adamın birbirlerine müstehcen hareketler yaptığı bir olayı izler buldum.

Büyülenmiş bir şekilde seyrederken, iki adamdan biri olduğumun farkına vardım. Bunu fark ettiğim an bir şeyin beni çektiğini hissettim ve kendimi Genaro'yla uyum içinde pelvisimi ileri geri savururken buldum. Neredeyse hemen, don Juan'ın yanında başka bir adamın durup bizi seyrettiğini fark ettim. Rüzgar çevresinde esiyordu. Saçlarının hafifçe dalgalandığını görebiliyordum. Çıplaktı ve utanmış görünüyordu. Rüzgar, onu korurmuş gibi etrafına dolanmıştı ya da belki tam tersi onu uçurup uzaklaştırmak ister gibi.

Diğer adamın ben olduğumun farkına varmam uzun sürdü. Farkına vardığımda, hayatımın şokunu yaşadım. Önceden etkisi ölçülemeyen bir fiziksel güç lifçiklerden yapılmışım gibi beni paramparça etti ve tekrar ben olan, Genaro'yla azıp duran, ağzı açık bana bakan birine bakar buldum kendimi. Ve aynı zamanda ben olan, Genaro'yla müstehcen hareketler yaparken ağzı açık bana bakan çıplak bir adama bakıyordum. O kadar büyük bir şok yaşadım ki hareketlerimin ritmi bozuldu ve yere düştüm.

Bundan sonra ilk ayırt ettiğim don Juan'ın kalkmama yardım ettiğiydi. Genaro ve diğer ben, çıplak olanı kaybolmuşlardı.

Don Juan'ın bu olayı konuşmayı reddettiğini de anımsıyordum. Genaro'nun ikizini, ya da diğerini, yaratmakta uz-

man olduğunu söylemesi ve O'nun ikiziyle olağan farkındalığımda hiç farketmeden uzun görüşmelerim olması dışında açıklama yapmadı.

"O gece daha önce yüzlerce kere yaptığı gibi, Genaro birleşim noktanı sol yanın çok derinlerine kaydırdı," diye yorum yaptı don Juan ona anımsadığım her şeyi naklettikten sonra. "O'nun öylesine bi erki var ki senin birleşim noktanı *rüya gören bedenin* göründüğü yere çekebiliyor. *Rüya gören bedeninin* seni seyrettiğini *gördün*. Ve onun dansı bu oyunu yaptı."

Ona Genaro'nun müstehcen deviniminin bu şiddetli etkiyi yapışını açıklamasını istedim.

"Sen bi fazilet taslayıcısın," dedi. "Genaro senin, müstehcen bi hareket sergilerken hemen ortaya çıkan hoşnutsuzluğunu ve utangaçlığını kullandı. O *rüya gören bedende* olduğundan, Kartal'ın yayılımlarını *görecek* erki vardı; bu fayda sayesinde birleşim noktanı oynatmak çantada keklik sayılırdı."

Genaro'nun o gece yapmama yardımcı olduğu şeylerin önemsiz olduğunu, Genaro'nun birçok defalar birleşim noktamı oynatıp, *rüya gören beden* ürettiğini ama benim anımsamamı istediği olayların bunlar olmadığını söyledi.

"Ben uygun yayılımları yeniden bağlayıp, gerçekten bi *rüya görme* konumunda uyandığın zamanı anımsamanı istiyorum," dedi.

İçimde bir erke patlaması yaşar gibi oldum ve anımsamamı istediği şeyin ne olduğunu anladım. Yine de, belleğimi olayın tamamı üzerinde odaklayamıyordum. Sadece bir parçasını anımsayabiliyordum.

Bir sabah olağan farkındalığımdayken don Juan ve Genaro'yla yine bu banka oturduğumuzu anımsadım. Don Genaro, birdenbire, ayağa kalkmadan bedeninin banktan uzaklaşacağını söylemişti. Söylediğinin, o ana kadar tartıştıklarımızın içeriğiyle alakası yoktu. Ben don Juan'ın düzenli, öğretici söz ve eylemlerine alışkındım. Bir ipucu için don Juan'a döndüm, ama o hiç hareketsiz, sanki don Genaro ve ben

orada yokmuşuz gibi dosdoğru ileri bakıyordu.

Don Genaro dikkatimi çekmek için beni dürttü ve çok rahatsız edici bir görüntüye tanık oldum. Genaro'yu gerçekten meydanın diğer yanında *gördüm.* Bana gelmem için işaret ediyordu. Fakat don Genaro'yu yanımda oturup, aynı don Juan gibi dosdoğru ileri bakarken de *görmüştüm.*

Bir şey söylemek, şaşkınlığımı ifade etmek istedim ama beni konuşturmayan bir kuvvetin etkisindeydim, basiretim bağlanmıştı. Tekrar parkın diğer yanındaki Genaro'ya baktım. Hala orada, başının bir işaretiyle ona katılmamı istiyordu.

Duygusal sıkıntım her saniye biraz daha artıyordu. Midem bulanmaya başladı ve sonunda bir tünel görüntü oluştu , beni doğrudan meydanın diğer yanındaki Genaro'ya yönelten bir tünel. Ve sonra büyük bir merak ya da bana o anda merak gibi gelen büyük bir korku beni onun olduğu yere çekti. Gerçekten havada süzülüp, bulunduğu yere vardım. Beni döndürüp, zaman durmuşçasına, durağan bir halde bankta oturan üç insanı gösterdi.

Feci bir rahatsızlık, vücut boşluğumdaki bütün yumuşak organlar yanıyormuş gibi içsel bir kaşıntı hissettim ve sonra tekrar banktaydım ama Genaro gitmişti. Meydanın diğer yanından bana veda etmek için el salladı ve pazara giden insanların arasına karışıp yok oldu.

Don Juan neşelenmişti. Bana bakıp duruyordu. Ayağa kalkıp çevremde dolandı. Tekrar oturdu, benimle konuşurken yüzünü düzgün tutamıyordu.

Neden böyle davrandığının farkına vardım. Don Juan'ın yardımı olmadan ileri farkındalık durumuna girmiştim. Genaro, birleşim noktamın kendiliğinden oynamasını sağlamayı başarmıştı.

Don Juan'ın cebine vakurla koyduğu, not defterimi görünce istemeyerek güldüm. İleri farkındalık durumunu, bana insanın ve dünyanın gizemlerinin sonu olmadığını göstermek için kullanacağını söyledi.

Tüm konsantrasyonumu sözlerine odakladım. Ne var ki, don Juan anlamadığım bir şey söyledi. Söylediğini tekrarlamasını istedim. Çok yumuşakça konuşmaya başladı. Diğer insanlar tarafından duyulmamak için sesini alçalttığını düşündüm. Dikkatle dinledim, ama söylediklerinin tek kelimesini dahi anlayamıyordum; ya bilmediğim bir dilde konuşuyordu ya da ıvır zıvır şeyler söylüyordu. Garip yanı, bir şey benim bölünmez dikkatimi yakalamıştı, ya sesinin ritmi ya da kendimi gerçekten onu anlamaya zorlamış olmam. Farkın ne olduğunu çıkartamasam da, zihnimin alışıldıktan farklı olduğu hissindeydim. Düşünmekte zorlanıyor, neler olduğunu mantıken açıklayamıyordum.

Don Juan çok yumuşakça kulağıma bir şeyler söylüyordu. İleri farkındalığa onun yardımı olmadan girdiğimden, birleşim noktamın çok gevşek olduğunu ve iyice rahatlayıp, bu bankta uykuya dalarak onu sol yana kaydırabileceğimi söyledi. Bana göz kulak olacağı için korkacak hiçbir şey olmadığını söyledi. Beni sakinleşip birleşim noktamı oynaması için bırakmaya teşvik etti.

Aniden derin bir uykuda olmanın ağırlığını hissettim. Bir an, *rüya gördüğümün* farkına vardım. Daha önce gördüğüm bir ev *gördüm*. Sokakta gezermişim gibi yaklaştım o eve. Başka evler de vardı ama onlara dikkat edemiyordum. Bir şey farkındalığımı *gördüğüm*, bu belirgin ev üzerinde sabitlemişti. Ön bahçesi olan, büyük, modern, alçı süslemeli bir evdi.

Eve yaklaştıkça, sanki onu daha önce de rüyamda *görmüşüm* gibi bir tanıdıklık hissettim. Çakıl taşlı patika yoldan ön kapıya yürüdüm; açıktı, içeri girdim. Karanlık bir koridor ve sağa doğru, köşeye yerleştirilmiş koyu kırmızı kanape ve uygun koltuklarla döşenmiş bir oturma odası vardı. Kesinlikle tünel görüntüye sahiptim; sadece gözümün önündekileri *görebiliyordum*.

Kanapenin yanında, sanki tam ben girerken ayağa kalkmış gibi duran genç bir kadın vardı. İnce ve uzundu, terzi elinden çıkma zarif yeşil takımıyla şık giyimliydi. Belki yir-

mili yaşlarının sonlarındaydı. Koyu kahverengi saçları, gülümser gibi yanan ışıl ışıl kahverengi gözleri, zarifçe çizilmiş, kalkık bir burnu vardı. Teni başak rengiydi ama muhteşem bir bronzlukla yanmıştı. Onu alımlı, güzel buldum. Amerikalı'ya benziyordu. Gülerek başını sallayıp, ayası aşağı dönük elini sanki kalkmama yardım edecekmiş gibi uzattı bana.

Ellerini olabilecek en uygunsuz bir hareketle kavradım. Kendimi bile korkutup geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca ve yine de çok nazikçe tuttu. Elleri uzun ve güzeldi. Belirsiz bir aksanla benimle İspanyolca konuştu. Gevşemem, ellerini hissetmem için yalvardı, yüzüne konsantre olup ağzının hareketlerini izlememi istedi. Ona kim olduğunu sormak istedim ama ağzımdan tek söz çıkmadı.

Sonra kulağımda don Juan'ın sesini duydum. Beni daha yeni bulmuş gibi, "oo, burdaymışsın," dedi. Onunla parktaki bankta oturuyordum. Ama genç kadının sesini de duyabiliyordum. "Gel, benimle otur," dedi. Aynen bunu yaptım ve benim için en inanılmaz bakış açısı değişimi başladı. Sırasıyla bir don Juan, bir genç kadınlaydım. Onları herhangi bir şey kadar açık seçik *görebiliyordum.*

Don Juan bana onu beğenip beğenmediğimi, cazip ve rahatlatıcı bulup bulmadığımı sordu. Konuşamıyordum ama her nasılsa o bayandan fevkalade hoşlandığım hissini ifade edebildim. Ortada bir neden olmamasına rağmen, onun şefkatli bir iyilik timsali, don Juan'ın benimle yaptıklarının zaruri bir parçası olduğunu düşündüm.

Don Juan tekrar kulağıma doğru, eğer onu beğendiysem onun evinde uyanmam gerektiğini söyledi, bu durumda ona olan hislerimin sıcaklığı ve sevgisi bana kılavuzluk edebilecekti. Kıkır kıkır gülüyordum ve pervasızdım. Bedenimde baştan aşağı bunaltıcı bir heyecan hissi dalgalandı. Bu heyecan beni gerçekten parçalara ayırıyor gibi hissettim. Bana ne olduğu umrumda değildi. Memnuniyetle, sözcüklerle betimlenmez bir karanlığa daldım ve sonra kendimi genç kadının evinde buldum. Onunla kanapede oturuyordum.

Bir anlık hayvansal bir panikten sonra, bir şekilde tam olmadığımı fark ettim. İçimde bir şey eksikti. Yine de bu durumda tehdit altında hissetmiyordum. Aklımdan *rüya gördüğüm* ve şimdi uyanıp kendimi Oaxaca'da parktaki bankta, don Juan'ın yanında, gerçekten bulunduğum, ait olduğum yerde bulacağım geçti.

Genç kadın kalkmama yardım etti ve beni koca, suyla dolu bir küvetin olduğu banyoya götürdü. O zaman çırılçıplak olduğumun farkına vardım. O nazikçe küvete girmeme yardımcı oldu ve ben yarı yarıya içine kayarken başımı yukarda tuttu.

Bir süre sonra küvetten çıkmama yardım etti. Zayıf ve gevşek hissediyordum. Salondaki kanapede yatarken yanıma geldi. Kalp atışlarını ve vücudunda hızla dolaşan kanın basıncını duyabiliyordum. Gözleri ne ışık ne de sıcaklık kaynağıydı fakat tuhaf bir şekilde ikisi arası bir şeyin çifte parlaklığını taşıyordu. Gözlerinde, vücuduna yansımış olan yaşam gücünü *gördüğümü* biliyordum. Tüm vücudu canlı bir ocak gibiydi; parlıyordu.

Tüm varlığımı heyecanlandıran garip bir sarsıntı hissettim. Sanki sinir uçlarım açılmıştı ve birisi onları yoluyordu. Bu duygu ıstıraptan kıvrandırıyordu. Sonra ya bayıldım ya da uyuya kaldım.

Uyandığımda birisi yüzüme ve sırtıma soğuk suyla ıslatılmış ufak havlular koyuyordu. Genç kadının, yattığım yatağa, başucuma oturduğunu *gördüm*. Komodinin üstünde bir kova su vardı. Don Juan yatağın ucunda, kıyafetlerim koluna asılı duruyordu.

O zaman tamamen uyandım. Oturdum. Beni bir battaniyeye sarmışlardı.

"Yolcumuz nasıl?" diye sordu don Juan gülümseyerek. "Şimdi tek parça haline gelebildin mi?"

Tüm anımsayabildiğim bu kadardı. Bu olayı don Juan'a anlattım ve konuşurken aklıma başka bir kısım daha geldi. Don Juan'ın beni bayanın yatağında çıplak bulmasıyla ilgili

sataşıp, dalga geçtiğini anımsadım. Sözleri beni fena halde gücendirmişti. Kıyafetlerimi giyip, öfkeyle kendimi evden dışarı atmıştım.

Don Juan ön bahçede bana yetişmişti. Ciddi bir tonda benim yine çirkin, aptal kendim olduğumu belirtmişti, kendimi yine utangaçlığımla toparlamıştım ki bu da ona kibrimden hala vazgeçmediğimi kanıtlamıştı. Fakat gönül alıcı bir ses tonuyla bunun şu anda önemli olmadığını ekledi; en önemlisi birleşim noktamı sol yanın çok derinlerine oynatmış olup sonuçta akıl almaz mesafeler katetmiş olmammış.

Keramet ve gizlerden bahsetti, fakat ben korku ve kibrin yaylım ateşine yakalanmış, söylediklerini dinleyemez durumdaydım. Aslında kızgınlıktan köpürüyordum. Don Juan'ın beni parkta hipnotize ettiğine ve sonra bayanın evine götürdüğüne ve ikisinin bana fena şeyler yaptıklarına emindim.

Hiddetim kesiliverdi. Sokakta bir şey beni öylesine korkuttu, öylesine şok etti ki öfkem anında geçti. Fakat daha düşüncelerim tam yerine oturmadan don Juan sırtıma vurdu ve bir an önce olanlardan geriye hiçbir şey kalmadı. Tekrar kendimi günlük mutlu aptallığımda, neşeyle don Juan'ı dinleyip beni sevip sevmediğini dert ederken buldum.

Don Juan'a biraz önce anımsadığım yeni kısmı söylerken, duygusal karmaşalarımla başa çıkma yöntemlerinden birinin, beni olağan farkındalığa kaydırmak olduğunun farkına vardım.

"Bilinmeyene yolculuk edenleri yatıştıran tek şey unutmadır," dedi. "Sıradan bi dünyada olmak ne de rahatlatıcıdır!"

"O gün harika bi zafer kazandın. Benim için yapılacak en uyanıkça şey seni ona odaklanmaya bırakmamak. Tam gerçekten paniklediğin an, seni olağan farkındalığa birleşim noktanın artık hiç şüphe duymadığı bir noktaya kaydırdım. Savaşçılar için böyle iki konum vardır. Birinde her şeyi bildiğin için hiç şüphe yoktur. Diğerinde, olağan farkındalıkta, hiçbir şey bilmediğin için hiç şüphen yoktur.

"O zaman gerçekten ne olduğunu öğrenmen için çok erkendi. Ama bilmen için doğru zaman şimdi geldi. Bu sokağa bakarken, *rüya görme* konumunun nerede olduğunu bulmak üzereydin. O gün devasa bi mesafe kat ettin."

Don Juan neşe ve keder gibi karışık duygularla inceledi beni. Hissettiğim tuhaf rahatsızlığı denetlemek için elimden geleni yapıyordum. Belleğimde, benim için korkunç önemi olan bir şeyin kaybolduğunu ya da don Juan'ın sözleriyle bir zamanlar bağlanmış olup da kullanılmayan yayılımlarda kaldığını duyumsadım.

Sakin kalmak için çabam, yapılmaması gereken bir şeymiş. Ansızın, dizlerim titredi ve bedenimin orta kısmına sinir spazmları yayıldı. Ses çıkarmaktan aciz, mırıldandım. Tekrar sukunetimi kazanmadan önce sertçe yutkunmam ve derin nefes almam gerekti.

"Buraya konuşmak için ilk oturduğumuzda, hiçbi mantıksal tahminin görücünün eylemlerine müdahale etmemesi gerektiğini söylemiştim," diye sert bir ses tonuyla devam etti. "Yaptıklarında hak iddia edebilmek için aklınla üstesinden gelmen gerektiğini biliyordum ancak bunu şu anda bulunduğun farkındalık seviyesinde yapmalısın."

Aklın bir bağlanış durumu, çok çok birleşim noktasının bir konumu olduğunu anlamam gerektiğini açıkladı. Bunu, şu anda olduğum gibi büyük bir yaralanabilirlik durumunda anlamam gerektiğini önemle belirtti. Bunu, birleşim noktam hiçbir şüphe olmayan konumdayken anlamam yararsızmış çünkü bu konumda bu tür aymalar bol olurmuş. Bunu olağan farkındalıkta anlamak aynı derecede yararsızmış; bu durumda aymalar duygu geçene kadar yaşanan duygusal patlamalarmış.

"O gün büyük bi mesafe kat ettiğini söyledim," dedi sakince. "Ve bunu söylememin nedeni bunu biliyor olmam. Ben ordaydım, anımsıyor musun?"

Sinir ve endişeden aşırı terliyordum.

"Yolculuk ettin çünkü uzak bi *rüya görme* konumunda

uyandın," diye devam etti. "Genaro seni, bu banktan meydanın karşısına çektiğinde birleşim noktanın olağan farkındalıktan taa *rüya gören bedenin* göründüğü konuma oynamasını sağladı. *Rüya gören bedenin* gerçekten göz açayıp kapayana kadar inanılmaz bi mesafeyi uçup geçti. Lakin önemli olan bu değil. Giz, *rüya görme* konumunda. Seni çekecek kadar güçlüyse, dünyanın sonuna hatta ötesine dek gidebilirsin, aynı eski görücüler gibi. Onlar bilinmeyenin sınırları ötesinde bi *rüya görme* konumunda uyandıklarından bu dünyadan kayboldular. O günkü *rüya görme konumun* bu dünyadaydı, ancak Oaxaca kentinden hayli uzaktı."

"Bunun gibi bir yolculuk nasıl gerçekleşir?" diye sordum.

"Bunun nasıl yapıldığını bilmenin bi yolu yok," dedi. "Güçlü duygular, bükülmez *niyet* ya da büyük ilgi insana rehberlik edebilir; sonra birleşim noktası *rüya görme* konumunda, koza içindeki tüm yayılımları kendisiyle çekebilecek kadar uzun süre, erkle sabitlenir."

Sonra don Juan, yıllar boyunca süren ilişkimizde, birçok kez olağan farkındalık durumunda ya da ileri farkındalıkta *görmemi* sağladığını söyledi; ancak şimdi birbirini tutan bir biçimde anlamaya başladığım sayısız şey görmüştüm. Bu tutarlık mantıksal veya ussal değildi ama yine de garip bir şekilde yaptığım her şeyi, bana yapılan her şeyi ve onunla olduğum tüm bu yıllar boyunca gördüklerimi berraklaştırıyordu. Şimdi son bir açıklama daha gereksindiğimi söyledi: Dünyada algılamayı öğrendiğimiz her şey çözülmez bir biçimde birleşim noktasının konumunun nerede olduğuna bağlıymış. Birleşim noktası bu konumdan oynatılırsa, dünya bizim için olduğu şey olmaktan çıkarmış.

Don Juan, birleşim noktasının insanın kozasının ortasından ötede bir yere oynatılmasının bildiğimiz dünyanın bir anda sanki bütünüyle silinmişçesine yok olmasına yol açtığını; sabitliğin dayanıklılığın algılanan dünyaya bağlanışla ilgili olduğunu belirtti. Bazı yayılımlar birleşim noktasının belirgin bir yöreye sabitlenmesi yüzünden sürekli bağlanırmış; işte bizim bütün dünyamız buymuş.

"Dünyanın sağlamlığı serap değil," diye devam etti, "birleşim noktasının herhangi bi yerde sabitlenmesi bi seraptır. Görücüler birleşim noktalarını kaydırdıklarında bi hayalle karşılaşmazlar, karşılaştıkları bambaşka bi dünyadır; bu yeni dünya şu anda seyrettiğimiz dünya kadar gerçektir, ama bu dünyayı ortaya çıkaran birleşim noktalarının yeni bir yere sabitlenmesi de eski sabitlenme kadar seraptır".

"Örneğin seni ele alalım; şu anda ileri farkındalık durumundasın. Bu tür durumlarda yapabileceklerin bi hayal değil; yarın günlük yaşamında karşı karşıya geleceğin dünya kadar gerçek ve yine de yarın, şu anda tanık olduğun dünya var olmayacak. Yalnızca birleşim noktan şu anda olduğu noktaya oynarsa var olur."

Savaşçıların eğitimlerini tamamladıktan sonra görevlerinin bütünleme olduğunu ekledi. Eğitim sırasında savaşçıların, özellikle de nagual olanların olabildiğince çok değişik yere kayışta bulunmaları sağlanırmış. Benim durumumda, bir gün tamamını birbirini tutar hale getireceğim sayısız konuma hareket etmişim.

"Örneğin, birleşim noktanı belirli bi konuma kaydırabilsen o hanımın kim olduğunu anımsardın," diye tuhaf bir gülümsemeyle devam etti. "Birleşim noktan yüzlerce kez o yerde bulundu. Bunu bütünlemek senin için çocuk oyuncağı olmalı."

Sanki aklıma gelmesi onun önerisine bağlıymış gibi, silik anılar, çeşitli hisler canlanmaya başladı. Beni cezbeden sınırsız bir sevgi hissi vardı; tam olarak, sanki arkamdan gelen biri üstüme koku dökmüş gibi en hoşundan bir tatlılık havayı doldurdu. Arkamı dahi döndüm. Sonra anımsadım. O Carol'du, nagual kadın! Onunla, daha önceki gün beraberdim. Onu nasıl unutmuş olabilirdim?

Psikolojik repertuarımdaki tüm fikirlerin aklımdan akıp geçtiği tanımlanmaz bir an yaşadım. Onun iki bin mil ötede, Tucson Arizona'daki evinde uyanmış olmama olanak var mıydı, diye sordum kendime? Ve ileri farkındalığın her anının kişinin onları anımsayamayacağı kadar yalıtılmış olmasına?

Don Juan yanıma gelip elini omzuma koydu. Neler hissettiğimi çok iyi bildiğini söyledi. Velinimeti, onun da benzer deneyimlerden geçmesini sağlamıştı. Ve şu anda onun benimle yapmaya çalıştığı gibi, velinimeti de onunla bunu denemişti: Sözlerle yatıştırmayı. Velinimetinin çabasını takdir etmişti, ama o zaman da şimdi olduğu gibi *rüya gören bedenin* yolculuğunun farkına varan birini yatıştırmanın bir yolu olduğundan emin değildi.

Artık aklımda hiç şüphe kalmamıştı. İçimde bir şey Oaxaca, Mexico ve Arizona'nın Tucson şehirleri arasında yolculuk etmişti. Sonunda suçtan paklanmışım gibi tuhaf bir rahatlama hissettim.

Don Juan'la geçirdiğim yıllar boyunca, belleğimde hep boşluklar oluşmuştu. Onunla Tucson'daki o günkü birlikteliğim bu boşluklardan biriydi. Tucson'a nasıl gittiğimizi anımsayamadığım aklıma geliyordu. Yine de buna hiç önem vermemiştim. Bu boşluğun don Juan'la eylemlerim sonucunda olduğunu sanıyordum. Olağan farkındalık durumunda ussal şüphelerimi doğurmamak konusunda her zaman çok dikkatliydi, ancak eğer şüpheler kaçınılmaz olursa, onları eylemlerimizin doğasının bellekte ciddi ayrımlaşmalar yarattığı şeklinde açıklayıp geçiştirirdi.

Don Juan'a o gün ikimizde aynı yerde olabildiğimize göre, iki ya da daha fazla kişinin aynı *rüya görme* konumunda uyanma olanağı olup olmadığını sordum.

"Tabii ki," dedi. "Eski Toltec büyücüleri bu şekilde gruplar halinde bilinmeyene gittiler. Birbirlerini izlediler. Birinin diğer başkasını nasıl izlediğini bilmenin yolu yok. Sadece oluyor. *Rüya gören beden* bunu yapıyor. Başka bi *rüya görücünün* varlığı onu teşvik ediyor. O gün sen beni kendinle çektin. Ve ben de seninle olmak istediğim için seni izledim."

Ona soracak o kadar çok sorum olmasına rağmen her biri lüzumsuz göründü.

"Nasıl oldu da nagual kadını anımsayamadım?" diye mırıldandım ve feci bir keder ve özlem sardı beni. Artık keder-

lenmek istemiyordum. Fakat birden keder beni acı gibi yırtıp geçti.

"Hala da anımsamıyorsun," dedi. "Ancak birleşim noktan kaydığında aklına gelecek. O senin için bi hayalet gibi ve sen de onun için öylesin. Onu bi kere olağan farkındalığında gördün, ama o seni olağan farkındalığında hiç görmedi. O senin için ne kadar önemli bi şahsiyetse, sen de onun için öylesin. Bi sabah uyanıp bütün her şeyi birbirine bütünleme olasılığın dışında. Senin bunu yapacak yeterince vaktin olacak, onun olmayacak. Onun buradaki zamanı az."

Bu korkunç haksızlığa karşı çıkmak geldi içimden. Zihnimde karşı çıkışlar hazırladım, ama hiç sesim çıkmadı. Don Juan'ın gülümsemesi pırıl pırıldı. Gözleri neşe ve haylazlıkla dolu parlıyordu. Sanki benim ağzımdan çıkacakları bekler, ne söyleyeceğimi bilir gibiydi. Ve bu duygu beni durdurdu ya da birleşim noktam kendiliğinden hareket ettiğinden bir şey söylemedim. O zaman nagual kadının zamanı olmadığına acınılamayacağını ya da benim zamanım olduğundan memnun olamayacağımı anladım.

Don Juan beni bir kitap gibi okuyordu. Beni aymamı bitirmem ve üzüntü ya da memnunluk duymamam konusunda bir neden söylemeye teşvik etti. Bir an neden olduğunu hissettim. Ama sonra ipin ucunu kaçırdım.

"Zaman olmasının heyecanı olmamasınınkiyle aynıdır," dedi. "Hepsi aynıdır."

"Üzgün hissetmek, pişman hissetmekle aynı değil" dedim, "ve ben korkunç derecede üzgün hissediyorum."

"Üzüntüye kim aldırır?" dedi. "Sadece gizemleri düşün; her şeyden önemlisi gizemdir. Biz yaşayan varlıklarız; ölmek ve farkındalığımızı terketmek zorundayız. Bunun yalnızca bi nebzesini değiştirebilirsek, bizi ne gizemler bekler! Ah ne gizemler!"

18

Algı Engelinin Yıkılması

Akşamüstü, don Juan'la ben şehrin merkezinde geziniyorduk, hala Oaxaca'daydık. En sevdiği banka yaklaşırken, orada oturan insanlar kalkıp uzaklaştılar. Oraya doğru seğirtip oturduk.

"Farkındalık açıklamamın sonuna geldik," dedi. "Ve bugün, kendi kendine başka bi dünya birleştirecek ve tüm şüphelerini bertaraf edeceksin.

"Yapacaklarınla ilgili hiçbi hata olmamalı. Bugün, ileri farkındalığın üstünlüğüyle birleşim noktanı oynatıp bi anda başka bi dünyanın yayılımlarını bağlayacaksın.

"Birkaç gün sonra, Genaro'yla ben bi dağ başında seninle buluştuğumuzda aynısını olağan farkındalığın sakıncasına rağmen yapacaksın. Başka bi dünyanın yayılımlarını ancak bi

dakika önceden haberin olup bağlayacaksın; eğer yapmazsan sarp kayalıklara yuvarlanan sıradan bi adamın ölümüyle öleceksin."

Sağ yana ilişkin öğretilerinin sonuncu eylemini ima ediyordu: bir dağın doruğundan boşluğa atlamayı.

Don Juan, savaşçıların eğitiminin, algı engelini kırma yetisine hiç yardım almadan, olağan farkındalıktan başlayarak ulaştıklarında bittiğini belirtti. Nagual savaşçıları bu eşiğe kadar yönlendiriyormuş, fakat başarı kişiye bağlıymış. Nagualın en fazla yapabileceği, onları kendilerini savunmak üzere sürekli sınamakmış.

"Bağlanışı geçici olarak iptal eden tek kuvvet, bağlanıştır," diye devam etti. "Günlük yaşam dünyasını algılamanı sağlayan bağlanışları iptal etmen gerek. Birleşim noktan için yeni bi konum ve onu orada yeterince uzun süre sabit tutmayı *niyet* ederek başka bi dünya birleştirecek ve bu dünyadan kaçacaksın.

"Eski görücüler, bugün hala sırf bunu yaparak, yani birleşim noktalarını herhangi yedi dünyadan birinde sabit tutarak, ölüme meydan okuyorlar."

"Başka bir dünya bağlamayı başarırsam ne olur?" diye sordum.

"Oraya gidersin," diye yanıtladı. "Tam burada bi gece, sana bağlanışın gizemini gösterirken Genaro'nun yaptığı gibi."

"Ben nerede olacağım, don Juan?"

"Başka bir dünyada tabii ki, nerede olabilirsin ki?"

"Ya çevremdeki insanlar, binalar, dağlar ve başka her şey?"

"Tüm bunlardan kendi kırdığın engelle ayrılmış olacaksın: algı engeliyle. Ve aynen ölüme meydan okumak için kendini gömmüş olan eski görücüler gibi, bu dünyada olmayacaksın."

Açıklamalarını dinlerken içimde bir mücadele köpürerek yükseliyordu. Bir yanım don Juan'ın durumunun savunulamaz olduğuna dair yaygara koparırken, diğer yanım hiç sor-

gusuz haklı olduğunu biliyordu.

Ona birleşim noktamı sokakta, Los Angeles'ta trafiğin ortasında oynatırsam ne olacağını sordum.

"Los Angeles, bir nefes gibi havada kaybolur," diye yanıtladı ciddi bir ifadeyle. Ama sen kalırsın."

"Sana açıklamaya çalıştığım giz bu işte. Bunu deneyimledin ama henüz anlayamadın, bugün anlayacaksın."

Benim henüz yeryüzünün desteğini başka bir büyük yayılımlar bandına kaydırmak için kullanamadığımı, ama kaydırmak için buyurgan bir gereksinmem olduğundan bu gereksinimin bana fırlatıcı kızak gibi hizmet deceğini söyledi.

Don Juan yukarı, göğe doğru baktı. Kollarını başının üstüne kaldırıp, sanki uzun zamandır oturuyormuş ve fiziksel yorgunluğunu bedeninden atmak istiyormuş gibi esnetti. Bana iç söyleşimi kesip, içsel sessizliğe girmemi emretti. Sonra ayağa kalkıp meydandan uzaklaşmaya başladı; onu izlememi imledi. Bomboş bir yan sokağa saptı. Bunun, Genaro'nun bana bağlanış gösterisini yaptığı sokak olduğunu fark ettim. Bu aklıma geldiği anda, kendimi don Juan'la gayet iyi tanıdığım bir yerde yürürken buldum: sülfür olduğunu sandığım, sarı kum tepeciklerinden oluşan terk edilmiş bir ovada. O zaman don Juan'ın bu dünyayı yüzlerce kez algılamamı sağladığını anımsadım. Ayrıca, kum tepelerinden oluşan bu ıssız peyzajın ardında enfes, değişmez, arı bir ışıkla parlayan başka bir dünya olduğunu da anımsadım.

Bu sefer onun içine girdiğimizde, her yönden gelen bu ışığın canlandırmayan fakat yatıştıran ve bana kutsalmış gibi gelen bir ışık olduğunu duyumsadım.

Bu kutsal ışık beni yıkarken, iç sessizliğimde ussal bir düşünce patlayıverdi. Gizemcilerin ve azizlerin bu birleşim noktası yolculuğunu yapmış olmasının oldukça olanaklı olduğunu düşündüm. İnsan kalıbında Tanrı'yı görmüşlerdi. Kükürtten kum tepelerinde cehennemi görmüşlerdi. Ve şeffaf ışıkta cennetin ihtişamını görmüşlerdi. Ussal düşüncem algıladığım şeylerin saldırısı karşısında aniden yitip gitti. Farkın-

dalığım her yaştan kadın, erkek ve çocuk gibi birçok biçimin ve diğer anlaşılmaz, kör edici beyaz bir ışık saçan hayaletlerin etkisindeydi.

Don Juan'ın yanımda, hayaletlere değil de bana gözlerini dikmiş yürüyordu, fakat bir sonraki an onu saydam bir top olarak yukarı aşağı kımıldanırken, benden bir metre kadar ötede *gördüm*. Top, ani ve korkutucu bir devinim yapıp, yakınıma geldi ve içini *gördüm*.

Don Juan, farkındalık parıltısını yararıma kullanıyordu. Parıltı birden sol yanındaki dört ya da beş tane iplikimsi lifciğin üstünde parladı. Orada sabit kaldı. Tümüyle onun üstünde yoğunlaşmıştım; bir tüpün içinden çekermiş gibi bir şey beni çekti ve o anda dostları *gördüm* -üç tane karanlık, uzun, sert, rüzgarın soluğundaki yapraklar gibi ürpermiş şekil. Arka plan neredeyse fosforlu pembe bir renkteydi. Gözlerimi üzerlerine odakladığım anda olduğum yere yürüyerek, kayarak ya da uçarak değil de benden çıkan beyazlıklı tellerle kendilerini çekerek geldiler. Bu beyazlık, ışık ya da parıltı değil tebeşirle çizilmiş çizgi gibiydi. Hızla dağıldılar ne var ki yeterince çabuk değil. Çizgiler yok olmadan önce dostlar üstümdeydi.

Beni sıkıştırdılar. Kızdım ve dostlar onları cezalandırmışım gibi hemen uzaklaştılar. Onlar için üzüldüm ve bu hissim onları hemen geri çekti. Yine geldiler ve bana dayandılar. O zaman, akarsudaki aynada gördüğüm bir şeyi *gördüm*. Dostların iç parıltısı yoktu. İçsel değişkenlikleri yoktu. İçlerinde hayat yoktu. Fakat yine de yaşıyorlardı. Fermuarı çekilmiş uyku tulumlarına benzeyen tuhaf şekillerdi. Gerip uzatılmış şekillerinin ortasındaki ince çizgi onları dikilmiş gibi gösteriyordu.

Hoşa giden şekiller değillerdi. Onların bana tamamen yabancı olduklarını duyumsamak beni rahatsız, sabırsız hissettirdi. Dostların yukarı ya da aşağı zıplar gibi devindiklerini gördüm; içlerinde silik bir parlaklık vardı. Parlaklık, sonunda aralarından bir tanesinin içi iyice parıldayana dek yoğunlaştı.

Bunu gördüğüm anda siyah bir dünyayla karşı karşıyaydım. Gecenin karanlığı gibi bir karanlık da değil. Çevremdeki her şey kapkaraydı. Göğe baktım ve hiçbir yerde ışık göremedim. Gök de karaydı ve değişik siyah tonlarda çizgi ve düzensiz dairelerle kaplıydı. Gök, kabartmalarla dokusunu belli eden, siyah bir tahta parçası gibi görünüyordu.

Aşağı doğru, yere baktım. Tüy gibi uçuşkandı. Agar tabakaları gibi göründü bana; donuk değillerdi ama parlak da değillerdi. İkisinin arasında bir şeydi, hayatımda hiç görmediğim bir şeydi; siyah agar.

Sonra *görmenin* sesini duydum. Birleşim noktamın diğer büyük yayılım bantlarıyla beraber başka bir bütün dünya birleştirdiğini söyledi: kara bir dünya.

Duyduğum her sözü özümsemek istedim; bunu yapmak için konsantrasyonumu bölmem gerekiyordu. Ses sustu; gözlerim tekrar odaklandı. Don Juan'la şehrin merkezinden bir kaç blok ötede duruyorduk.

Dinlenecek hiç zamanım olmadığını hissettim, şok olmakla geçirilecek zaman yararsız olacaktı. Tüm direncimi topladım ve don Juan'a beklediğini yapıp yapmadığımı sordum.

"Tamamen senden bekleneni yaptın," dedi güven vererek. "Hadi şimdi tekrar kent merkezine dönüp, biraz daha dolanalım oralarda, bu dünyadan ayrılmadan son bi defa."

Don Juan'ın ayrılışı hakkında düşünmek bile istemedim, böylece ona kara dünyayı sordum. Onu daha önce gördüğüme dair silik anılarım vardı.

"Birleştirilebilen en kolay dünyadır," dedi. "Ve deneyimlediklerin içinde tek dikkate değen de kara dünyadır. Şimdiye kadar yaptığın tek gerçek başka büyük bant bağlanışı. Diğerleri hep insanın bandında yana kayışlardı, ama hep aynı banttalardı. Sis duvarı, sarı kum tepeleri düzlüğü, hayaletler dünyası -hepsi birleşim noktamızın çok önemli bi konumuna yaklaşırken neden olduğu yana bağlanışlar."

Merkeze dönerken, kara dünyanın tuhaf özelliklerinden

birinin, dünyamızda zaman olarak sayılan yayılımlara sahip olmaması olduğunu açıkladı. Onlar başka sonuçları olan farklı yayılımlarmış. Kara dünyaya yolculuk yapan görücüler, orada sonsuzluk kadar uzun kaldıklarını duyumsarmış fakat bu dünyamızda bir an sayılırmış.

"Kara dünya korkunç bi dünyadır çünkü bedenimizi yaşlandırır," dedi gönüldeş bir edayla.

Açıklamasını istedim. Yavaşlayıp bana baktı. Bana Genaro'nun her zamanki doğrudan yoluyla bunu daha önce ifade etmeye çalıştığını anımsattı. Biz cehennemde sonsuz uzunlukta bir zaman içinde çabalarken, bildiğimiz dünyada bir dakika bile geçmemiş oluyordu.

Don Juan gençliğinde kara dünyaya takınağı olduğunu belirtti. Velinimetinin önünde, oraya gidip bir süre kalsa ne olacağını merak etmişti. Velinimeti de açıklamalarla pek fazla oyalanmadığından don Juan'ı kara dünyaya sokmuş ve orayı kendi kendine keşfetmesini sağlamıştı.

"Nagual Julian'ın erki o denli sıradışıydı ki," diye devam etti don Juan," o kara dünyadan geri dönmem günler sürdü."

"Yani birleşim noktanı olağan konumuna geri döndürmen günler sürdü demek istiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, öyle," dedi.

Kara dünyada kaybolduğu birkaç günde en azından on yaş, belki de daha fazla yaşlandığını açıkladı. Kozasındaki yayılımlar tek başına yılların çabasının duygusal ve zihinsel gerginliğini hissetmiş. Silvio Manuel'in durumu ise tamamen farklıymış. Nagual Julian onu da bilinmeyene daldırmış ama Silvio Manuel başka bir bantlar derlemiyle başka bir dünya birleştirmiş, yine zaman yayılımları olmayan ama görücüler üzerinde zıt etkisi olan bir dünya. Yedi sene boyunca ortadan yok olmuş ama ona yalnızca bir anlığına yok olmuş gibi gelmiş.

"Başka dünyaları birleştirmek sadece uygulama değil aynı zamanda *niyet* meselesidir de," diye devam etti. "Ve sadece o dünyalardan bi lastik bantla çekilip, dışarı hızla çıkma

alıştırması da değildir. Görüyorsun ya, bi görücünün yürekli olması gerekir. Bi kere algı engelini kırarsan dünyada aynı yere gelmek zorunda kalmazsın. Ne dediğimi anlayabildin mi?"

Yavaş yavaş söylediklerini anlamaya başladım. Böyle saçma bir fikre gülmemek için neredeyse önüne geçilmez bir arzu duyuyordum, fakat fikir kesinliğe ulaşıp, anımsamaya başladığım şeyi çıkaramadan don Juan benimle konuşup, bana engel oldu.

Savaşçılar için başka dünyalar birleştirmenin tehlikesinin diğer dünyaların da bizimki gibi sahiplenici olmasıymış. Bağlanış kuvveti öyle bir kuvvetmiş ki bir kere birleşim noktası olağan yerinden uzaklaşınca, başka bağlanışlarla, başka konumlarda sabit kalırmış. Ve savaşçılar akıl almaz yalnızlıklarda kalakalma riskine girermiş.

Meraklı, ussal yanım onu kara dünyada saydam bir top olarak *gördüğüm* yorumunu yaptı. Bu nedenle, o dünyada insanlarla olmak olasıydı.

"Yalnızca insanlar kendi birleşim noktalarını sen oynattığında oynatıp senin çevrende seni izlerse," diye yanıtladı. "Ben kendiminkini seninle olmak için kaydırdım; yoksa orada dostlarla yalnız kalırdın."

Durduk ve don Juan benim gitme vaktimin geldiğini söyledi.

"Tüm yana kayışları atlamanı istiyorum," dedi, "ve doğrudan bundan sonraki dünyaya, kara dünyaya git. Bikaç gün içinde aynı şeyi kendi başına yapman gerekecek. Alelade şeylere zamanın olmayacak. Ölümden kaçmak için bunu yapman gerekecek."

Algı engelini kırmanın görücülerin tüm yaptıklarının son noktası olduğunu söyledi. Engel yıkıldığı andan itibaren savaşçı için, insan ve kaderi başka bir anlam taşımaya başlar. Bu engeli kırmanın doğaüstü öneminden dolayı yeni görücüler kırma eylemini son sınav olarak kullanırlar. Sınav, olağan farkındalık durumundayken bir dağın doruğundan boşluğa at-

lamayı içerir. Eğer boşluğa atlayan savaşçı günlük dünyayı silip, dibe vurmadan başka bir dünya birleştiremezse, ölür.

"Yapacağın bu dünyanın gözden kaybolmasını sağlamak," diye devam etti, "ama bi şekilde kendin olarak kalmalısın. Bu son müdafa noktası, görücülerin son dayanağıdır. Bilinçle yanıp kavrulduktan sonra, kendileri olma duyumunu koruduklarını bilirler."

Gülümsedi ve durduğumuz yerden görebildiğimiz bir sokağı imledi -Genaro'nun bana bağlanışın sırlarını gösterdiği sokaktı bu.

"Bu sokak da her sokak gibi sonsuzluğa açılır," dedi. "Tüm yapman gereken mutlak bi sessizlik içinde izlemek. Şimdi zamanı. Git hadi! Git!"

Arkasını dönüp benden uzaklaştı. Genaro köşede onu bekliyordu. Bana el sallayıp, hareketler yaparak geri gelmemi imledi. Don Juan arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Genaro ona katıldı. Onları izlemeye başladım, ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. O zaman, tam ters yöne yöneldim. Sokak karanlık, ıssız ve çıplaktı. Başarısızlık ve yetersizlik hislerime boyun eğmedim. İç sessizlikle yürüdüm. Birleşim noktam büyük bir hızla oynuyordu. Üç dostu *gördüm.* Ortalarındaki çizgi, onları dikey olarak gülümsüyorlarmış gibi gösteriyordu. Önemsiz olduğumu hissettim. Ve sonra rüzgarımsı bir güç dünyayı uçurup götürüverdi.

Sonsöz

Birkaç gün sonra, tüm nagual topluluğu ve tüm çömezler, don Juan'ın bana söz ettiği yassı dorukta toplandık.

Don Juan çömezlerden her birinin herkese çoktan elveda dediğini ve hepimizin duygusallığa yer olmayan bir farkındalık durumunda olduğumuzu söyledi. Bizim için yalnızca eylem vardı. Biz mutlak savaş durumunda olan savaşçılardık.

Don Juan, Genaro, Pablito, Nestor ve benim dışımda herkes yassı doruktan biraz uzaklaşıp Pablito, Nestor ve bana olağan farkındalık durumuna gözden uzak girebilmemiz için imkan yarattılar.

Ancak daha önce, don Juan kolumuzdan tutup bizi yassı doruğun çevresinde yürüttü.

"Bi dakika sonra, birleşim noktasının oynayışını *niyet* edeceksiniz," dedi. "Ve hiç kimse size yardım etmeyecek. Şimdi

yalnızsınız. *Niyetin* bi emirle başladığını anımsamanız lazım.

"Eski görücüler, eğer görücü iç söyleşi yaparsa bunun uygun bi söyleşi olması şarttır, derler. Eski görücüler için bu, büyücülük ve özyansımanın geliştirilmesiyle ilgili bi söyleşi anlamı taşır. Yeni görücüler için, bu söyleşi değil, *niyetin* sağduyulu buyruklar sayesinde tarafsızca idare edilmesidir."

Tekrar tekrar *niyetin* idare edilmesinin kişinin kendisine verdiği emirle başladığını söyledi; buyruk sonra Kartal'ın buyruğu olana kadar tekrarlanır ve sonra buna uygun olarak, savaşçılar iç sessizliğe eriştiği anda birleşim noktası kayarmış.

Bu tarz bir manevraya olanak olması, yeni ve eski tüm görücüler için birbirine karşıt nedenlerle de olsa en önemli tek şeymiş. Bunu bilmeleri sayesinde eski görücüler birleşim noktalarını uçsuz bucaksız bir bilinmeyen içinde, akıl sır ermez *rüya görme* konumlarına oynatabilmişler; yeni görücüler için bu yem olmayı yadsımak anlamına geliyormuş ve birleşim noktasını mutlak özgürlük denen belirli bir *rüya görme* konumuna oynatarak Kartal'dan kaçmak anlamını taşıyormuş.

Eski görücüler, birleşim noktasını bilinenin sınırına oynatmanın ve asıl ileri farkındalıkta sabit tutmanın olanağı olduğunu keşfetmişler. Bu konumdan birleşim noktalarını yavaşça bu konumun ötesinde başka noktalara oynatmanın yararlılığını görmüşler -bu cesaretli fakat sağduyudan yoksun muazzam bir zafermiş, çünkü birleşim noktalarının hareketini hiçbir zaman geri döndürememiş ya da belki döndürmeyi hiçbir zaman istememişler.

Don Juan, sıradan işler dünyasında ölmek ya da bilinmeyen dünyalarda ölmek seçenekleriyle karşı karşıya kalan maceracı insanların kaçınılmaz olarak ikincisini seçeceklerini söyledi. Seleflerinin sadece ölecekleri yeri değiştirmeyi seçtiklerini fark eden yeni görücüler tüm bunların gereksizliğini kavramışlar; yoldaşlarını denetlemeye çabalamanın gereksizliğini, diğer dünyaları birleştirmenin gereksizliğini ve hep-

sinden fazla da kibrin gereksizliğini.

Yeni görücülerin en talihli kararlarından biri, birleşim noktalarını ileri farkındalık dışında hiçbir konuma kalıcı olarak oynatmamalarıymış. Bu konumda, gereksizlik ikilemini çözmüşler ve çözümün, ölünecek bir dünya seçmek değil de mutlak bilinç, mutlak özgürlüğü seçmek olduğunu keşfetmişler.

Don Juan, yeni görücülerin mutlak özgürlüğü seçerek habersizce seleflerinin geleneklerini devam ettirip, ölüme meydan okuyanların özü haline geldikleri yorumunu yaptı.

Yeni görücüler, birleşim noktası sürekli olarak bilinmeyenin sınırlarına kaydırılır fakat bilinenin sınırında bir konuma dönmek zorunda bırakılırsa, o zaman birden bırakıldığında yıldırım gibi insanın kozası boyunca oynayarak, kozadaki yayılımların hepsini bir anda bağladığını bulmuşlar.

"Yeni görücüler bağlanış kuvvetiyle yanarlar," diye devam etti don Juan, "kusursuzca sürdürülmüş bi hayatın *niyetine* dönüştürdükleri istenç kuvvetiyle. *Niyet*, farkındalığın tüm amber rengi yayılımlarının bağlanışıdır, yani mutlak özgürlüğün mutlak farkındalık olduğunu söylemek doğru olur."

"Hepinizin yapacağı bu mu, don Juan?" diye sordum.

"Yeterli erkemiz olursa, kesinlikle," diye yanıtladı. "Özgürlük, Kartal'ın insana armağanıdır. Maalesef, pek az insan bunun gibi harika bi armağanı kabul etmek için gerekenin sadece yeterli erke olduğunu anlar."

"Eğer tek gereken şey buysa, o zaman kuşkusuz erkeyi cimrice kullanmalıyız."

Bundan sonra don Juan hepimizi olağan farkındalık durumuna soktu. Alacakaranlıkta, Pablito, Nestor ve ben boşluğa atladık. Ve don Juan ile nagual topluluğu içten gelen ateşle yandılar. Mutlak farkındalığa girdiler, çünkü bu üstün özgürlük armağanını kabul edecek yeterli erkeleri vardı.

Pablito, Nestor ve ben koyağın dibinde ölmedik -ve önceden atlamış olan çömezlerin hiçbiri de ölmedi- çünkü hiçbirimiz oraya ulaşmadık; ölümümüze atlamak gibi böylesine

muazzam ve akıl almaz bir eylemin etkisiyle hepimiz birleşim noktamızı oynattık ve başka dünyalar birleştirdik.

Şimdi ileri farkındalığı anımsamak ve bütünlüğümüzü yeniden kazanmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Ve ne kadar çok anımsarsak, kıvanç, hayretimizin o kadar yoğun, kuşku ve şaşkınlığımızın o kadar fazla olacağını da.

Şimdiye dek, sadece doğanın ve insan kaderinin en akıl sır ermez sorularıyla hayal kırıklığı tatmaya bırakılmıştık sanki. Taa ki don Juan'ın bize öğrettiği her şeyi doğrulayıp, Kartal'ın armağanını kabul etmek için yeterli erkeye ulaşacağımız zamana kadar.